

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY MOUNTAIN SERIES

MAKE YOU

Mine

Laura Pavlov

seni benim yapacağım

Bal Dağı Serisi ~ Kitap 3

OceanofPDF.com

laura pavlov

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Seni Benim Yapacağım
Bal Dağı Serisi, 3. Kitap Copyright ©
2022 by Laura Pavlov Tüm hakları
saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Laura Pavlov
<https://www.laurapavlov.com>

Kapak Tasarımı: Hang Le
Kapak Fotoğrafçılığı: Regina
Wamba

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

*Anne,
Tüm sözlerimi okuduğunuz ve bu yolculukta beni
her gün desteklediğiniz için teşekkür ederim!
Yolun her adımında beni desteklediğiniz için
teşekkür ederim ve
benim en büyük amigom olduğunuz için! Sonsuza kadar minnettarım!
Seni çok
seviyorum! xoxo
Buttons*

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)
[Yeni Çıkanları Takip Edin](#)
[Laura Pavlov'un Diğer](#)
[Kitapları Beni Takip Edin...](#)

OceanofPDF.com

bir

...

OceanofPDF.com

Ashlan

Jace bir not defteri ç ı k a r ı p boğazını temizlerken mutfak masasında karşısına **otur**dum.

"Bunu yaptığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ve hayatında ne yapmak istediğini bulduğunda, bunun bu olmadığını anlayacağımı söylerken ciddiymim. Bunun geçici olduğunu biliyorum. Ayrılmak istediğinde bana birkaç hafta önceden haber ver, tamam mı?"

"Tabii ki. Ama beni kabul ederseniz bir süre daha kalmayı planlıyorum," dedim utanç verici bir kıkırdamayla. Bu adam seksi bir itfaiyeci takviminden fırlamış gibiydi. Uzun boylu, geniş omuzlu, parlak bronz tenli ve her santimi yontulmuş ve sertti. Teknik olarak her santimi için konuşamazdım. "Burası sıcak mı?"

Aman Tanrım. Az önce bunu yüksek sesle mi söyledim?

O seksi, hırçın sesiyle kıkırdadı ve tüylerim diken diken oldu. "Termostatı kontrol edeyim. Bugün dışarısı cehennem gibi sıcak."

Mutfağın yanındaki duvara doğru ilerledi ve sırtı bana dönükken elimle hızlıca yüzümü çılgınca yelpazeledim. Babamla birlikte itfaiyede çalışmaya başladığından beri iyi bir aile dostu olmuştu ve son birkaç yıldır Pazar akşamı yemeklerimize geliyordu. Ama son zamanlarda, ne zaman onun yanında olsam, kendimden geçiyordum. Bana neler olduğunu bilmiyordum.

Ateşliydi. Kesinlikle ateşliydi.

Ve ben insandım.

"Bütün gün misafırhaneyi hazırladım, bu yüzden muhtemelen aşırı ısınmışımdır." Bunu hafife almaya çalıştım ama gerçek şuydu ki

Dışarıda kar yağıyor ve bu adama yakın otursaydım ısınırdım.

Son zamanlarda aklıma gelen düşüncelerden gurur duymuyordum ama geçeceğini biliyordum. Okulun sonlarına doğru birkaç ay çıktığım Henry ile ilişkiyi bitirmiştım. Hiçbir yere gitmiyordu, o ciddileşmek istiyordu ve ben bunu hissetmiyordum. Böylece üniversiteden mezun oldum ve Bal Dağı'ndaki evime geri döndüm.

Son birkaç yıldır kafamda kurduğum kitabı yazacaktım ve hayallerimin peşinden giderken gezegendeki en tatlı iki kız olan Paisley ve Hadley King'e dadılık yapmak için bir iş bulmuştum.

Yeni patronuma gizlice aşık olmak günah değildi.

Öyle miydi?

Jace tekrar yerine oturdu. Kasları beyaz tişörtünün üzerinde gerilmişti ve ağzım kurudu. Hayatımda gördüğüm en açık mavi gözlere sahipti. Kahverengi saçları her zaman çekiştirilmiş gibi görünürdü ve çok az çabayla cehennem kadar seksi görünmeyi başarırdı.

"Hawk ve Niko birkaç hafta önce duvarları yeni bir kat boyamama yardım etti. Görünüşe göre sen ve kız kardeşlerin her şeyi oraya taşımış ve yerleştirmişsiniz, değil mi?"

Hawk ve Niko kız kardeşlerimin kocalarıydı ve Jace ile de iyi arkadaşlardı, bu yüzden yardım etmeleri beni hiç şaşırtmadı.

Boğazımı temizlemeden önce dolgun dudaklarına bakarken başımı salladım. "Evet.

Orada kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Çok şirin bir yer."

"Kıçımı kurtarıyorsun. Karla gittiğinden beri kızların hiçbir tutarlılığı kalmadı. Sayamayacağım kadar çok dadı gelip gitti. Bir itfaiyecinin çalışma saatleri insanların uyum sağlaması için her zaman kolay olmuyor. Bu kızlar için gerçekten iyi olacak. İşi senin aldığını söylediğimde çok heyecanlandılar."

Karla, kızlarını ve Jace'i geride bırakıp rastgele bir adamla şehirden kaçan eski karısıydı. Kızları için gösterdiği çabaya hayrandım. Babam harika bir babaydı ve annemizi kanserden kaybettiğimiz için çok üzülmüştük, ama onun gitmeyi seçmesinin ne kadar acı vereceğini hayal bile edemezdim. Ama Jace her şeyin üstesinden geldi.

"Kızlarını sevdiğimi biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, kendi evim olduğu ve babamın yanına taşınmak zorunda kalmadığım için mutluyum. Bu bana kendimi yetişkin gibi hissettiriyor, anlıyor musun?" Onları babamın Pazar yemeklerinde etkileşim halinde görmüştüm ve Hadley her ne kadar biraz utangaç ve sınırlı görünse de

Vokab ler, Paisley daha yaşlı bir ruhtu. Eminim annelerinin onları terk etmesinin ikisi üzerinde de etkisi olmuştur.

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve midem bulandı. Jace ciddi bir adamdı ve yaşadığı onca şeyden sonra onu pek sık gülümserken görmezdim.

Ama yaptığında... hoşuma gitti. Muhtemelen çok fazla.

"Bu kadar küçük olduğu için pek de ev sayılmaz. Ama bundan memnun olmana sevindim. Daha b   k bir mutfakta yemek yapmak istersen istediğin zaman buraya gelebileceğini biliyorsun." Bir dizi anahtar uzattı. "Bunlar ana evin anahtarları. Ben itfaiyede görevde olduğumda, ki bu genellikle haftada üç gece oluyor, kızlarla birlikte burada kalacaksın. Babanla b   d ğ n için nasıl olduğunu bilirsin. Ve sonra dört gece kendine ait olacaksın. Arada sırada bir gece  ocuk bakıcılığı yapıp yapamayacağını sorabilirim, böylece çocuklarla bira içmeye gidebilirim ya da tadilat yaptığım evlerden birinde biraz çalışabilirim. Ama sadece senin için uygunsa ve bunun için sana ayrıca ödeme yaparım."

Biriyle çıkıyor muydu? Aklımda sorulamayacak kadar uygunsuz sorular dönüp duruyordu.

"Elbette. Bana her zaman sorabilirsiniz. Maaş ve kalacak yer konusunda bana fazlasıyla ödeme yapıyorsun." Jace'in, kayınbiraderim Niko'nun da artık dahil olduğu ev çevirme işinden para kazandığını biliyordum.  kisi de mek nları yenileme konusunda yetenekliydi ve görünüşe göre Jace King ev çevirme ve itfaiyecilik arasında oldukça iyi iş çıkartıyordu, çünkü bu ev muhteşemdi.

"Teşekkür ederim. Ama zaman ayırdığınız için size ödeme yapmak istiyorum. Annem hafta sonları birkaç saatliğine kızlara bakıyor, böylece ben de o sırada hangi evde çalışıyorsak onunla ilgilenebiliyorum ama bundan faydalanmayı sevmiyorum. Kızlar, kısa dozlarda ihtiyacım olduğunda rahatlama konusunda oldukça iyiler. Yani duş almanız ya da tuvalete gitmeniz gerektiğinde, siz çıkana kadar yerlerinde kalmalarını söylüyorsunuz. Genellikle oyun odalarında bir gösteri koyarım ve size on beş dakikalık kısa bir huzur verirler. Paisley'e Hadley'i yanında tutmasını söyle."

Güldüm. Kızları çok tatlıydı. Uslu ve tatlı. "Tamam. Kulağa yeterince kolay geliyor."

Bana üzerinde program olan bir kağıt parçası uzattı. Çok etkilendiğimi söylemeliyim. Her şey benim için düzenlenmişti. Ne zaman uyandıkları, ne zaman uyudukları, ne yemekten hoşlandıkları. Bunların çoğunu zaten biliyordum çünkü yıllar boyunca onlarla çok zaman geçirmiştım, ancak iş tüm ayrıntılara geldiğinde bu kopya kağıdının işe yarayacağını tahmin ediyordum. En alta çocuk doktorunun bilgileri ve acil durumlar için ailesinin telefon numarası vardı.

"Onlarla geçirdiğin zaman boyunca muhtemelen farkında olmadığın birkaç şeyi bilmen gerekiyor." Ses tonu ciddileşti ve açık mavi bakışlarıyla karşılaştığımda, orada gördüğüm endişe karşısında göğsüm sıkıştı.

"Tamam," dedim usulca.

"Paisley her nedense anaokuluna başlayacağı için endişeli. Son iki yıldır okul öncesi ve anaokuluna gidiyor ama sonbaharda okula başlayacağı için ne kadar korktuğundan bahsedip duruyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu konuda size açılırsa bana haber verin."

"Anladım. Sanırım anaokuluna başlarken ben de çok gergindim. Her şey normal. Kızlarınla harika bir iş çıkarıyorsun, Jace."

Gülümsemesi zorlamaydı ve her şeyi bakışlarında gördüm. Şüpheyi. Endişeyi. Belki de bunu tek başına yaptığı, tek başına ebeveyn olmayı telafi etmeye çalıştığı için biraz suçluluk bile duyuyordu.

"Teşekkür ederim. Onun gidişinin onlara ne kadar zarar vereceğinden emin değilim ama onlara iyi bir hayat vermek için elimden geleni yapıyorum. En azından huysuz bir itfaiyecinin yapabileceği kadar." Omuz silkti ve sesinde alay vardı ama dürüstlük de vardı. "Her neyse, Paisley ihtiyacın olduğu kadar yardım edecektir. Bunu biliyorsun. Akışına bırakan bir çocuktur. Ama bazı tuhaflikları var."

"Hangileri?" Onunla geçirdiğim onca zaman boyunca hiçbir şey fark etmemiştim. Çok kibar, tatlı ve enerji doluydu. Küçük Hadley'e hep yardımcı olurdu.

"O, uh, tualete gittiğinde kıyafetlerini çıkarıyor." Şimdi bir kahkaha attı. "Görünüşe göre, hepsini çıkarıyor ve kapının yanında küçük bir yığın halinde katlıyor çünkü kıyafetlerinin kaka gibi kokmasını istemiyor."

Başım kahkahalarla geriye düştü. Yaptığı şeyin bu olduğunu fark etmemiştim ama mantıklı gelmişti. "Banyoda epey zaman geçirdiğini fark etmiştim, şimdi nedenini anlıyorum."

"Evet. Anaokulu öğretmeni bu küçük alışkanlığından hiç etkilenmemişti çünkü her sıra geldiğinde tuvaletin önünde bir kuyruk oluşuyordu."

"Eh, iş yapmaya gelince kimse aceleye getirilmemeli," dedim gülerek.

"Touché. Daha fazla katılamazdım. Arada sırada tuvalette birkaç dakika yalnız kalmak için neler vermezdim. Bana duşta on dakika vermeleri için neredeyse rüşvet vermem gerekiyor."

Jace King'in duştaki hali görülmeye değer olmalı. Altın sarısı çıplak vücudunu sıcak su spreyi altında yıkadığı görüntüler... işte yine başladım.

Kendi kitabımı yazmaya hazırlanırken son zamanlarda çok fazla aşk kitabı okumuş olmamı buna bağlayabilirim.

Ve muhtemelen son birkaç aydır duşta bu adamla ilgili birkaç seksi rüya görmüştüm. Ama uyurken bilinçaltımın ne yaptığını kontrol edemezdim, değil mi?

"Evet. Eminim. Peki burada, ana evde kaldığımda nerede uyumamı istersiniz?"

"Bu yüzden Bayan Tusley okulun son birkaç haftasında kızlarla birlikteyken misafir odasında kaldı. Sorun şu ki, her iki kız da ara sıra kabus görüyor ve benim yatağıma tırmanmayı seviyorlar. Misafir odasındaki yatak küçük ve Bayan Tusley kızların kendisiyle yatmasına pek izin vermiyordu ve bilmiyorum..." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Belki de korktuklarında içeri girmelerine izin vererek onları mahvediyorumdur."

"Hayır. Kız kardeşlerim ve ben korktuğumuzda hep anne babamızın odasına giderdik. gençken ve bir kabus gördüğünüzde. İşte o zaman teselli edilmeye ihtiyaç duyarsınız. Benimle yatağa gelmelerini hiç umursamıyorum. Hatta annem öldükten sonra uzun bir süre boyunca tüm kız kardeşlerimle sırayla yattım. Arkadaşlık hoşuma gidiyor."

Kaşlarını kaldırdı ve ben de ne söylediğimi anladım.

"Yani, *kızların arkadaşlığını* kastediyorum. Yatağımda neredeyse hiç misafirim olmuyor. Yani, hiç olmadığımdan değil..." *Lütfen, durdur şunu.* "Kızlar korkarlarsa içeri gelebilirler."

Bana verdiği bir bardak suya uzandım ve uzun bir yudum aldım, sakinliğimi yeniden kazanmaya çalıştım.

"Ne demek istediğini anladım. İstersen benim odamda uyuyabilirsin. Senin için çarşafların temiz olduğundan emin olurum. Böylece içeri girerlerse yine de biraz uyuyabilirsin çünkü yatak oldukça büyük."

"Tamam. Bu bir plana benziyor."

"Aslında bu konuyu açtığına sevindim. Ben görevdeyken erkek arkadaşlarının evde kalmamasını istersem anlayışla karşılayacağını umuyordum. Tabii ki boş zamanlarınızda konukevinde ne yaptığınız sizi ilgilendirir ama burada onlarla kaldığınızda kızların kendilerini güvende hissetmelerini istiyorum. Karla gittiğinden beri kimsenin yatağında kalmasına izin vermedim ve bu şekilde devam etmeyi planlıyorum."

Sözleri karşısında yüzüm kızardı ve başımı salladım. "Bunu asla yapmam."

"Siktir, seni rahatsız etmeye çalışmıyorum. Sadece söylemem gerekiyordu. Gençsin. Eminim peşinde milyonlarca erkek vardır. Ama sen onlarla birlikteyken kızların kafasını karıştırmak istemiyorum. Tabii ki kız kardeşlerini ya da bir arkadaşını istediğin zaman çağırabilirsin. Sadece yabancı erkekler olmasın." Kıkırdadı.

Eve kadın getirmediğini itiraf ettiği için hâlâ aklım başımda değildi. Bu ne anlama geliyordu? Sadece seks yapmıyor muydu?

"Tamamen katılıyorum. Bu bir sorun olmayacak. Ben bekâırım." Ellerimi kaldırdım ve çılgın bir insan gibi salladım. "Çalışmadığım zamanlarda yazmayı planlıyorum."

"Öyle mi? Bence bu harika Ash. Ne yazıyorsun?"

Seksi bir itfaiyeci ve dadısı hakkında yazmaya meyilliyim. Şaka yapıyorum.

Pek sayılmaz.

"Um, bu bir romantizm." Küçük Hadley paytak paytak yürüyerek babasının yanından geçip bana doğru geldi ve onu kucağıma almam için küçük tombul kollarını havaya kaldırdı.

"Hey, tatlım. Birlikte çok zaman geçireceğimiz için heyecanlıyım." Onu kucağıma oturttum ve o da başını boynumun altına soktu. Güneş ışığı ve bebek pudrası gibi kokuyordu. Açık kahverengi vahşi dalgaları yüzünün etrafında dans ediyordu ve saçları bugün henüz taranmamış gibi görünüyordu. Jace'in elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum ve saçlarını yapmaya çalışması bile benim için etkileyiciydi.

"Hâlâ pek konuşmuyor, belki onu biraz konuşturabilirsin," dedi Jace, onu endişeyle izlerken sesi alçaktı.

"Elbette. Sanırım iyi olacağız."

"Yaz tatili olduğu için bütün gün seninle olacaklar. Yakında fikrini değiştirebilirsin. Senin gibi genç bir kız muhtemelen

arkadaşlarıyla gölde takılması gerekirdi, iki küçük çocukla değil."

Genç kız mı?

İki kez yaşımı göstermişti. *O kadar* da genç değildim. Yirmi iki yaşındaydım, birkaç hafta sonra yirmi üçe girecektim. Annem her zaman yaşlı bir ruhum olduğunu söylerdi. Göl kenarında parti yapmayı ya da dışarı çıkıp çılgınlık yapmayı hiç umursamadım. Belki de annemi genç yaşta kaybettiğim için evcimen biri olmuştum. Ailemle birlikte olmanın rahatlığını seviyordum. Hep sevmişimdir.

"Benim için endişelenme, iyi olacağım. Evde kalmayı Beer Mountain'a gitmeye her zaman tercih ederim." Omuz silktim. Gerçek buydu. Sözlerimin içinde kaybolmak için sabırsızlanıyordum. "Öyleyse, buradayken senin odanda kalacağım ve nasıl gideceğine bakacağız."

"Pekâlâ. Son zamanlarda ana banyomda bazı tesisat sorunları yaşıyorum ama bugün ilerleyen saatlerde tamir için bir adam gelecek."

"Harika. Günün geri kalanını evimi düzenlemekle geçireceğim. Asmam gereken birkaç resim var ve Vivian bana sevimli perdeler yaptı."

Beni inceledi. "Şu haline bak. Her şeyi ev gibi yapıyorsun. Umarım bu bir hafta içinde işi bırakmayacağının işaretidir."

"Hiç şansın yok."

Hadley aşağı inmek için kıvrandı ve küçük melek kollarını bacağıma dolayıp dizimi öperken ayağa kalktım, bu da beni kıkırdattı.

Paisley, başında tacı olan bir prenses elbisesi giyerek mutfığa girdi. Uzun kahverengi saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve babasının mavi gözlerine sahipti. Her iki kız da Karla'dan çok Jace'e benziyordu ama Hadley'nin rengi babasınıninkine benziyordu, iri koyu kahverengi gözleri ve uzun kirpikleri vardı.

"Baba, Ashlan bu akşam pizza yemeye gelebilir mi?" Paisley yanıma gelip yanağını yanağıma yaslariken sordu.

Sakin ol kalbim.

Bir gün anne olmak istediğimi hep biliyordum ve bunun gerçekleşmesi için sabırsızlanıyordum. Sadece altı aydan uzun süre çıkabileceğim kadar hoşlandığım birini bulamamıştım.

"Bu gece olmaz, tatlım. Bu gece onun izin gecesi."

Hadley babasına doğru ilerledi ve babası onu kucağına oturtup başının üstünden öptü.

"Başka bir işin var mı?" Paisley bana sordu.

"Bir kitap yazmaya başlayacağım," dediğimde gözleri doldu, alt dudağı kalbini kırmışım gibi titredi. "Ama kesinlikle bu gece başlamam gerekmiyor. Ve pizza benim favorim."

Jace sırttı ve eli çenesini kaplayan sakalının üzerinde gezindi. "Seni sürekli çalıştırmalarına izin verme Ash. Kızlarım tatlı görünebilir ama yemin ederim onlar küçük köpekbalıkları."

"Yarın birlikte ilk günümüz olduğuna göre, bu gece biraz takılmanın eğlenceli olacağını düşünüyorum ve bana gece rutinlerinden bazılarını gösterebilirler."

Jace gülümsedi ve başını salladığında yüzü rahatladı. "Eğer sakıncası olmadığına eminsen."

"Eminim," dedim.

Ve böylece yeni hayatım başlamış oldu.

OceanofPDF.com

iki

...

OceanofPDF.com

Jace

İtfaiyede üç yoğun gün **geçirmiştım**. Kıcıımı kaldırıp eve gitmeye ve küçük miniklerimi görmeye hazırdım. Ashlan'la son birkaç gün içinde birkaç kez konuşmuştım, çünkü orada rahat olduğundan ve kızların alıştığından emin olmak istiyordum. Görünüşe göre iki kız da farklı gecelerde kâbus görmüş ve onunla birlikte yatağa girmişlerdi. Ashlan Thomas'ın yatağında lanet olası bir hayal gibi görüldüğü düşüncelerini görmezden gelmek zordu. Kız kendi iyiliği için fazla güzeldi.

Masum.

Güzelmi

Ş.

Akıllıca.

Ondan daha iyisi gelmedi. Niteliklerini fazlasıyla aştığı bu işi kabul ettiği için şanslı olduğumu biliyordum ama kesinlikle itiraz etmiyordum. Kızlarım mücadele ediyordu ve onlara yardım etmek için elimden geleni yapacaktım.

Ashlan'ın onlara dadılık yapacağını söylediğinde yüzlerindeki gülümseme. Bunun için yaşıyordum. Eski karım beni terk etmişti. Bu beni zerre kadar incitmedi çünkü evlendiğimiz günden beri mutlu değildik.

O gün mutlu olsaydık bile.

Elbette, yürütmek için çok uğraştım. Bana hayatımın en güzel iki hediyesini vermişti. Ama kadın bir tren enkazıydı. Her zaman öyleydi. Tek gecelik bir ilişki yaşamıştık ve dokuz ay sonra Paisley'e aşırı derecede hamileyken kapıma gelmişti. Onu yanıma almıştım ve bir şans vermiştik. Sayamayacağım kadar çok kez ayrılmak üzereydik. O gitmişti.

Birkaç yıl önce iki günlüğüne ortadan kayboldu ve sonra eve gelip beni affetmesi için yalvardı. Paisley gençti ve o zamanlar her şeyi tek başıma yapıp yapamayacağımı bilmiyordum, bu yüzden Hadley'e hamile kalmasına yetecek kadar uzun bir süre onu geri aldım. Ama en küçüğümüz doğduğundan beri seks yapmamıştık, bu yüzden tekrar kaçtığına aramızda pek bir şey kalmamıştı.

Bu sefer harekete geçmiştim. Kızlarımın tam velayetini istedim ve o buna karşı çıkmadı. Onları yanına almasına izin vermektense kendimi alev alev yanan bir ateşe atmayı tercih ederdim. Onlar, anneleriyle yaşadığım tüm acılara değerdi. Boşanma davası açtım ve onlardan mali olarak sorumlu olmadığı sürece bana tek yasal velayet vermeyi kabul etti.

Paisley doğduktan sonra işlerin üstesinden gelmeye çalışmıştı ama Hadley doğduktan sonra işler hızla kötüye gitmişti. İki çocuğun üstesinden gelebileceğinden daha fazla olduğunu söyledi ve kızlarla evde kalmasına rağmen yardım tutmak zorunda kaldım. İtfaiyede olduğum gecelerde sonsuz bakıcımız vardı, evde olduğum günlerde de ben bakıyordum.

Kızlarımın daha
fazlasına ihtiyacı
vardı. Hepimizin
ihtiyacı vardı.

"Buradan çıkıyor musun?" Kaptanımız Jack Thomas mutfak masasında oturmuş öğle yemeğini bitirirken sordu.

"Evet. Gidip kızınızın üç gün sonra hala tek parça olup olmadığına bakmam gerekiyor."

"Kaptan, sence Ash iki küçük çocukla birlikte olmayı kaldırabilir mi?" Rusty sordu. "Eğer öyleyse, belki de ona eş olmalıyım."

"Rusty, eğer kızlarıma asılmayı bırakmazsan, yemin ederim, taşakların küçük kuru üzümlere dönüşene kadar seni sıcakta antrenman yaptırırım."

Rusty dramatik bir şekilde titredi ve ben de gözlerimi devirdim. "Bence sıcakta biraz alıştırma yapmak ona iyi gelebilir."

"Ne? Bunu söylediğim için üzgünüm Kaptan ama kızlarınız çok seksi."

Niko masanın üzerinden bir bisküvi fırlattı ve Rusty'nin suratına çarptı. "Karım ve kız kardeşleri hakkında çeneni kapa."

Kahkahalar odayı doldurdu ve Rusty bisküviyi alıp bir ısırık aldı. "Çok dokunaklı."

Cap çenesini bana doğru eğerken, "Eminim iyi iş çıkarmıştır," dedi. "Çocukları ve kitapları seviyor. Ve geri dönüp babasının çatısı altında yaşamak zorunda kalmadığı için mutlu olduğunu biliyorum. Bana her zaman ne kadar büyüdüğünü göstermeye kararlıydı."

Başımı salladım. Ona katılıyordum. Ashlan yirmi iki yaşında, hayatını en iyi şekilde yaşayan tipik bir genç değildi. Başının belaya girdiğini hiç duymamıştım ve kızlarımla her zaman çok iyi anlaşırdı.

"Sana haber veririm." Niko'nun omzuna vurdum.

"Cumartesi sabahı Elm Sokağı'ndaki evde buluşuruz," dedi. Niko ve ben en son ev çevirme işimizi tamamlıyorduk, evleri yenileyen yan işimiz iyi kâr getiriyordu.

"Evet. Orada buluşuruz." Herkesi selamladım.

"Bir duş al. Duman ve kurutulmuş et gibi kokuyorsun," diye bağırdı Tallboy ve ben de ona ters ters baktım. Yine de haklıydı. Dün gece geç saatlere kadar çalışmıştık ve hepimiz duş alamayacak kadar yorgunduk. Uykumu almıştım çünkü bugün kızlarla oyun oynamam gerekiyordu. Daha sonra duş almam gerekecekti.

Eve geldiğimde alışılmadık bir sessizlik vardı. Ev kurabiye ve şeftali gibi kokuyordu ve mutfaka göz attığımda tertemiz olduğunu gördüm.

Eve dönmek için fena bir yol değildi.

Eve en son ne zaman temiz ve güzel kokan bir evle geldiğimi hatırlamıyordum.

"Alo?" diye seslendim. Seslendim ve üst kattan belli belirsiz sesler duyunca basamakları ikişer ikişer çıktım. Yukarı çıktığımda üçünü de oyun odasında birlikte otururken buldum.

Ashlan üzerinde küçük, şirin bir güneş elbisesi olduğu halde yerde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, Hadley'i kucağına almış, önünde bir kitap tutarak kızlara kitap okuyordu. Paisley de onun yanında oturmuş, başını Ashlan'ın omzuna yaslamıştı. Onları izlemek için bir dakika ayırdım.

Kızlarım çok memnun ve rahat görünüyordu. Onları böyle hareketsiz otururken görmek nadir bir durumdu. Ashlan'ın okumasını dinlerken gözleri uykuluydu. Ben de onun sesinin rahatlatıcı tınısıyla biraz kestirebilirmişim gibi hissettim. Kitabı kapattı ve beni görmek için başını kaldırdı.

"Oh, hey. Ben de tam Hadley'i biraz kestirmek için yatıracaktım."

Ona doğru ilerledim ve lavanta kokusu duyularıma doldu. Kahretsin, Ashlan çok güzel kokuyordu. Hadley'e uzandım ve onu kollarıma çektim. "Hey, tatlı bezelye. Biraz kestirmek ister misin?"

Küçük kızım yüzünü boynuma gömdü ve ben tüm bu iyiliği içime çektim. Bu iki küçük melek, sıkı çalışmaya devam etmemin sebebiydi. Onlara dağıtılan elden daha iyisini hak ediyorlardı ve ben de onlar için her şeyi daha iyi hale getirmek için elimden geleni yapacaktım.

Onu odasına götürdüm ve yavaşça yatağına yatırdım. Kısa süre önce onu beşiğinden çıkarmıştık, bu da geceleri odama gelmesini çok daha kolay hale getirmişti. Koyu kahverengi gözlerini bana birkaç kez kırıştırdı ve parmaklarıyla yanağına dokundu, bu Hadley'nin öpücük isteme şekliydi. Yanağını öptüm ve küçük eli sakalıma sürtündü. Elim tenine değdiğinde her zaman kıkırdardı ama bu sefer gözleri kapandı ve elini yanına koyup odadan çıktım. Ev harika görünüyordu. Oyun odası düzenliydi ve Paisley'nin odasına baktığımda yatağının yapıldığını fark ettim.

"İyi indi mi?" Ashlan elindeki kitabı kitaplığa bırakıp beni mutfığa kadar takip ederken sordu.

"Evet. Her şey yolunda gitti mi? Ev harika görünüyor, kızlar temiz ve mutlu. Bunu nasıl başardın?"

"Baba," diye tersledi Paisley merdivenlerden inerken bana. "Billy Graber cehennemin kötü bir kelime olduğunu söylüyor. Ve senin çocukların yanında küfürlü konuşman yasak. Öyle değil mi Ashlan?"

Ashlan yüzünü buruşturdu. "Evet, doğru. Sanırım insanlar bazen unutuyor."

"Belki de bizim okulda yaptığımız gibi mola vermeli ve seçimlerini düşünmeli?" Paisley kaşlarını kaldırıp bana bakarken ellerini kalçalarına dayayarak sordu.

Gözlerimi devirmiştim. Her küfür edişimde zaman aşımına uğrayacaksam lanet olsun bana. Zaten yeterince şey yapmıyor muydum? Nadiren dışarı çıkıyordum, evimin dışında seks yapmak zorundaydım, Paisley'nin tırnaklarımı pembeye boyamasına izin vermiştim ve itfaiyedeki çocuklar tarafından taciz edilmişim, geçen hafta mağazaya gidip kızlara yeni külot almıştım - asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şeydi ve sandviçlerin en iyi kısmının kabuk olduğunu bildiğim halde en sevdikleri şey olduğu için kabuklarını kesiyordum.

Ama bir adamın sınırları vardı.

"Bence bir yetişkin için zaman aşımı..." İfadelerimi düşünmek için durakladım.

Berbat.

Aptal.

Saçmalık.

"Söyleme baba. Her küfür ettiğinde zaman aşımına uğrayacaksın çünkü Hadley'nin konuşmaya başladığında bu kelimeleri öğrenmesini istemiyoruz."

"İyi," diye tısladım. "Ama sen ondan çok da büyük değilsin, o zaman bu kelimeleri nereden biliyorsun?"

İki parmağını kaldırdı. "Bu size iki kart değişikliğine mal olacak. Benim sınıfımda bir uyarı alırsınız ve sonra yeşil kartınızı çekersiniz. Eğer bir daha yaparsanız, bir kart daha değiştirirsiniz. Bunu söylediğim için üzgünüm ama sen zaten sarı kartlısın baba, o yüzden tam orada durup düşünmen gerekiyor. Teneffüsün olmadığı için şanslısın, çünkü kaçırıacaktın."

"Öyle mi?" Uzun bir nefes verdim ve tezgâhın yanında durmak için hareket ettim. "Ne zaman bu kadar otoriter bir şey oldun?"

"Doğum." Kıkırdadı. "Yukarı çıkıp senin için bazı renk kartları yaptıracam. Onları çekmeye başladıktan sonra uslu durmana yardımcı olur. Billy Graber bir sürü kart çekiyor." Merdivenleri koşarak çıktı ve ben daha birkaç dakikadır evde olduğuma ve şimdiden zaman aşımına uğradığıma inanamayarak başımı salladım.

Paisley gittikten sonra Ashlan'ın kafası kahkahalarla arkaya düştü ve bana bokumu söylemek için bir çeşit renk kodu sistemi yaptı.

"Oh, bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona kaşlarımı kaldırdım. "Bunun için üzgünüm. Ama bu kötü bir fikir değil."

"Bil bakalım ne oldu?" Alay ettim. "Ne?"

"Mola o kadar da kötü bir şey değil. Ben de arada bir kendime birkaç dakika ayırabilirim."

"O kötü kelimeyi duydum baba. Şimdi kırmızı alarm veriyorsun," diye bağırdı Paisley üst kattan.

Ashlan'ın dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktı ve gülmemek için kendini zor tuttu. "Kırmızıya büründüğünde pek fazla kıpırdayacak yer kalmıyor dostum."

"Elbette," dedim, tezgâha yaslanıp ayaklarımı bileklerimden çaprazlayarak onu içeri aldım.

Açık kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve gülümsedi. Çok güzeldi. Bronz omuzlarının üzerinde küçük askıları olan sarı bir elbise giymişti. Onu görünce ağızım sulandı ve uzanıp ona dokunmak istediğim için sessizce kendime lanet ettim.

"Hadley bugün biraz konuştu," dedi lavaboya gidip Brita'yı doldurduktan sonra buzdolabına geri koyarken.

"Ne dedi? Ne dedi o?"

Hadley şimdiye kadar sadece gevezelik etmiş, ağlamış ve homurdanarak iletişim kurmuştu. Neredeyse üç buçuk yaşındaydı ve olduğundan daha fazla konuşması gerektiğini biliyordum. Çocuk doktoru bunun

Karla'nın veda etmeden kaçıp gitmesi ve son birkaç aydır hayatlarının alt üst olmasıyla çok ilgisi vardı.

Ama anneleri etraftayken işler pek de iyi değildi. Bencil ve sarhoş olduğu zamanlar, olmadığı zamanlardan daha fazlaydı. Ne yazık ki, bunun küçük kızımı kabul etmek istediğimden daha fazla etkilediğini düşünüyorum.

"Bu sabah yanımda uyandığında 'Seni seviyorum' dedi." Ashlan başını salladı ve hayatında duyduğu en şirin şeymiş gibi gülümsedi. "Onu giydirip bugün eve geleceğini söylediğimden de 'Baba' dedi."

"Hadi canım. Gerçekten mi?" Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

"Baba!" Paisley üst kattan bağırdı. "Daha iyisini yap."

"Daha iyi misin?" Ashlan'a fısıldadım ve başımı salladım. "Uzun birkaç gün olacak."

Paisley elinde farklı renklerde dikdörtgenlerle merdivenlerden aşağıya koşarak indi.

"Ashlan sana Hadley'nin biraz konuştuğunu söyledi mi?" Paisley sordu ve başının etrafında bir taç gibi uzanan süslü örgüyü fark ettim.

"Konuştu. Bu seni mutlu etmiş olmalı," dedim, Paisley'nin küçük kız kardeşinin konuşmasını ne kadar çok istediğini biliyordum.

"Evet. Benimle miknatis oynamak ister misin?" diye sordu küçük kızım ve yemin ederim istese ona güneşi verirdim.

"Elbette. Sanırım düşün beklemesi gerekecek." Elini uzattım.

"Pekâlâ. Dizüstü bilgisayarımın bir randevum var," diye duyurdu Ashlyn.

"Daha sonra bize kek getireceksin, değil mi?" Paisley sordu, ben de ona bir bakış attım.

"Hey, o yeterince şey yaptı," dedim.

"Oh, sormuyor. Onlara daha sonra Honey Bee'ye uğrayacağımı ve onlar için bir ikram bırakacağımı söyledim bile."

"Her şey için teşekkür ederim. Harika bir iş çıkardınız. Gerçekten minnettarım."

Kahretsin, sanki etkilenmem onun için bir şey ifade ediyormuş gibi bana gülümsemesi çok tatlıydı.

Kaptan'ın kızıydı ve benden on yaş küçüktü.

Kendini topla, pislik.

"Tabii ki. Çok eğlendik. Sonra görüşürüz çocuklar." Kapıya doğru ilerlerken el salladı. "Yatağınızdaki çarşaflar temiz."

Bunun beni mutlu etmesi gerekirdi, ama bunun yerine arşıaflarımdaki lavanta kokusuna aldırmaımdım.

Kapı kapanmadan hemen önce "Teşekkür ederim," diye seslendim.

Paisley beni oyun odasına götürürken, "Ashlan'ı seviyorum baba," dedi.

"yle mi? Bayan Tusley'den daha mı çok?" Kıkırdadım, çünkü kızım hayranı olmadım.

"Evet. Kesinlikle. Bayan Tusley hardal ve turşu gibi kokuyordu. Ashlan da güzel çiçekler gibi kokuyor, değil mi?" Paisley rafa doğru yürüdü ve mıknaııs dolu küveti indirip önüme oturdu.

"yle. Ama hardal ve turşu fena değil," diye takıldım.

"Biliyorum. Ama Ashlan gerçek bir anne gibi ve Bayan Tusley de kötü bir büyükanne gibi." Paisley aramızdaki tüm mıknaıısları döktü.

Sözleri karşıısında göğsüm sıkışmıştı ama benimle bu konu hakkında konuşabilmesini istiyordum. "yle mi? Eminim bazen annenin yanında olmaması zor oluyordur, değil mi?" Birkaç parçaya uzandım ve bir kutu yaptım.

"Gerçek annemi çok fazla özlemiyorum çünkü eğlenceli biri değildi."

"yle değil miydi?" Kutusunun zerine ikinci bir kat inşa etmesini izlerken sordum. "Her zaman kestirmek isterdi ve sen uyuduğunda bize çok bağırırdı. evde değildi."

"Neden bana hiç söylemedin?" Damarlarımda fke dolaşıyordu. Karla'nın bir aziz olmadığını biliyordum ama bebeklerimize karşı zalim olduğunu bilmiyordum.

"nk bana yapmamamı söyledi ve eğer sana söylersem bana bir daha yemek yapmayacağını söyledi."

"Orospu ocuğu-"

"Babacığım," dedi kaşlarını kaldırarak ve küçük şirin bir gülümsemeyle.

"zgnm, bebeğim. Kendimi burada zaman aşımına uğratacağım. Ne kadar kötü olduğunu bilmediğim için özür dilerim." Muhtemelen sadece görmek istemedim. İki bebek ve felaket bir eşle ayakta kalmaya çalışıyordum.

"Sorun değil. İyi bir babamız var ve ihtiyaımız olan tek şey bu."

Sözleriyle göğsüm sıkışmaya başladı. "Seni yakaladım, Buttercup."

Sonraki bir buçuk saati Hadley uyanana kadar oynayarak geçirdik. İkisini de dışarı çıkarıp fıskiyeıy açtım ve sonra banyo yaptırmak için içeri getirdim.

Temizlendikten sonra, akşam yemeği için ne yapacağımızı düşünmeden önce hızlı bir duş almam gerektiğini söyledim.

"Pekâlâ. Siz ikiniz burada kalın ve oynayın," dedim Disney Plus

kanalını açarken. Onların televizyon izlemesini pek sevmezdim, çünkü ben

Dışarıda oynamalarını tercih ederdim ama her şeyin bir yeri ve zamanı vardı. Ve bu bana temizlenmem için yeterli zamanı kazandıracaktı. "Baban duş alacak."

"Güzel. Leş gibi kokuyorsun," dedi Paisley ve Hadley ellerini birbirine vurarak güldü. Çoğu zaman insanların ne dediğini anlayıp anlamadığını bilmiyordum ama her şeyi anladığını umuyordum.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Her birine doğru eğildim ve yanaklarından öpmeden önce kirli sakalımı boyunlarına sürterek alay ettim.

Ebeveyn banyosuna doğru ilerlerken kıkırdamalarının sesi etrafımdaki havayı doldurdu. Duşumu açtım ve lanet olası duş başlığı çiselemeye başladı. Bu şeyi birkaç gün önce tamir ettirmiştim ve yine çalışmıyordu. Suyu kapattım ve oyun odasına geri döndüm.

"Babamın duşu yine çalışmıyor. Ashlan bundan bahsetti mi?" diye sordum. "O da bizim gibi banyo yapıyor baba. Duştan hoşlanmıyor."

Lanet olsun. Ashlan Thomas'ın küvetimde çırılçıplak uzanmış olduğu düşüncesi boğazımı temizlememe neden oldu.

"Pekâlâ. Ben senin banyonda olacağım. Tuvalete gitmen gerekiyorsa benimkini kullan." Küçük kız kardeşi kıkırdarken Paisley "Tamam," diye seslendi.

Çalışan bir duş olduğu için şükreliyordum ve elime biraz şampuan alıp saçlarımı ovarken sıcak suyun sırtıma vurmasına izin verdim. Bu huzur anları pek sık gelmezdi ve bu birkaç dakikalık sessizlik için minnettardım.

Uzun sürmeyecek olsa bile.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

üç

...

OceanofPDF.com

Ashlan

Kapıyı çaldım ve kimse cevap vermeyince anahtarımı kullanarak içeri girdim. Birkaç bölüm yazdıktan sonra kapanmadan hemen önce kız kardeşimin fırını Honey Bee's'e gittim. Aceleyle oraya gitmiştim çünkü kızların akşam yemeğinden sonra yiyebilmeleri için bu kekleri bırakmak istiyordum.

"Alo?" Seslendim. Jace'in kamyoneti garaj yolundaydı ama belki de parka gitmişlerdi.

"Ashlan?" Paisley bağırdı ve merdivenlerden koşarak inip küçük bedenini kollarıma atarken sesi üzgün geliyordu. "Hadley'e yardım etmelisin. Ağlıyor."

"Ne?" Kutuyu tezgâhın üzerine fırlattım ve merdivenlere doğru yürümeye başladım. "Nerede o?"

"Banyoda. Kakası patiğine sıkışmış, ben de ona yardım etmeye çalışıyordum." Paisley de ağlamaya başlamıştı ve ben de koşarak merdivenlerden çıktım ve banyonun kapısını açtım.

Jace King havluya uzandı ve karşımda durdu-

Buck. Acayip. Çırılçıplak.

Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki Jace'in yontulmuş vücudu gibi bir şey görmemişim. Su damlacıkları bronz tenini kaplamıştı ve gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum. Her santimi sıkı ve büyüktü. Elleri. Omuzları. Omuzları...

Konuyu dağıtıyorum.

Havluyu beline sarmadan önce saçlarını kurulamakla vakit geçirdi. Belki de ağzımın açık kaldığı gerçeğini düşünüyordu.

ve hareket edemiyordum.

"Kapıyı kapatman gerekmiyor mu?" diye sordu, sesi biraz mizahla karışık sertti.

Bacaklarım donmuştu ama elimi tutamağa uzatmak için zorladım ve kapıyı olabildiğince sert bir şekilde çektim ama ayaklarım yere yapışmıştı.

Kapı sert ve hızlı bir şekilde geldi - kelime oyunu yapmak istemedim. Suratımın ortasına çarptı ve beni yere düşürdü.

Paisley elinde bir kekle koşarak merdivenlerden çıkarken çığlık attı ve Jace elinde bir bezle bana doğru koşarken beni yere yığılmış halde gördü.

Paisley, "Kanıyor baba," diye bağırdı ve Jace eğilip burnumu bir bezle kapattı.

Aman Tanrım. Böyle bir şey olmayacak.

Kapıya yaslanmama yardım etti ve kanayan burnuma baskı uyguladı. Paisley başımı okşayıp dişlerinin arasında çikolatalı kekle gülümserken ağlıyordu ve küçük Hadley köşeden koşarak geldi, üzerinde külot yoktu, atlet giymişti ve bana ulaşmak için küçük kollarını pompalıyordu.

"Ben iyiyim. Hadley'nin Paisley kakasının sorun yarattığını söylediği için burada ağladığınızı sanıyordum." Çaresizce neden duştaki adamın yanına gittiğimi açıklamaya çalıştım.

Hadley arkasını döndü ve çıplak poposunu bize doğru salladı ve tabii ki minik poposundan küçük bir bok sarkıyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Jace ayağa kalkmaya çalışırken ve havlusu ardına kadar açıldı. Kocaman penisi gözümün içine ve kanlı burnuma bakıyordu.

"Baba," diye bağırdı Paisley ve eliyle işaret etti. "Mahrem yerlerin görünüyor."

Hadley tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmek için hızla arkasını döndü ve kan donduran bir çığlık attı. Avazı çıktığı kadar bağırp babasının... *mahrem yerlerini* işaret ederken sesi on mil çapındaki tüm camları kıracak kadar yüksekti.

Jace havlusunu düzeltti ve en küçük kızını kucağına alıp tuvalete bıraktı. "Olduğun yerde kal."

Bedenim kapıyı kapatırken üzerimden geçti ve koridorda koşmaya başladı. Üzerinde bir eşofmanla tekrar yanımdan geçti ve mutfığa yöneldi. "Dur sana bir buz torbası getireyim."

Ayağa fırladım ve burnumu temizlemek için el bezini ıslatmadan önce aynaya baktım.

"İyi misin?" Paisley beni izlerken sordu.

"Ben iyiyim. Sadece biraz ürktüm." Lazımlığa doğru ilerledim ve Hadley'i öne doğru eğdim ve aşağıya baktığımda hala bir hareketlilik olduğunu görünce kıkırdadım.

"Çizmeleri iyi mi?"

"Evet, iyi olacak tatlım." Onu silmek için tuvalet kağıdına uzandım ve Jace elinde bir torba buzla odaya girdi. Tuvalet kağıdını benden aldı ve buz torbasını bana uzattı.

"Bunu orada tut, birkaç dakika içinde iyi olacaksın." Hadley'e döndü. "İşin bitti mi?"

Başını salladı ve homurdandı ve üçümüz de güldük.

"Baba, o senin penisin miydi? Billy Graber penisi olduğunu söyledi." Paisley kıkırdadı ve buzla kaplı ellerini temizlemek için lavabonun önünde durdu.

"Bu çocuk tam bir bilgi hazinesi, değil mi?" Jace homurdandı.

"Penisim nerede?" Hadley'nin küçük sesi fısıldadı ve bacaklarının arasına bakarken hepimizi şaşırttı.

Jace kaşlarını kaldırdı, Paisley ciyakladı ve ben güldüm.

"Babacığım. Hadley'nin ilk cümlesi '*Penisim nerede*' oldu." Gülme krizine girerek yere düştü ve Hadley de Jace'e poposunu silmesi için arkasını işaret ederken güldü.

"Bunu onun bebek defterine yazmayacağız. Senin penisin yok, Tatlı Bezelye." Jace onu tuvaletten kaldırdı ve ayağa kaldırdı. "Oyun odası. Şimdi. Bir dakika içinde seni giydirmek için geleceğim. Ashlan'la konuşmama izin ver."

"Başka sözün var mı?" Paisley kız kardeşini banyodan çıkarıp koridoru geçerek oyun odasına götürürken sordu.

Jace öne doğru eğildi ve burnumu incelemek için buz torbasını yüzümden kaldırdı. "İyi misin?"

Çok yakınımda duruyordu, çıplak göğsü yüzümden birkaç santim ötedeydi. Zar zor nefes alabiliyordum.

"Evet. Bunun için çok özür dilerim. Hadley'nin burada olduğunu sanıyordum," dedim, yine saçmaladığım için başımı sallayarak.

Buz torbasını burnuma bastırdı ve geri çekildi. "Evet, bundan bahsetmiştin. O refleksler çok hızlı değildi, değil mi?" Sırıttı.

"Ne? Hayır. Ben sadece..." Buzları lavabonun yanındaki tezgâha koydum ve onun meraklı bakışlarından kaçınmak için ne gerekiyorsa yapmak üzere aynada burnumu kontrol ettim. "Biraz ürkütüm. Hepsi bu."

"Ah, anlıyorum. O kapı sana çok sert çarpmış."

"Evet. Bunun olacağını tahmin etmemiştim." Omuz silktim ve aniden bu küçük alandan çıkmam gerekti. Nefesim daralmıştı ve bugün zaten bir kez kendimi aptal durumuna düşürmüştüm. "Peki, tamam. Teşekkürler-" Aman Tanrım. Neden konuşmaya devam etmek zorundayım? "Buz."

Söylemek istediğim şey gösteri için teşekkürler.

"Anladın sen onu. Tüm bunlar için özür dilerim," dedi kıkırdayarak. "Üç yaşında bir çocuğu kışında kaka ile çıplak görmek gibisi yok."

Yüzümü kapattım ve güldüm. Dadısının kapıyı yüzüne çarpmadan önce *Johnson'a* ağzı açık baktığı gerçeği yerine buna odaklandığı için minnettardım.

"Sorun değil. Cupcake'ler tezgahın üzerinde ama sanırım Paisley bir tanesini yedi bile. İyi geceler."

Koridoru aceleyle geçtim ve iki kıza da sarılıp vedalaştım, hâlâ kıkırdıyorlardı. Paisley *penis* kelimesini söyleyip duruyordu.

"Pekâlâ. Bir gece için bu kadar penis muhabbeti yeter," dedi Jace, ben misafirhaneye doğru ilerleyip telefonumu çıkarırken. Bu konuyu ölümüne düşünmeden önce kız kardeşlerimle bir *an önce* konuşmam gerekiyordu.

Kız kardeşlerimle yaptığım grup sohbeti metnine yazdım. Her zaman devam eden bir sohbetimiz vardı.

Ben ~ Bu bir 911 durumu. Kim müsait?

Dylan ~ Bu anlar için yaşıyorum. Bira Dağı. On dakika.

Charlotte ~ Yoldayım.

Vivian ~ Niko az önce küçük Bee ile kanepede uyuyakaldı. Bir saatliğine gizlice kaçabilirim.

Everly ~ Mükemmel. Hawk çalışıyor ve annem açlıktan ölüyor. Beni yenersen bana tavuk ve patates kızartması söyle.

Dylan ~ Çok otoriter.

Everly ~ Karnında bir insan büyütmeyi dene ve sonra benimle konuş.

Vivian ~ Gerçek bu değil mi. Oraya ilk kim gelirse ona bir hamburger alacağım. Ben emziriyorum. Her zaman yemeğe ihtiyacım var.

Aceleyle dışarı çıkıp Bira Dağı'na doğru üç blokluk yürüyüşe başlarken kıkırdadım. Hiçbir şey beni bir Thomas kızının mutlu olmasından daha iyi hissettiremezdi.

Saat.

Kapıyı açtığımda Dylan en sevdiğimiz kabinde oturmuş barmen Tanner'la flört ediyordu. Kızın hiç utanması yoktu.

"Bu siparişi hemen getireceğim, güzelim." Tanner göz kırptı.

"Bize karşı çok iyisin," diye mırıldandı Dylan.

"Thomas kızları için yapamayacağım şey yok." Yanımdan geçerken omzuma vurdu.

"Teşekkürler Tanner," diye seslendim, tam o sırada Charlotte, Everly ve Vivian birlikte içeri girdiler.

Hiç vakit kaybetmeden sarıldık ve Dilly ile birlikte yuvarlak köşeli kabine geçtik.

"İçecekler ve yiyecekler sipariş edildi. Çocuğu olmayan ya da emzirmeyenler için nachos ve patates kızartması yiyeceğiz. Bir şey değil." Dylan eliyle bana işaret etti. "Yer senin."

Dramatizmine gözlerimi devirdim ve garsonumuz Lily içkilerimizi önümüze koyduğunda gülümsedim. Biramdan uzun bir yudum aldım ve onun gitmesini bekledim.

"Bir şey oldu," diye fısıldadıktan sonra elimdeki bardağı yere bırakıp gözlerimi kapattım çünkü az önce olanları düşünmek hâlâ utanç vericiydi.

Everly beni incelerken, "Burnun biraz şişmiş görünüyor," dedi. "Yaralandın mı?"

"Şey, sayılır." Uzun bir nefes vermeden önce başımı salladım. "Kızlara kekleri bıraktım ve Paisley, Hadley'nin kakası patiğine sıkıştığı için ağladığını söyledi."

Dylan öğürür gibi bir ses çıkardı ve ağzını kapattı. "Ben bunun için kaydolmadım. Bu mutlu saatler konuşması değil."

Hepimiz güldük ve ben de onlara daha sonraki tüm utanç verici detayları anlattım. Ağızları bir karış açık, kocaman gözlerle bana bakıyorlardı. Onlara kapıyı kapatmaya çalıştığımı ama bacaklarım hareket etmediği için yüzüme çarpmayı başardığımı söyledim. Sonra kabinde arkama yaslandım ve yanıtlarını bekledim.

"Bekle. *O kadar büyük* müydü ki şaşkına döndün?" Lily tekrar masamıza yaklaşıp müstehcen miktarda yiyecek koyarken Dylan sordu ve hepimiz Dylan'ın yorumuna gülmemeye çalışıyorduk.

Lily'ye teşekkür ettik ve o da bara doğru geri döndü. Bir patates kızartmasına uzandım ve ağzıma attım. "Evet. Görülmeye değerdi."

"Biliyordum. Yani, adam gülünç derecede seksi. Tabii ki, kocaman bir -."

"Paket," diye araya girdim. "Ama konuşmaya geldiğim konu bu değil. I Aman Tanrım, onu çıplak yakaladım. Onun için çalışıyorum. Şimdi ne olacak?"

"Şey, bu bir kazaydı. Bu konuda üzölmüş gibi görünmüyor," dedi Charlotte kaşlarını sallayarak. "Ama o size kapıyı kapatmanızı söylemeden önce küçük bir an yaşamışsınız gibi görünüyor."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Everly tek kaşını kaldırmış, abla edasıyla beni incelerken sordu. "Yani, belli ki ondan hoşlanıyorsun. Ama eğer mesele sadece buysa, bence hiç olmamış gibi davranabilir ve normale dönebilirsin."

"Hayır. Tabii ki hayır. Yani, evet, Jace'i severim. O harika bir baba ve gerçekten iyi bir adam. Ama o bir aile dostu ve iki çocuğı var, yani hayır. Belki ona aşık olmuş olabilirim ama bu zararsız, değil mi? O benden büyük. Bana asla öyle bakmaz. Ben sadece, evet. Hayır. Tabii ki bakmaz. Ondan uygunsuz bir şekilde hoşlanmıyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve arkama yaslandım çünkü konuştukça kulağı daha kötü geldiğini biliyordum.

Evet, Jace King'e büyük bir aşk besliyordum. Kim aşık olmaz ki?

Güzel, dürüst ve seksiydi.

Vivian elime uzanmadan önce masadakiler kahkahalara boğıldu. "Ona aşık olman normal Ash. O muhteşem bir adam."

"Bunu onun dev penisini görmeden önce de biliyorduk," dedi Dylan. "Kimseye söylemeseniz iyi olur," diye tısladım.

"Hey, onun muhteşem penisinin büyüklüğü benimle güvende." Dylan dudaklarını mühürleyip kilitliyormuş gibi yaptı ve sonra anahtarı kafasının üzerine fırlattı.

"Onu görmezden gelin. Kimse tek kelime etmeyecek. Ama Ash, senden çok daha yaşlı ve elleri dolu. İki kızı olan bekâr bir baba ve inan bana sana o gözle bakmayan kimse yok. Ama bu karmaşık bir durum. Ve ilgi göstermemesinin tek nedeni, bunun karamsar olacağını biliyor olması. Ve babamın bu konuda ne hissedeceğini bilmiyorum." Everly bir patates kızartmasına uzandı ve bir ısırık aldı.

Başımı salladım. "Hayır. Bu sadece bir aşk. Asla ona göre hareket etmem. Ve o da benimle ilgilenmiyor, güven bana."

"İşler nasıl bitti? Yani, havlusunun yüzünde açılması dışında mı?" Charlotte kahkahasını gizlemek için ağzını kapattı.

"Burnu kanadı. Hadley'nin poposundan bir kaka sarkıyordu, Paisley babasının... *mahrem yerlerinden* dehşete düşmüştü - bu yüzden Jace'in happy hour'da oturup bunu konuşmadığını tahmin ediyorum." Dylan birasına uzandı.

Vivian başını salladı. "Evet, muhtemelen her şeyden dehşete düşmüştür."

Muhtemelen öyleydi. Dadısı onu çıplak yakaladı. Muhtemelen uğradığım için bana çok kızgındı.

"Aman Tanrım. Hiç olmamış gibi davranacağım. Eminim o da öyle yapacaktır."

"Her şey yoluna girecek. Bu Jace. O bir aile. Tek başına bir ebeveyn ve hayatta kalmaya çalışıyor. Eminim bu konuda başka bir şey söylemeyecektir. Sadece normal davran." Everly kabinde arkasına yaslandı ve zar zor görünen bebek yumrusunu ovuşturdu.

"Aşık olduğun adamı çıplak ve yarış atı gibi asılı gördüğünde nasıl normal davranıyorsun?" Dylan bir ağız dolusu patates kızartmasının üzerine konuştu.

Charlotte ikizine, "Çok kabasın," diye çıkıştı. "Bu masum bir aşk. Hepimizin başına gelmiştir. Bunu atlatacaktır. Jace King'in Honey Mountain'daki en az ulaşılabilir erkek olduğunu söyleyebilirim."

Everly başını salladı ve başını yana eğdi. "Henry'yle tekrar konuştun mu?"

Tabii ki eski erkek arkadaşımı soruyordu çünkü kağıt üzerinde mükemmel biriydi. Yeni başlayanlar için, benim yaşımdaydı ve birlikte olduğumuz birkaç ay boyunca sevgi dolu bir erkek arkadaş olmuştu. Sadece bir kıvılcım yoktu. O iyi bir arkadaştı ve ben de onu bu şekilde tutmak istiyordum.

"Tekrar bir araya gelmeyeceğiz, eğer sorduğun buysa. Ama söz veriyorum, bu küçük aşkı şu anda sona erdiriyorum. Jace'le bir yere varamayacağını biliyorum. Bunu çoktan unuttum bile," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Neden bir arkadaşlık uygulamasını denemiyorsun?" Dylan sordu.

"Bu iyi bir fikir," dedi Vivian. "Sadece halka açık bir yerde buluştuğunuzdan emin olun."

"Bana göre değil. Henry'den yeni ayrıldım, biriyle çıkmak için acelem yok." Omuz silktilim.

"Aynen öyle. Ben de denedim ve bana göre değildi," dedi Charlotte Chardonnay bardağına uzanırken. "Arkadaşlarım tarafından tuzağa düşürülmeyi tercih ederim."

"Evet, eminim öyledir. Eminim Jilly seni Ledger'la tanıştırsa sorun etmezsin." Dylan kaşlarını kaldırdı ve hepimiz gülümsemelerimizi

saklamaya çalıştık.

Aşık bir kızıdan diğerine-Charlotte yıllardır en iyi arkadaşının erkek kardeşine fena halde aşıktı.

"Kapa çeneni, Dilly. Bu doğru değil." Charlotte peçetesini topladı ve ona fırlattı.

"Bir şey istediğinizi itiraf etmekten neden bu kadar korkuyorsunuz anlamıyorum. İstedüğimin peşinden gitmekle ilgili hiçbir sorunum yok. Ne yazık ki bugünlerde ilgimi çeken kimse yok. Buradaki erkekler çok -Tahmin edilebilir."

Başım kahkahalarla geriye düştü. "Birinin seni kışından vuracağı günü iple çekiyorum."

"Belki de aşık olduğum bir erkeğin yanına gidip mallarına gizlice göz atsaydım, tam orada senin yanında olurdum. Burnumda buz torbasıyla kışımın üstünde oturdum. *Hashtag, hedefler.*"

Everly, "O bunu çoktan aştı," diye ısrar etti.

En büyük ablam her zaman hepimize karşı aşırı korumacı olmuştur, ama özellikle de bana karşı. Üniversitedeyken bir erkekle ilk kez çıktığımda eve gider gitmez ona mesaj atmamı istediğini hatırlıyorum.

"Hey, Hawk'ın birkaç takım arkadaşı birkaç hafta sonra 4 Temmuz'da bizi ziyarete gelecek ve partide olacaklar. Hepsi çok tatlı ve birkaçı da bekar."

"Kulağa harika geliyor. Zaten ciddi bir işe girmek için can atmıyorum. Paisley ve Hadley'e biraz istikrar kazandırmaya odaklanmak istiyorum ve bunun dışında odak noktam yazarlığım."

"Ohhh, ateşli bir hokey oyuncusuyla kaçamak. Evet, lütfen." Dylan bardağını kaldırdı, Charlotte ve ben de kendi bardağımızı onunkiyle buluşturmak için kaldırdık. Vivian ve Everly sadece güldüler ve başlarını salladılar.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Kız kardeşlerimle biraz

zaman geçirmek. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissettim.

Jace'i bir sonraki görüşümde tamamen normal davranacaktım.

Ve çıplak bir Jace King'in tüm düşünceleri fantezilerime saklı kalacaktı.

Ya da kitabımın sayfalarını.

Bu aşk artık bitti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

dört

...

OceanofPDF.com

Jace

O BÜYÜK ALTIN KAHVERENGİ *gözler bana bakıyordu ve aletim acı verici bir şekilde sertleşmişti. Dudakları ayrılmıştı, gözleri arzuyla doluydu ve ikimiz de hareket etmedik. Uzandım ve kendimi birkaç kez okşadım, çünkü bu sefer bir havluya uzanmıyordum ya da ona kapıyı kapatmasını söylemiyordum.*

Onu istedim.

Vücudu benimkiyle aynı tepkiyi verirken, ince elbisesinin içinden meme uçlarını fark etmemek imkânsızdı.

İstiyo

rum.

İhtiya

cım

var.

Bir kadını gerçekten istemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu duygularla ne yapacağımı bilmiyordum.

Duştan çıktım ve ona doğru ilerledim. Elim beline dolandı ve başı geriye düşüp dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkarken onu bedenime doğru çektim.

"Jace. Seni istiyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni istiyorum, Sunshine." Ağzım onun kine çarptı.

Hadley yatak odasından "Baba," diye seslenince irkildim. Yatağında oturur pozisyona geçtim ve Kaptan'ın kızıyla kirli bir rüyanın ortasında olduğumu fark ettim.

Güneş ışığı mı?

Ona hiç böyle hitap etmemiştim, ancak bu çok uygundu.

O tam olarak buydu.

Kendimi toparladım ve ellerimi yıkamak için banyoya doğru yürüdüm ve koridoru geçip küçük kızımın odasına gitmeden önce yüzüme biraz su sıçrattım. Sesini bulduğundan beri az da olsa konuşuyordu. Kelime dağarcığı sınırlıydı ve ne yazık ki şu ana kadar söylediği tek kelimeler *baba, penisim nerede ve seni seviyorum* oldu. Ama kabul ediyorum.

Hey, yılın babası ödülünü kazanmıyordum, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum.

"N'aber, tatlı bezelyem?" Yatağına doğru ilerleyip saçlarını yüzünden geriye doğru tararken söyledim. Küçük melek yanakları ilk uyandığında hep pembe olurdu ve koyu kahverengi gözlerini bana birkaç kez kırıştırdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Kahrolası göğsüm patladı. Bu iki melek hayatıma girmeden önce hiç duygusal bir adam olmamıştım ama ilk nefeslerini aldıkları günden beri beni kalpten yakaladılar.

"Ben de seni seviyorum."

Onu kucağıma aldım ve banyoya götürdüm. "Hadi tuvalete gidelim ve dişlerimizi fırçalayalım. Birisi büyük bir ejderha nefesi almış."

Küçük lazımlığına oturmadan önce kıkırdadı ve işemek için gerçekten çok konsantre oldu.

"Günaydın." Paisley kapıda belirdi ve ben de onun diş fırçasını Hadley'ninkinin yanına koydum.

"Günaydın. Nasıl uyudun, Buttercup?"

"Harika uyudum, baba." Lavaboya doğru ilerledi ve aynada bana bakmak için duraklamadan önce diş fırçasına uzandı. "Bugün Ashlan'ı ziyarette gidebilir miyiz? Onu özledim."

Onu görmeyeli üç gün olmuştu. Kızlarla birlikte dışarıda fiskeyelerde oynamakla meşguldük ve dün birkaç saatimi Niko'yla birlikte Elm Sokağı'ndaki evde çalışarak geçirdim. Annem benim yerime Paisley ve Hadley'e baktı, Niko ve ben de aile odası ve mutfağın zeminini döşedik.

Ashlan kesinlikle ortalıkta görünmüyordu, ki izinli olduğu günler olduğunu düşünürsek bu fazlasıyla adil bir durumdu. Ama onu son gördüğüm gün beni çırılçıplak yakaladığı gün olduğu için, onu bir daha gördüğümde tuhaf olmayacağını umuyordum.

Belki de her şey onu travmatize etmişti. Bana daha önce hiç penis görmemiş gibi bakmıştı, belki de onu ömür boyu korkutmuştum.

Bu yüzden istifa eder miydi?

Kahretsin, daha çabuk rtnmeliydim. Dudakları ayırık, gözleri yarı hızlı bana bakışından o kadar büyülenmiştim ki havluyu belime sarmak için acele etmemiştim.

"Bugün onun izin günü. Babam yarın işe dönüyor, onu o zaman göreceksin." Paisley'e hareket etmesini söyleyen bir bakış attım ve o da diş fırçasına uzandı. "Bugün büyükanne ve bykbabanızla biraz vakit geçireceğiz, sonra da sizi fuara götüreceğim. Kulağ nasıl geliyor?"

Hadley ayağı kalktı ve ellerini birbirine vurdu, Paisley ise dişlerini fırçalamaya devam ederken gökyüzünü yumrukladı. En kk kızımı lavabonun üzerine yatırdım ve dişlerini fırçalarken açmasını söyledim ve o da tüm bu süre boyunca kıkırdadı.

Paisley lavaboya tkrp ağzını çalkaladıktan sonra, "Ashlan bunu daha iyi yapıyor," dedi. "Sayıyor ve Hadley'e yüze ulaşana kadar glmemesini söylüyor."

Gözlerimi devirmiştim. Kızım her fırsatta bana haddimi bildirmeyi çok seviyordu. "yle mi?"

"Evet." Paisley bir fırça aldı ve uzun dalgalarının arasından geçirdikten sonra bana uzattı. Hadley'nin saçlarını taradım ve elektriklenme yüzünden saçları dikleşti, bu da üçümüzün de gülmesine neden oldu. Kk aptalca bir dans yaptı ve ben de yatak odasına gidip dolabı açtım. Karla eskiden kızlarla ne giyecekleri konusunda kavga ederdi ama ben onlara seçim hakkı vermeyi severdim. Bugünlerde ocukların çok az seeneğ var. En azından kendi kıyafetlerini seçmelerine izin verebilirdim.

Hadley geçen Cadılar Bayramı'nda giydiğ yaban arısı kostümünü gösterdi.

"Bu bir Cadılar Bayramı kostümü, bebeğim. Ve muhtemelen artık çok kk." Görmesi için aşağı çektim.

Onu elinde sıktı ve etrafında döndü.

Yabanarısı kostümü giymişiz gibi görünüyor.

Gln derecede kk yaban arısı kıyafetini giymesine yardım ettim ve kanatları takarken kk karnı iki parça arasında şişti. Paisley bir çift jean şort, atlet ve parmak arası terlikle köşeyi döndü. İki kızımdan kesinlikle daha az gösterişli giyinendi.

"Ne giymiş böyle?" Bir kahkaha krizine girdi.

Hadley odanın içinde dans ederken "Bzzzzzz," dedi. Bunu başka bir kelime olarak sayar ve listeye eklerdim.

Paisley başını sallayıp kız kardeşine gülümserken, "Ona biraz kk geldi," dedi. Bu ikisinin birbirini bu kadar çok sevmesine bayıldım.

"Hey. Savaşını seç, Buttercup. Bırak bunu o alsın. Bazen insanların kazanmaya ihtiyacı vardır." Hadley'i kucağıma alıp mutfığa götürdüm ve sandalyesine oturttum. Ben ikisine de birer kase mısır gevreği koyarken Paisley de yanındaki koltuğa oturdu.

"Savaş ne demek baba?"

"Bu sadece kavgalarınızı seçmeniz gerektiği anlamına geliyor, değil mi? Bazı şeyler hakkında güçlü hisleriniz vardır ve geri adım atmazsınız. Ama o kadar da önemli olmayan şeylerin peşini bırakırsınız. Ve bazen, birine bir galibiyet vermeniz gerekir."

"Annemizle de böyle mi oldu? Kavga etmekten yoruldunuz mu?" Paisley ağzına bir kaşık dolusu Cheerios tıkıştırırken sordu.

Bir fincan kahve ile oturmadan önce her birinin yanına dilimlenmiş muzla küçük bir tabak koyarken bunu düşünmek için zaman ayırdım.

"Olabilir. Ama inanmadığın bir şey için savaşamazsın. Annen hastaydı ve kendine iyi bakamıyordu, o yüzden bu daha iyisi içindi."

Bunu birçok kez konuşmuştuk ama muhtemelen uzun bir süre daha konuşacağımızı biliyordum.

"Bu yüzden mi bizi kontrol etmek ya da nerede olduğunu söylemek için hiç aramıyor?"

"Evet, muhtemelen. Ama hatırlamanı istediğim bir şey var ki o da sevildiğin. Annen hasta olabilir ama seni seviyor. Ben de seni seviyorum. Büyükannen, baban, Hayden Amcan ve Travis Amcan da seni seviyor." Annem, babam ve erkek kardeşlerim küçük kızlarımın üzerine titrerdi, çünkü tek çocuğu olan bendim.

"Ve Ashlan bizi çok seviyor," dedi Paisley geniş bir gülümsemeye.

Hadley çenesinden aşağı süt damlarken "Wuv," dedi ve ben güldüm. Kahretsin, bu ikisi bana sahipti.

"Evet. İkinizi seven pek çok insan var. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Paisley ayağa kalktı ve kollarını boynuma doladı. "Biliyoruz *baba*."

"Hey, babama ne oldu?" Onu kucağıma çekerken alay ettim. "Billy Graber bebeklerin babalarına baba dediğini söylüyor."

O küçük sık sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Her yüksek sesle küfrettiğimde beni köşeye sıkıştırıyordu, penisinden bahsediyordu ve şimdi de küçük kızıma bana baba dememesini mi söylüyordu?

Bu beni çok kızdırdı.

"Billy Graber küçük bir pislik. Bana baba demeye devam etsen iyi olur, Buttercup, yoksa Billy ile küçük bir konuşma yapacağım."

Elindeki kâseyi lavaboya götürürken güldü. "Sanırım anaokulu öğretmenim Bayan Hardy de onun gıcık olduğunu düşünüyordu."

Hadley burnunu sıktı ve yüzünü buruşturdu çünkü biz kokuşmuş diyorduk. Çok fazla bir şey söylemese bile, her şeyi anladığına ikna olmuşum.

"Hadi benim küçük kokuşmuşlarım, birkaç saatliğine büyükannemle babama gidelim, sonra sizi fuara götürürüm."

Ailem iki kızımın üzerine titriyordu. Boyadılar, saklambaç oynadılar ve sonra babam onları top oynamaları için dışarı çıkardı.

"Ashlan nasıl? Size dadılık yapmayı kabul ettiği için çok mutluyum." Annem bir tepsi sebzeyi dilimledi ve kızlar için masaya koydu.

"Harika bir iş çıkardı. Umarım bir süre daha burada kalır. En azından Paisley okula başlayıp alışana kadar. Hadley'i de Ocak ayında anaokuluna yazdırabilirim, böylece gündüzleri de idare edebilirler."

Başını salladı. "İtfaiyede olduğun üç gece bizimle kalabileceklerini biliyorsun. Onları burada ağırlamayı seviyoruz."

"Evet, teşekkürler anne." Başının üstünü öptüm. "Eğer ihtiyacım olursa, seni bu konuda ikna ederim. Ama elimden geldiğince onları yataklarında ve rutinlerinde tutmak istiyorum. Özellikle de okul başlarken."

"Bu mantıklı." Babam ve kızlar uçarak eve gelmeden önce bir havucu mideye indirdi.

Birkaç saat takıldık ve ailemle öğle yemeği yedik. Ayrılmaya hazırlanırken babam osurdu ve iki kız da kıkırdama krizine girdi.

Babam her ikisini de gıdıklarken, "Babamın düdüğü çalması sence komik mi?" diye sordu.

"Bunun komik olduğunu sanmıyorum," dedim, kötü koku odanın içinde dolaşırken. "Hadi gidelim, ufaklıklar."

İkisine de veda öpücüğü verdiler ve ben de onları panayıra gitmek üzere yükledim. "Sence Hayden Amca ya da Travis Amca panayırda olacak mı?" Paisley

birkaç blok ötedeki şehir merkezine doğru giderken sordu.

"Hayır. Hayden Amca üniversiteden bazı arkadaşlarını ziyaret etmek için şehir dışına çıktı ve Trav Amca da bugün teknesiyle göle açıldı." Travis, turistler için yıl boyunca hizmet veren bir işletmeye dönüşen Honey Mountain Rentals'ın sahibiydi.

spor ekipmanı isteyen herkes. Bu aynı zamanda bilinen her türlü spor malzemesine erişimimiz olduğu anlamına geliyordu.

Arabayı park edip koltuğumdan kalkarken Paisley, "Tekrar tekneye binmek istiyorum," dedi. Hadley'nin kemerini çözdüm ve onu yere bıraktım.

"En son gittiğimizde tekneden nefret etmiştin ve Hadley üzerime kusmuştu." Yaklaşık bir buçuk yıl önce ağabeyimin tekneyi yeni aldığı ve hava çok soğuk olmasına rağmen bizi sıkı sıkı giyinip hızlı bir tur atmak için göle çıkmaya ikna ettiği o korkunç günü hatırlayınca başımı salladım. Eski karım her zamanki gibi kafayı bulmuştu, kızlarımın ikisi de perişan haldeydi ve Karla onu alması için bir arkadaşını aramış ve o gece eve hiç gelmemişti. Kızlarla ben ilgileniyordum ve işte o zaman ona işimin bittiğini söyledim. Yaptığı pisliğin geri dönüşü yoktu.

"Bunların hiçbirini hatırlamıyorum." Cehennemin girişine doğru ilerlerken Paisley arabadan inmiş ve elime uzanmıştı.

Bal Dağı Panayırı olarak da bilinir.

Çocukluğumdan beri buraya gelirdim. Gezintiler, ikramlar ve yüz boyama vardı.

Bir çocuğu şeker komasına sokmaya yetecek kadar tatlı.

Paisley, "Baba, ben de o gezintiye çıkmak istiyorum," diye bağırdı. Hadley'i kucağıma aldım ve büyük kızımın peşinden gittim.

"Hey, şimdi, Buttercup. Eğer kız kardeşinin binemeyeceği bir yolculuksa, ya yalnız bineceksin ya da atlayacaksın. Seninle gelirim onu yalnız bırakamam."

"Biliyorum. Tek başıma devam etmekte sorun yok." Beni doğruca yetişkin bir adamın kurabiyelerini fırlatmasına neden olacak bir gezintiye götürdü. Topaçlar vardı ve en sevmediğim şeydi.

"Buna Şeytan Kırbacı deniyor," dedi Paisley yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Buna binmek isteyeceğini sanmıyorum. Seni hasta eder." Ve

Bu isimler de nereden çıktı? Bu bir aile fuarı.

"Billy Graber, Şeytan Kırbacı'nın havalı çocuklar için olduğunu söyledi," dedi başparmağının tırnağını çiğneyip araca bakarken.

O küçük piçin bir hobi bulması ve küçük kızımın kafasını saçmalıklarla doldurmayı bırakması gerekiyordu. İki haftadır okulda değillerdi ve kızım hâlâ o küçük piçten alıntı yapıyordu.

Eğilip Hadley'i tekrar yere bıraktım ve Paisley'nin gözlerinin içine baktım. "Buna binmek ister misin? Hadley'i buna bindirebileceğimi sanmıyorum Buttercup. Belki de daha kolay bir şeyle başlamalıyız."

"Ashlan," diye bağırdı doğrudan kulağıma, omzumun üzerinden işaret ederken, ben de ayağa kalkmak için kendimi geri ittim. "Ashlan burada, baba."

"Evet, seni duydum," diye homurdandım çünkü on mil çapındaki herkes onun cıgılgını duymuştu.

"Hey. Siz yeni mi geldiniz?" Ashlan sordu. Bir çift beyaz şort ve siyah bir atlet giymişti ve saçları lastikli bir bantla arkaya toplanmıştı. Muhteşem görünüyordu.

Ve seksi.

Jack'in kızı, pislik. En küçük kızı.

"Evet. Daha yeni geldik." Paisley onun eline uzandı. "Buna benimle biner misin?"

"Elbette, yapacağım." Ashlan, Paisley'i sıranın önüne kadar takip ederken bana zoraki bir gülümseme verdi.

Belki de geçen gün onu travmatize etmiştim. O gençti.

Ashlan Thomas'ın Honey Mountain'daki en yasak kadın olduğunu bir kez daha hatırlattı.

OceanofPDF.com

five

...

OceanofPDF.com

Ashlan

"PEKİ BİR KÖPEK NE DER?" Hadley'e sordum, o da kıkırdadı ve havladı.

"Ruff, ruff." Sonra dilini dışarı çıkardı ve nefes nefese kaldı.

Küçük meleğin kelime haznesi hızla geliyordu. Nazik bir ruhtu ve sanırım tatlı sesini bulmak için onunla bire bir konuşmaya ihtiyacı vardı.

"Evet. Peki bir domuzcuk ne der?" diye sordum.

"Oink, oink." Küçük burnunu kaşıdı ve ben de güldüm.

"Pay-Pay nerede?" diye sordu. Henüz Paisley dememişti ama Pay-Pay gayet iyi çalışıyordu.

Hadley'e kitabı uzattım ve ayağa kalktım. "O tuvalette. Ama ben bir kontrol edeyim."

Koridor boyunca yürüdüm ve banyonun kapısını çaldım. "Orada her şey yolunda mı?"

"Evet. Giyiniyordum." Paisley yine de tuvaleti kullanmak için tüm kıyafetlerini çıkardı. Ne olmuş yani? Bu onun şeyiydi. Kız kardeşlerim ve benim de kendi eşyalarımız vardı. Bunda bir sorun görmüyordum.

"Acele etme, tatlım." Neredeyse dört haftadır burada çalışıyordum ve gerçekten ritmimi bulmuştum.

Komikti çünkü üniversiteden mezun olmadan önceki son birkaç ay, hayatımda ne yapmak istediğim konusunda tam bir panik içindeydim. Ve bir şekilde hayalimdeki işe girmiştım. Kızlarla ilgilenmeyi seviyordum. Onlarla kitap okuyor, yemek yapıyordum ve arka bahçeye küçük bir bahçe kurmuştuk. Sanki olmam gereken yer burasıydı. Ve benim

İzinli olduğum günlerde deli gibi yazdım. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca kelimelerimin içinde tamamen kaybolmuştum. İlk taslağımın yarısından fazlasını bitirmiştım ve her şey bir şekilde... doğru geliyordu.

Kapı çaldı ve Jace'in bana tesisatçının geri geleceğini söylediğini hatırladım. Jace her an itfaiyeden eve gelebilirdi. Penis-gate olayından beri, kızlar hakkında konuşmak ve fuarda kısa bir süre takılmak dışında birbirimizden uzak duruyorduk. Konuşmaları çok az tuttu, göz temasından kaçındı ve ben de buna karşı koymadım. Onu tüm çıplak ihtişamıyla hayal etmeden ona bakmakta zorlanıyordum.

O çalışırken bütün gün kızlarla ilgili mesajlaştık. Her şey çok profesyonelceydi.

"Hemen döneceğim Paisley," diye bağırdım kapıdan ve Hadley'i kucağıma aldım. "Tesisatçı geldi."

"Tamam," diye seslendi.

Merdivenlerden aşağı koştum ve kapıyı açtığımda Grady Wheat'in orada durduğunu gördüm. Benden birkaç yaş büyüktü ve onu pek tanıımıyordum ama ikimiz de burada, Honey Mountain'da büyümüştük.

"Ashlan Thomas, bu bir insanın isteyebileceği kadar hoş bir sürpriz. Ben huysuz bir itfaiyeci bekliyordum." Sırıttı.

Güldüm ve Hadley'nin küçük eli yanağımı okşadı. "Evet, kızlara dadılık yapıyorum. Jace birazdan evde olur. Eğer onu burada yenersen seni yukarı göndereceğini ve ne yapacağını bileceğini söyledi."

"Evet. Danner'ın bir süre önce ne yaptığını bilmeyen başka bir adamı vardı. Bu yüzden onun en iyi adamını alıyorsun." Gözleri yavaşça vücudumu tepeden tırnağa taramadan önce kıkırdadı. "Sanırım Jace dadısından puan aldı, ha?" Yanımdan geçip mutfığa doğru yürüdü.

Ne? Korku faktörü hızla yükseliyordu.

"Tamam, ana banyoya gidebilirsiniz. Sağdaki son kapı."

İçgüdülerim bana onun önünde yürümeme söyledi, çünkü sapıklık yapmasından ve kıcıma bakmasından korkuyordum. Oraya koyduğu titreşim buydu. Bu yüzden önce onun gitmesini işaret ettim. Paisley banyodan çıktı ve ona baktı.

"Kimsin sen?" Sesi tamamen küstahtı.

"Görüyorum ki bu kız babasının kişiliğine sahip." Bir kahkaha attı. "Ben tesisatçıyım, küçük hanım."

Paisley yanıma geldi ve ben de içgüdüsel olarak bir kolumu ona doladım. "Koridorun sonundaki ana banyoya gidebilirsin. Ben Jace'in eve doğru yola çıktığından emin olacağım."

"Acelem yok. Ama gelip bana yardım etmen gerekebilir çünkü suyu açmam gerekecek ve basıncı kontrol edecek birine ihtiyacım olacak."

"Tamam, bana haber ver," dedim, ses tonum kısıktı. Bu adamla küçük bir alanda sıkışıp kalmak istemiyordum. Nedenini bilmiyordum. Haddini aşan bir şey yapmamıştı ama babam her zaman etrafımın farkında olmam ve içgüdülerime güvenmem konusunda öğütler vermişti. Adamın bize zarar vereceğini düşündüğümünden değil, ama bana garip bir his veriyordu.

Kızları oyun odasına götürüp en sevdikleri filmi açtım ve Jace'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Ne söyleyeceğimi düşünürken küçük tırnağımı çiğnedim. Aşırı tepki vermek istemiyordum ama şu anda eve gelse hiç fena olmazdı.

Ben ~ Hey. Grady Wheat geldi, umarım yoldasınızdır.

"Ashlan," diye seslendi Grady koridorun sonundan. "Bu konuda yardımına ihtiyacım var."

Paisley'nin gözleri büyüdü ve ben de başını okşadım. "Bir dakikaya geliyorum."

Ben dönene kadar ikiniz burada kalabilir misiniz?"

"Evet," dedi Paisley mıknaş dolu küveti Hadley'le ikisinin arasında yere bırakırken.

Hadley avucunun içini öpüp bana doğru üfleyerek "Sevgiler," dedi.

"Ben de seni seviyorum." Odadan çıkarken güldüm çünkü kelimenin tam anlamıyla

koridorun birkaç metre aşağısına gidiyor.

Grady duşta durdu ve duş başlığını sökerken elinde bir tornavida vardı.

"Hey, yardım etmek için buradayım."

"Harika. Sakıncası yoksa buraya gel ve şu duş başlığını benim için yerinde tut."

"Ah, tabii." Duşa girdim ve göğsüm neredeyse onunkine değiyordu. Elimden geldiğince geri çekilmeye ve hâlâ tavandan sarkan parçaya tutunmaya çalıştım. Parmak uçlarımda yükseldim ve ellerini başımın üzerine uzatırken bana daha da yaklaştı.

"Düşmesini istemiyorum ama bunu parmak uçlarımda tutmakta zorlanıyorum. Kullanabileceğimiz bir merdivenimiz var mı?" Dengem sarsılırken sordum

Biraz.

"Hayır, seni yakaladım." Bir eliyle çalışmaya devam ederken diğer eli belime gitti. Nefesimi içime çektim çünkü tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Eğer boşta bir eli varsa, neden bana ihtiyacı vardı ki? Boştaki eliyle duş başlığını tutabilirdi.

"Bana burada ihtiyacın olduğuna emin misin? Gerçekten gidip kızları kontrol etmeliyim," dedim rahatsızlık içinde kıvranırken.

"Sana kesinlikle ihtiyacım var." Eli kalçamda sıkılaştı ve sinirlerimi uzak tutmak için zorlukla yutkundum. "Bu akşam benimle Beer Mountain'da buluşmaya ve sana bir içki ısmarlamama ne dersin?"

Diğer eli belime indi ve beni kendine doğru çekti. "Ne yapıyorsun sen? Çek ellerini üzerimden," dedim, içimdeki acıyı saklamadan. artık korkmuyorum.

"Thomas'ın bütün kızları bu kadar alıngan mı?" dedi, beni bu sefer daha sert bir şekilde kendine doğru çekerken sesi huysuzlaşmıştı. Ellerim duş başlığından düştü çünkü bu hayvan tarafından yere serilmektense büyük bir metal parçasıyla bayıltılmayı tercih ederdim. Onu göğsüne doğru sertçe ittim ve o sadece güldü ve belimi daha fazla kuvvetle sıktı.

Duş başlığı düşmedi ve bunu beni buraya getirmek için bir oyun olarak kullandığını anladım. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ter saç çizgimde toplandı.

"Beni hemen bırak," diye tısladım.

"Yoksa ne olur?" Boğazımda safra büyürken kıkırdadı ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. Bir şey yapmayacaktı, değil mi? Ailesi benim gittiğim kuru temizlemecinin sahibiydi. Bu bir yanlış anlaşılma olmalıydı.

Sakin ol.

Babamın hepimize öğrettiği savunma hareketlerini hatırladım ve tam onu taşaklarından vurmak için dizimi kaldıracakken, omuzlarımda beni geri çeken eller vardı.

"Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeden önce hemen evimden defol git." Bizi duşakabinden çıkarırken Jace'in kolu bana dolandı, sırtım onun sert göğsüne yaslandı. Kolu göğsümün önünü koruyucu bir şekilde kapattı ve vücudundan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

"Dostum. Birlikte olduğunuzu bilmiyordum. Sadece biraz eğleniyordum." Grady kıkırdadı ama bakışlarındaki korkuyu gözden kaçırmadım.

"Ona orada ihtiyacın yoktu. O duş başlığı emniyete alındı, seni pislik. Git buradan. Ashlan ve kızlarım şu anda burada olmasaydı, sana asla unutamayacağın bir ders veriyor olurdum. Bunun daha sonra olmayacağına

söz veremem.

Randevu. Danner'ı hemen arayıp bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlatacağım. Eşyalarını topla ve hemen evimden çık." Grady aceleyle yanımızdan geçer geçmez Jace'in eli bedenimden çekildi. Jace onu banyodan çıkarken takip etti ve kapı kapanmadan hemen önce Grady'ye tekrar bağırdığını duydum.

Sersemlemiştim. Banyo duvarına yaslandım ve son birkaç dakikayı değerlendirmeye çalıştım.

Az önce ne oldu öyle?

Paisley'nin babasına neyin yanlış olduğunu sorduğunu duydum ve Jace her şeyin yolunda olduğunu ve banyoya girmeden önce bir dakika daha oyun odasında kalmasını söyledi.

"İyi misin?" Yaralandığıma dair işaretler arıyormuş gibi beni değerlendirdi.

"Evet. Tabii ki. O hiçbir şey yapmadı. Yani, süper ürkütücü olmanın dışında."

"Elleri senin üzerindeydi," dedi, bileğime uzandı ve kollarımı teker teker inceledi, ne için olduğunu bilmiyorum.

"Kollarıma dokunmadı. Kalçalarıma ve belime odaklanmıştı. Bilmeni isterim ki sen içeri girdiğinde tam taşaklarına diz atmak üzereydin."

Elleri üst kollarımdaydı ve onları rahatlatıcı bir şekilde aşağı yukarı ovuşturuyordu. "Seninle buraya gelmesine izin verdiğim için çok üzgünüm. Onu uzun zamandır tanıyorum ve hiç sevmedim. Danner için çalıştığından haberim yoktu. Ray'ın geri döneceğini sanıyordum."

Ray uzun süredir Honey Mountain'da yaşayan hoş ve yaşlı bir adamdı.

"Yaralı değilim, Jace. Sadece biraz sinir bozucuydu."

Eli yanağıma geldi ve açık mavi bakışlarına baktığımda neredeyse nefesim kesiliyordu. Sadece beni inceledi ve ben kıpırdayamadım. Yüzü daha da yaklaştı ve hissettiğim arzu tarif edilemezdi.

İstesem de durduramayacağım kadar güçlü bir kuvvet. Ve ben bunu durdurmak istemedim.

Ağzı benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı. Her şey bir anda durdu.

Dudaklarım davetle aralandı ve elim yüzümde onunkinin üzerine geldi. O sıcaklığı hissetmeye ihtiyacım var.

"Baba," diye seslendi Paisley oyun odasından ve Jace aniden geri çekilip elini bıraktı.

"Grady için gerçekten üzgünüm. Hemen Danner'ı arayacağım," dedi ve boğazını temizleyerek banyodan çıkarken bana yol göstermemi işaret etti.

Az önce beni öpmek üzere miydi, yoksa her şeyi hayal mi etmişim?

"Tamam." Önünde yürürken başımı salladım. Şimdi bu adam benim Önüne geçtiğimde kıcımlı kontrol etmek istiyordu.

Kızları görmek için oyun odasında durdum.

"Tesisatçı adam duşu tamir etti mi?" Paisley sordu.

"Hayır. Buraya hemen başka birini göndereceğiz." Jace ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

"Ashlan öğle yemeğine kalabilir mi?" Paisley sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Jace ben daha soruyu yanıtlamadan. "O gidiyor. Mesaisi bitti."

Ahh. Bu adam beni kırbaçlayacaktı. Belki de her şeyi hayal etmişim. Her bir kıza veda etmek için eğildim ve Hadley beni sıkıca tuttu ve bırakmadı.

"Seni seviyorum. Birkaç gün sonra görüşürüz." Hadley'i tekrar yere bıraktım ve oynadığı oyuna devam etmek için pelüş hayvanlarının yanına gitmeden önce bana bir öpücük kondurdu. Paisley mıknaatlara geri döndü ve Jace beni merdivenlerden kapıya kadar takip etti.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu ama bu kez sesi sertti. Şefkati çoktan gitmişti. Yüzünü ona döndüğümde benden en az bir metre uzakta duruyordu.

"Evet. Ben iyiyim." Gözlerimi devirdim, bu kesinlikle profesyonelce değildi ama bana karşı bu kadar çabuk sıcaktan soğuğa geçmesinden hoşlanmamıştım.

"Harika. Birkaç gün içinde görüşürüz."

Neden bu kadar alındığımı bilmiyorum. Kahretsin, onun bu kadar soğuk davranmasına sapık Grady'den daha çok kızmıştım.

"Görüşürüz." Topuklarımın üzerinde döndüm ve hışımla kapıdan çıktım.

Eski ahşap zeminli ve sevimli dekorlu şirin misafirhaneme girdim ve dizüstü bilgisayarına uzanmadan önce kanepeye çöktüm. Neyse ki hikâyemdeki kahraman, kadın kahramana kamçı darbesi indirmiyordu.

Romantikti, baygındı ve çok seksiydi.

Jace King'e çok benziyor, romantik ve bayıltıcı kısmı hariç.

Ama evet, kesinlikle çok seksiydi. Gerçi Jace konu kızları olunca bayılıyordu. Ve banyoya girip Grady'yi evden kovduğunda da aşırı derecede kendinden geçmişti. Ama beni uzak tutmak istiyordu ve benim de buna saygı duymam gerekiyordu.

Ne de olsa benim patronumdu.

Sonraki birkaç saat boyunca yazdım ve Dylan ile Charlotte en sevdiğimiz yerden taco getirdiler, ertesi gün olan doğum günüm için planlar yaptık.

"Ee, Koca Baba'yla daha fazla seksi zaman geçirdiniz mi?" Dylan bir lokma taco yerken sordu.

"Hayır. O aşk çoktan bitti. Tamamen profesyonel davranıyoruz ve yemin ederim çoğu zaman benden kaçıyor."

"Seni o pislik Grady'den kurtarmaya geldi." Charlotte elindeki peçeteyle ağzını sildi. Beni neredeyse öptüğü kısmı atlamıştım, çünkü dürüst olmak gerekirse, bunun gerçekten olup olmadığından bile emin değildim.

"Tamam, yarın akşam Beer Mountain'a gidiyoruz, sonra da ayın dördünde Ev ve Hawk'ın barbekü partisine gideceğiz. Orada kesinlikle ateşli hokey oyuncuları olacak." Dylan kaşlarını oynattı.

"Kulağa mükemmel bir hafta sonu gibi geliyor. Ateşli hokey oyuncularını getirin," dedim Dylan'ın getirdiği kutu şarapla dolu kâğıt bardağımı havaya kaldırarak.

"Hawk gelenlerden sadece ikisinin bekâr olduğunu söyledi, yani birimiz çok şey kaçıracağız." Dylan fincanını benimkiyle tokuşturdu.

"Aslında dün kafede bir adamla tanıştım. Şehirde yeni sayılır ve bana çıkma teklif etti. Onu partiye davet ettim çünkü ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı görmek için güvenli bir yer olacağını düşündüm," dedi Charlotte, omuz silkerken bize gülümseyerek.

Dylan bakışlarını Charlotte'a dikerek, "Bunu şimdi duyuyor olmamız ilginç," dedi. "Neden onu yarın Beer Mountain'a davet etmedin?"

"Bu çok samimi. Parti büyük ve eğlenceli olacak. Daha az baskı olacak."

"Görünüşe göre sen ve ben kaldık Ash." Dylan şarabından bir yudum aldı. "Son zamanlarda pek çıkma havasında değilim. Sevgilime bayılmayı tercih ederim.

Şu anda yazdığım başrol oyuncusu."

"Ohhhh. Bize ondan bahset." Charlotte şarabından bir yudum aldı ve küçük oturma alanımdaki beyaz astarlı kanepede arkasına yaslandı.

"O bir itfaiyeci, bunu biliyorsun."

"Belli ki itfaiyecilere karşı bir şeyler hissediyorsun." Dylan sırttı.

"Hey. İtfaiyecilere saygı duyuyorum. Doğduğumuzdan beri onlarla iç içe büyüdük."

"Ben de öyle. Boş ver onu." Charlotte Dylan'ı işaret ederek kaşlarını kaldırdı ve konuşmayı kesmesine neden oldu. "Neye benziyor?"

"Uzun boylu, geniş omuzlu, kahverengi dağınık saçlı ve şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözlü."

"Dur tahmin edeyim. Büyük kaslar. Uzun boylu. Biraz düşünceli. Cehennem kadar seksi?" Dylan alay etti ve kızın yüzüne bir sırıtma yayıldı.

"Tanıdığımız her seksi erkeği tarif ettin." Şarap beni etkilemeye başladığında güldüm. Pek içen biri değildim ve beni çakırkeyif yapmak için fazla bir şey gerekmiyordu.

"Ya da özellikle bir adam. Söz konusu kahramanın hiç çocuğu var mı?"

"Hayır. Bekâr ve evlenmeye hazır," dedim kaşlarımı kaldırıp meydan okuyarak. "Onun gibi birini tanımıyorum."

Hey, kahramanını korumak yazarın göreviydi.

Ben sadece hissettiklerimi yazabilirdim.

Eğer şu anki patronuma benziyorsa, bu benim hatam değildi.

Jace King gerçek hayatta yasak bölge olabilirdi ama bu bir kurguydu.

altı

...

OceanofPDF.com

Jace

"Sence Ashlan tüm kartlarla birlikte kapısının önüne bıraktığımız hediye almiş midir?" Paisley onu yatağına yatırırken sordu.

"Eve döndüğünde alacak, Buttercup." Onu alnından öptüm ve ışıkları kapatmadan önce kapıya doğru ilerledim.

Ashlan'ın doğum günüydü ve herkes Beer Mountain'da kutlama yapıyordu. Niko ve Hawk bu gece hep birlikte dışarı çıkabilmemiz için annemin kızlara göz kulak olması konusunda beni ikna etmeye çalışmışlardı ama dün olanlardan sonra mesafemi korumam gerekiyordu. Grady Wheat denen herif tarafından tecavüze uğradıktan sonra kızı neredeyse öpecektim. Danner olanları duyar duymaz onu serbest bırakmıştı. O şerefsizin cezasını buldu.

Ama benim sorunum neydi?

O yumuşak dudaklarının tadına bakmak istemiştim. O zamandan beri sikim eriyip gidiyordu. Böyle bir kadını istemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Elbette, ara sıra etrafta dolaşıyordum, bir erkeğin ihtiyaçları vardı. Karımla seks yapmadan yıllar geçirmiştım. Rahatlamaya ihtiyacım olduğunda elime güvenmeye alışmıştım. Ama hiç kimseyi Ashlan Thomas'ı istediğim gibi istememiştım. Ve kız daha fazla sınır dışı edilemezdi.

Kaptan'ın kızıydı.

Thomas kızlarının en küçüğü.

Benim için çok genç.

Kaptan çıldırırdı. Ve neden yirmi üç yaşında zeki, yetenekli ve güzel bir kız kendisinden neredeyse on yaş büyük bekâr bir babayla takılmak istesin ki? Teknik olarak, bugün itibariyle benden dokuz yaş küçüktü, ama yine de. O benim sevebileceğim biri değildi.

sadece seks yapabilirdi. Ashlan gibi bir kızla ya hep ya hiç olmalıydı ve benim sunacak pek bir şeyim yoktu. Zamanımı kızlarımla, yangın söndürmekle ve ev yenilemekle geçiriyordum. Ashlan gibi bir kız peri masalını hak ediyordu.

Ve bu artık inanmadığım bir şeydi, eğer inandıysam bile. Onu sistemimden çıkarmam gerekiyordu.

Bu yüzden dün neredeyse çizgiyi geçmeden hemen önce o boku kapatmıştım.

Bencil bir pisliktim. O Kaptan'ın kızıydı ve kızlarım ona tapıyordu. Onu öpmek ve bu duygularla hareket etmek sadece işleri garipleştirirdi. Kahretsin, banyoya girip mallarıma gizlice göz attıktan sonra haftalarca birbirimize zar zor bakmıştık.

Ve size şunu söyleyeyim, ağzının açık kalması aklımdan çıkaramadığım bir şeydi.

Çok güzeldi. Ve tatlıydı.

Ve iyi.

Çok iyi.

Benim için fazla iyi, buna şüphe yok.

Bazen yetişkin gibi davranmak gerekir ve ben de tam olarak bunu yapıyordum.

Hadley'nin uyuduğundan emin olmak için durakladım ve televizyonun onu rahatsız etmemesi için kapısını biraz kapattım. Aşağıya indim ve kanepeye uzanıp biraz UFC izlemeden önce bir bira açtım. Bu dadımı aklımdan çıkaracaktı. İki adamın ölümüne dövüşmesini izlemek.

Sonraki bir saati tam da bunu yaparak geçirirken arka kapının çalınmasıyla irkildim.

Mutfak kapısına doğru ilerledim ve kapıyı açtığımda Ashlan'ın beyaz bir atlet, kısa bir jean etek ve bir çift beyaz tenis ayakkabısıyla orada durduğunu gördüm. Açık kahverengi saçları omuzlarının hemen arkasına düşüyordu ve koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti. Dolgun dudakları pembeye boyanmıştı ve beni içine alırken gülümsedi.

"Hey, doğum günü kıızı. Bira Dağı'ndan yeni mi dönüyorsun?"

Sulu alt dudağını ısırdı ve ben ona uzanmamak için ellerimi ceplerime soktum. "Evet. Parti hâlâ devam ediyor ama ben erken çıktım."

"Kendi partinizden mi? Yetmedi mi?"

"Üç bira limitim var," dedi hıçkırarak ve kahkaha atarak başı geriye düşmeden önce eliyle ağzını kapattı. "Açıkçası, limitimi aştım."

"İçeri gelmek ister misin?" Onu ön verandada bıraktığımı fark ettiğimde sordum.

"Hayır. Hayır, buraya sizi rahatsız etmeye gelmedim. Sadece tatlı doğum günü hediyen için teşekkür etmek istedim. Eve geldiğimde paketi kapımın önünde buldum. Çok nazıksınız." Kapının pervazına yaslandı ve gülümsemesi ciğerlerimdeki havayı çaldı.

"Bütün kızlardı." Boğazımı temizledim.

"Gerçekten mi? Kızlar bana üzerinde isminin yazılı olduğu deri ciltli bir günlük almakla çok düşünceli davranmışlar. Önceden planlamış olmaları, ha?"

Kıkırdadım. "Pekâlâ. Küçük pasta ve kartlar konusunda ısrar edenler onlardı. Onlar için, benim için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istedim-" Durakladım çünkü ona karşı dikkatli olmam gerekiyordu. İçimdeki cazibe daha önce kimseye karşı hissetmediğim kadar güçlüydü ama onu ne kadar çok istediğimi belli etmeden bizim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordum. "Belki bunu kitabın için düşüncelerini düzenlemekte kullanabilirsin diye düşündüm."

Başını yana eğdi ve bir kez daha hıçkırdı. O kadar tatlıydı ki. Bu kızda öyle bir samimiyet vardı ki. Ruhumun derinliklerinde arzuladığım bir iyilik. Hak etmediğimi bildiğim bir iyilik. Artık hak etmiyordum. Seçimlerimi yapmıştım ve hiçbir şeyi değiştirmezdim çünkü bu bana hayatımdaki en iyi iki şeyi getirmişti. Ama geleceğim bana ait değildi ve bunu hatırlamam gerekiyordu. Her zaman önce gelen iki küçük kızım vardı.

"Kesinlikle," dedi. "Mükemmel bir hediye idi. Ama sen de dün bana neredeyse mükemmel bir hediye veriyordun. Bu noktada hayal edip etmediğimden emin olamadım çünkü orada bir şeyler olduğunu hissettim. Ve merak beni öldürüyor."

Oh, lanet olsun.

"Grady'yi kaldırırma attığımda mı? Hayal bile edemezsin. Onun kızı da kovuldu. Görünüşe göre onun hakkında başka şikâyetler de varmış, bu yüzden Danner'ın şirketini artık kullanmayacağım çünkü o pisliği bilerek evime gönderdi. Gelecek hafta başka biri gelecek ve ben evdeyken gelmesini ayarladım."

Bana ne sorduğunu anlamadığımı düşündüğü için yanakları pembeleşti. Dün neredeyse kontrolümü kaybedip kaybetmediğimi bilmek istiyordu. Onu neredeyse öpüyordum. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. İkimiz de aramızdaki bu çekimle savaşıyorduk. Bazen doğru şeyi yapmanın ne kadar zor olduğunu öğrenmiştim. İki kızımı tek başıma büyütmek çok zordu. Onlara her şeyi vermek istiyordum ve bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Yeterince sabırlı mıydım? Ergen olduklarında bunu başarabilecek kadar akıllı mıydım? Ama lanet olsun ki deneyecektim. Ve bu çekimden uzaklaşmak yapılacak en doğru şeydi. Benim için değil.

Onun için.

"Oh, evet. Bunun için tekrar teşekkür ederim. Dün gece kayınbiraderlerimle birlikte Bira Dağı'nda Grady'yi ziyaret ettiğinizi duydum."

"Bu ikisi lanet çenelerini kapalı tutamıyorlar. Onunla biraz konuşmak için oraya gitmiş olabilirim, çünkü yaptığı şey çok haddini aşan bir şeydi. Seni bir daha rahatsız edemeyecek." Dün olanlardan sonra kıpkırmızı olmuşum. Annemi kızlara göz kulak olması için çağırmışım ve Hawk ile Niko benimle o pisliğin takıldığını bildiğimiz barda buluşmuştu.

Ashlan Thomas'a bir daha bakmayacaktı bile. Dün o tuvalete gittiğimde gözlerindeki korkuyu görmüştüm. Rol yapmaya çalıştı ama korktuğunu biliyordum. Ve bu bana doğru gelmiyordu.

"Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu. Ama aslında Grady ile yaptığınız şeyden bahsetmiyordum. Neredeyse hemen sonrasında olan şeydi. Bazen romantizm yazmanın bana bazı şeyleri hayal ettirdiğini düşünüyorum," dedi başını sallayarak ve konukevine doğru yürüdü. "İyi geceler, Jace."

Gitmesine izin vermeliyim.

Burada bırakmalıyım.

Ama onun güzel koyu kahverengi gözlerindeki hüznün benim için çok fazlaydı. "Günışığı."

Arkasını döndü ve gözleri büyüdü. "Bu yeni bir şey."

"Ayrıca çok da uygun." Ona doğru birkaç adım attım ama aynı zamanda sağlıklı bir mesafeyi de korudum. "Dün hiçbir şey hayal etmedin." "Hayal etmedim mi?" diye fısıldadı. "Son birkaç gündür benden kaçtığını mı hayal ettim?"

Haftalar mı? Seni duşta bastığım için kızgın mıydın?"

"Kesinlikle kızgın değilim." Kıkırdadım. "Dünü hayal etmedin, senden biraz uzak durduğumu da hayal etmedin. Burada bir şey var ama bu onu doğru yapmaz."

"Neden?" Çok yaralı görünüyordu ve bana doğru birkaç adım attı. Göğsü benimkine çarptı. Lavanta duyularıma doldu ve sahip olduğum tüm rezervleri kullanmama neden oldu.

Uzaktan cırcır böcekleri cıvıldıyor ve ay, gözlerindeki acının her zerresini görebilecek kadar ışık yaratarak onun üzerine parlıyordu.

"Çünkü sen gençsin. Ben senden on yaş büyüğüm. Önünde koca bir hayat var."

Eli yukarı kalktı ve parmakları çenemin üzerinde gezindi ve bu çok iyi hissettirdi. En son ne zaman bir kadının dokunuşu bu kadar iyi hissettirmişti?

"Dokuz yıl. Bugün yirmi üç yaşımdayım." Kıkırdadı ve uzun bir nefes verdi ve bu nefes boynumu gıdıkladı. "Ya da belki de beni çekici bulmuyorsun."

Hâlâ yüzümün yan tarafında duran eline uzanmadan önce bir kahkaha attım ve onu elimde tuttum. "Çok güzelsin. Kızlarımla aran harika. Zeki, komik ve tatlısın."

"Peki, sorun nedir? Annemle babamın arasında on yaş fark vardı. Bunun ne önemi var ki? Annem zaten genç yaşta vefat etti. Yaş sadece bir sayı."

Elinin arkasını öptüm ve sıktım. "Bu önemli. Baban benim arkadaşım. Birlikte çalışıyoruz. Bu durumdan hiç memnun olmaz, inan bana."

"Benden büyük olduğun için mi? Bu çok saçma bir bahane." Elini çekti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Çünkü ben boşanmış, iki çocuklu bekâr bir babayım. Hayatlarımızda farklı yerlerdeyiz. Bu sadece bir çekim. Gececektir. Kızlarımla yaptığın şeyi yapmaya devam etmeni istiyorum. Ailemizi iyileştiriyorsun. Onları hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Hadley sonunda konuşuyor. Paisley çok heyecanlıydı çünkü saçını uzay topuzu gibi yapıp tırnaklarını boyamıştın. Bunu mahvetme riskini göze alamam. Onlara zarar vermek, sana zarar vermek, böyle bir seçenek yok."

"Sadece *neredeyse* bir öpücüktü."

"Bir öpücük benim için asla yeterli olmaz," dedim çünkü gerçek buydu ve çenesine uzanıp başparmağımı alt dudağına sürttüm. "Yanına bile yaklaşamazsın."

Başını salladı ama bakışlarındaki hüznü gördüm. "Kararını vermişsin gibi görünüyor. Zaten o kadar da iyi olmayabilirdi." Kaşlarını kaldırdı ve sırtıttı.

Bu konuda yanıldığını biliyordum çünkü aramızdaki çekim çok güçlüydü. Vücudunun benim yakınlığıma verdiği tepki

Son birkaç haftadır, ondan ne kadar uzak durmaya çalışsam da beni deli ediyordu. Göğüs uçlarının atletinin altında sertleştiğini görmek için aşığı baktım ve bir nefes aldım.

"Benden daha iyisini yapabilirsin, Sunshine. Yarın Everly ve Hawk'larda görüşürüz."

"Evet. Görünüşe göre bana bir hokey oyuncusu ayarlıyorlar. Anlaşmayı imzalamak için bu son şansın," dedi kahkaha atarak.

Ve lanet olsun ki anlaşmayı mühürlemek istemedim.

Onu benim yap.

Onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi ellerimin yanımda yumruk olmasına neden oldu ama tepki vermemek için kendimi zorladım. "Aferin sana. Bunu hak ediyorsun. Mutlu yıllar Ash."

Kaşlarımı kaldırdım ve onun kapıya gidip içeri girmesini bekledim. "İyi geceler, Jace King. Doğum günü hediyem için teşekkür ederim."

Dudaklarını yalayarak beni izleyişi neredeyse yolumun üzerinde beni çözüyordu. Elimi kaldırdım. "İyi geceler, Günışığı."

Kapıyı kapatmadan önce el salladı.

"Baba, Ashlan partide olacak mı? Havai fişekler olacak mı? Orada bir sürü insan olacak mı? Yemek olacak mı? Çünkü ben acıktım. Wes Amca ve Hayden Amca da orada olacak mı?" Paisley arka koltuktan sordu, dikiz aynasından baktığımda Hadley'nin yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kız kardeşini izlediğini gördüm.

Bu ikisinin paylaştığı bağı çok sevdim.

Ama büyük çocuğumun hızlı soruları yorucu olmaya başlamıştı.

"Babanın üzerine fazla gitmesen ve soruları yavaşlatsan nasıl olur?" Ben kıkırdadım, o da kıkırdadı. "Evet, Niko'nun havai fişekleri var. Evet, bir sürü yemek olacak. Amcaların da orada olacak çünkü o ikisi hayatları buna bağlı olsa bile bedava bir yemeği kaçırmazlar. Ve sizi meşgul edecek bir sürü insan olacak."

"Peki Ashlan da orada olacak mı?"

"Yapacak. Ama bugün onun izin günü ve bir parti var, bu yüzden bugün ona takılmayın." Arabayı park ettim ve ikisinin de kemerini açmak için arabadan indim. Hadley kalçamdaydı ve elimde cips ve sos dolu bir çanta vardı.

büyük kızım parmağını kot pantolonumun kemer köprüsüne takmış, biz de garaj yoluna doğru yürüyorduk. Hawk ve Everly bu yıl büyük bir 4 Temmuz partisi düzenlemeye gönüllü oldukları için şimdiden tonlarca araba vardı.

Honey Mountain'da büyük partiler nadir değildi. Ben de kendi payıma düşeni yapardım ama Karla gittiğinden beri bunu pek yapmamıştım. Oradayken yardım ettiğinden değil ama tam zamanlı bekar bir ebeveyn olduğumdan beri her şeyi idare etmekte biraz zorlanıyordum. Ama müziği ve kahkahaları duymak bana büyük bahçemin toplantılar için ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlattı. Hayatlarımıza biraz eğlence katmaya geri dönmenin zamanı gelmiş olabilir.

Paisley "Hayden Amca," diye çığlık attı ve küçük kardeşime doğru koştu. Onu kucağına alıp etrafında döndürdü ve Hadley kıkırdayarak avuç içini yanağımda gezdirdi.

"N'aber küçük aptal?" Travis, hemen yanına giden Hadley'ye uzanırken, "N'aber küçük aptal?" dedi. Trav, Hayden'dan dört yaş büyük, benden de dört yaş küçüktü.

"N'aber salaklar," dedim ve Paisley'nin kafası neredeyse boynundan çıkacaktı.

"Babacığım. Seni bir partide mola vermek zorunda bırakmak istemiyorum." Kardeşimin eline uzandı ve bana kaşlarını kaldırdı. Çişinin otuz dakika sürmesi bir yana, kızın otuzuna beş kala olduğuna yemin edebilirim.

"Evet, baba. Bu gerçekten yersiz." Hayden homurdandı.

"Onu hiçbir yere götüremezsin, değil mi?" Travis Paisley'e göz kırparken şöyle dedi.

"Evet, bu yeni bir şey," diye homurdandım. "Kızları aldın mı? Bunları mutfağa bırakmam gerekiyor." Atıştırmalık dolu çantayı elime aldım.

Büyük arka bahçede oynayan bir grup çocuğa doğru ilerlerken Trav, "Küçük melekleri yakaladık," dedi.

Everly ve Hawk'ın evi tam gölün üzerindeydi ve kızlar burada oynamayı çok severdi. Evi satın aldıktan sonra koydukları bir çit vardı, bu yüzden çocukların yanlarında bir yetişkin olmadan suya girmelerini engelliyordu. Ama erkek kardeşlerim onlarla birlikte suya atlayacak kadar çılgındı.

"Onları sudan uzak tutun," diye bağırdım ve Hayden başını salladı, Travis ise kolunu başının üzerine kaldırıp bana kuş işareti yaptı.

Pislik.

"Hey, Jace. Bir şey getirmene gerek yoktu. Bence Hawk'ta küçük bir ülkeyi doyuracak kadar yiyecek var." Everly poşetleri tezgâha boşaltırken bana yardım etti.

"Sorun değil. İtfaiyeciler ve hokey oyuncularını arasında çok fazla yiyeceğe ihtiyacınız olacağını düşündüm."

Hawk açık olan arka kapılardan geçerken, "İşte orada," dedi. Bal Dağı'nda mükemmel bir gündü. Güneş parlıyordu ama dışarıda olmayı katlanılabilir kılacak kadar bir esinti vardı. Hawk'ın en iyi arkadaşlarından biri olan ve San Francisco Lions'da onunla birlikte profesyonel hokey oynayan Buckley'i tanıdım. Yanındaki diğer iki adamı tanıımıyordum. "Jace, bunlar sana bahsettiğim iki yeni çaylak, Asher ve Lucas. Buck ve ben bu sezon onları kanatlarımızın altına alıyoruz ve Stanley Kupası'nı kazanmamıza yardım edecekler."

Everly gülümsedi ve kocasına göz kırptı. "Aynen öyle, bebeğim."

"N'a b e r ?" Asher elini uzatarak, "Ne oldu?" dedi. Birkaç santim uzaktaydı

Benden kısaydı ama adam tank gibi yapıydı.

"Memnun oldum," dedim diğer adama dönerken.

"Selam, ben Lucas. Hawk'tan senin hakkında çok şey duydum." Omzuma vurdu.

"Ah... Görüyorum ki patronuna yalakalık yapıyorsun, ha?"

Hawk söyledi. Şaşkınlıkla ikisinin arasına baktım.

"Lucas dışarıda Ashlan'a aval aval bakıyor," dedi Hawk gülerek başını sallayarak.

"Bana senin için dadılık yaptığını söyledi," dedi Lucas sırtarak. "Kızlarınız çok tatlı bu arada."

Adam benimle aynı boydaydı, biraz yakışıklıydı ve kesinlikle kendine güveni eksik değildi. Ellerim yanımda yumruk oldu ve kızgınlığımı gizlemek için onları ceplerime soktum. Tabii ki adam ondan hoşlanmıştı. Çok güzel ve tatlıydı ve Ashlan Thomas'ta sevilmecek bir şey yoktu.

Onun yaşlarında görünüyordu, belli ki çok başarılıydı ve muhtemelen sıfır bagajla gelmişti.

Bu onun çıkması gereken türden bir adamdı. Onunla çıkmasını istemeliydim.

"Teşekkürler. Kızlarla arası çok iyi." Boğazımı temizledim, bu konuşmayı bitirmeye hazırdım.

"Hafta sonları izinli, değil mi? Birkaç gün buralarda takılıp benimle dışarı çıkmasını sağlayabilir miyim diye bakayım dedim."

"Kız kardeşlerimin üzerine titreyeceğinizi biliyordum. Ama Ash sizin için biraz genç, değil mi?" Everly'nin sesi tamamen alaycıydı.

"Yirmi üç yaşında, değil mi? Ben yirmi sekiz yaşındayım." Lucas bu soru çok çirkinmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ben daha bebeğim."

"Ever sadece bir anne ayı," dedi Hawk, adanın diğer tarafına geçip kollarını ona dolayarak. "Sanırım Asher hem Charlie hem de Dilly ile bir deneme yaptı ve başarısız oldu."

Asher homurdandı ama benim kanım kaynıyordu çünkü bu, Lucas'ın vurulmadığı anlamına geliyordu. Ondan hoşlanıyor olmalıydı.

Neden umurumda olsun ki?

Kız kardeşi, benden büyük olduğu için adamı utandırdı ve ben ondan daha da büyüttüm.

Bu en iyisiydi. Kafamı toparlamak için bir doz gerçekliğe ihtiyacım vardı.

"Charlie'yle kavga etmedim, çok teşekkür ederim pislik herif." Asher birasından uzun bir yudum aldı. "Buraya yanında bir adam getirdi, sanırım biriyle görüşüyor. Ama Dilly, dostum, bu kız çok seksi, ama çok da korkutucu. Bana taşaklarımı buza koymamı ve başka bir yerde atış yapmamı söyledi."

Dylan köşeyi döndüğünde tüm mutfak kahkahalara boğuldu.

"Bu kadar komik olan ne? Bu taşaklarını mı buzluyor?" Yanımda durmak için hareket etti ve göz kırptı.

"Lanet olsun, kızım. Lafı hiç dolandırmıyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum." Hawk ve Everly güveçleri fırından çıkarmakla meşgulken Asher ve Lucas Buck'la konuşmaya başlayınca bana baktı.

Dylan bir havuca uzandı ve başını bana doğru eğdi. "Surat asıyor gibi görünüyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Sadece sürekli kötü bir ruh halindeyim."

Gülmekten başı geriye düştü. "Bence kenarda oturmaktan bıktın ve oyuna geri dönmeye hazırsın. Ama bir an önce çıksan iyi olur çünkü kaleler dolu dostum."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Ellerimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım olduğu için kereviz çubuğuna uzandım. Bir ısırık aldım ve kerevizden neden nefret ettiğimi anladım.

"Sonsuza kadar yedek kulübesinde kalamazsın, King. Çünkü sen farkına varmadan oyun bitmiş olacak." Kıkırdadı ve ben de dışarı çıktım.

Birdenbire bilmece gibi konuşmaya başlamasının sebebi neydi?

Ashlan Hadley'i kucağına almış, Paisley'nin bir çuvalın içinde bir o yana bir bu yana zıplamasını izliyorlardı.

Üçünü de içime çekerken göğsüm sıkıştıyordu. Karla'yla hiç ailece vakit geçirmemiştik. Bu ona göre bir şey değildi. Ama Ashlan'ı kızlarımla birlikte görmek hiç istemediğim şeyleri istememe neden oldu.

Lucas yanında belirdi ve komik bir şey söylemiş olmalıydı çünkü kadının başı kahkahalarla geriye düştü.

Şerefsiz.

"Ashlan çok seksi, değil mi?" Hayden beni hazırlıksız yakalayarak, çünkü bakıyordum, dedi.

"Bilmiyorum. Ona o gözle bakmıyorum. O benim lanet olası dadım."

Travis yanıma geldi ve homurdanarak bana bir bira uzattı. "Bu yüzden mi burada durmuş ağzın açık ona bakıyorsun?"

"Siktir git. Ben kızlara bakıyorum."

"Dostum. Kabul et. Kız çok seksi," dedi Hayden beni yanımdan dirseklerken.

Vivian, Niko'yla birlikte kucağında küçük Bee'yle yürürken, "Burası çok sıcak," dedi. Hayden, Vivian'ın onun aptalca konuşmalarını duymuş olabileceğini fark edince gözleri iki kat büyüdü. Kardeşlerim birbirlerini iyi tanıdıkları için Niko'yla konuşmak üzere hızla döndüler.

"Evet, sıcak bir tane." Su şişemden uzun bir yudum aldım ve onun küçük meleğine gülümsedim. "Tıpkı sana benziyor."

"Şimdilik öyle. Ama sanırım gözlerini babasından almış." Vivian kız kardeşinin hokey oyuncusuna çok az ilgi göstermesini ve kızlara odaklanmasını izledi.

Benim kızlarım.

Üçünü de.

Başka bir dünyada.

"O nasıl? Sana dadılık yapmayı seviyor gibi görünüyor, Jace."

"Gidip onu rahatsız etmeyi bırakmalarını ve partinin tadını çıkarmasını sağlamalıyım." Kızına baktı ve bana dönmeden önce gülümsedi.

"Ashlan küçüklerle her zaman daha rahat olmuştur. Yemin ederim o kız anne olmak için doğmuş. Çocukken ne zaman evcilik oynasak, Ev otoriter öğretmen olurdu, ben ve Charlie hep bebek olmak isterdik,

Dilly bebek bakıcısı olmakta ısrar etti çünkü asi genç olmak istediğini söyledi ve Ash her zaman anne oldu. Bence o tam da olmak istediği yerde."

Sorun şu ki, onun orada olması hoşuma gidiyordu. Etrafımda olmasına alışmaya başlamıştım.

Bunu yapmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

OceanofPDF.com

yedi

...

OceanofPDF.com

Ashlan

GEÇEN HAFTA biraz bulanık **geçmişti**. Lucas'la birkaç kez takılmıştık ama bu daha çok bir arkadaşlık gibiydi. Aramızda bir kıvılcım yoktu ama çok iyi bir adamdı. Honey Mountain'da kalmış ve Hawk'la gelecek sezon için antrenman yapmıştı, gölde ve kız kardeşimin evinde takılmıştık ama öpüşmeye gittiğinde aklıma gelen tek şey, Dört Temmuz partisinde bize kaşlarını çatarak bakan o düşünceli itfaiyeciydi.

Bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdığımda yüzünü her hayal ettiğimde gülüyordum. Zoraki bir gülümsemeyle bunu örtbas etmeye çalışmıştı ama ben her şeyi o içli mavi gözlerinde görmüştüm.

Adam kıskançtı.

Bunu kabul edip etmemesi farklı bir hikâyeydi. Birlikte olamayacağımızı açıkça belirtmişti ama daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum.

Lucas'a arkadaşlıktan başka bir şey istemediğimi söylemiştim ama bu onun ısrarcı olmasını engellememişti. Beni bu akşam yemeğe davet etmişti ama neyse ki kızlarla birlikte göreve geri dönmüştüm ve son birkaç gündür onları çok özlemiştim.

Taslağım artık yeterince ilerlemişti, ajanslara başvurmaya başlamıştım. Bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama hikâyemi duyurmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Mayomun üzerine beyaz örtümü çektim ve saçlarımı başımın üstünde topuz yaptım. Kızlara bugün onları yüzmeleri için göle götüreceğime söz vermiştim, bu yüzden plaj çantamı güneş kremi ve atıştırılabilirliklerle doldurdum

ve ana eve doğru yöneldim. Kapıyı iki kez çaldım ve anahtarımı kullanarak içeri girdim. Jace bazen sabahları kızları hazırlamak için uğraşırdı ve bana içeri girmemi söylemişti. Kesinlikle banyolara dalmayacaktım ama artık burada rahattım.

Kızları görmek için
sabırsızlanıyordum. Ben de
Jace'i görmek için
sabırsızlanıyordum.

Buraya ilk geldiğimde birlikte kahve içerek biraz zaman geçirdiğimizde çok sevinmiştim ama kimseden iz yoktu.

"Alo?"

Hadley kıkırdarak merdivenlerden indi ve ben de onu k u c a ğ ı m a aldım. "N'aber melek yüzlü?"

"Selam, Wuvie." Başını çenemin altına yasladı ve bebek pudrası ve patates kızartması gibi kokuyordu, eğer öyle bir şey varsa. Bana artık Wuvie demesini seviyordum, çünkü bu onun sevgisini ifade etme şekliydi ve bunu tüm gün boyunca kabul edebilirdim.

"Babam ve Paisley nerede?" Merdivenlere doğru ilerlerken sordum.

Yüzünü buruşturdu ve sonra yalandan öksürerek Jace'in yatak odasını işaret etti.

"Jace?" Seslendim çünkü bu sefer tundra hücüm etmeyeceğimden emindim. Yine de çıplak bir Jace King hayali hâlâ rüyalarımı süslüyordu.

"Hey, içeri gel." Sesi gergindi.

Hadley'i ana banyoya doğru götürdüm ve onu yıpranmış bir kot pantolon ve beyaz bir tişörtle yerde diz çökmüş halde buldum. Tuvalet eğilmiş olan Paisley'nin sırtını ovuyordu.

Bana döndüğünde hıçkırarak ağlamaya başladı. "Hastayım Ashlan."

Kalbim neredeyse orada paramparça oluyordu. Gözyaşları tatlı yüzünden aşağı süzüldü ve beyaz porselen kâseye doğru dönüp üç kez kustu.

Hadley kollarımda öğürüyordu ve onu dışarı çıkarıp babasının yatağına yatırdım ve onun için Disney kanalını açtım.

"Burada kal, tamam mı?" Dedim ve o da başını salladı.

Aceleyle banyoya geri döndüm, Jace hıçkırarak ağlayan Paisley'nin yüzünü bir bezle temizliyordu.

"Sen iyi misin? Yediği bir şeyden mi oldu?" Eğildim ve saçlarını okşadım. Bu küçük kızları ne kadar sevdiğimi anlatmaya kelimeler yetmezdi. Melek gibi, tatlı ve şapşaldılar. Onları ne zaman özlesem

çalışmıyordum ve onlarla birlikte geçirdiğim günleri çok seviyordum.

"Bilmiyorum. Bir böcek olabilir. Kahretsin. Bununla uğraşman için seni burada bırakamam. Babanı arayayım, bakalım beni koruyabilecek mi?" dedi Jace ve ayağa kalkıp onu kucağına aldı.

"Saçmalama. Ben dört kız kardeşle büyüdüm. Kusmuktan payıma düşeni gördüm. Muhtemelen bir iki gün içinde iyi olacaktır. Sen işe git. Ben hallederim." Onu yatak odasına kadar takip ettim ve onu Hadley'nin yanındaki yatağa yatırdı.

Hadley küçük bir atlet ve külot giymişti ve kız kardeşine yaklaşp başını onun yanına yasladı. Paisley daha da sokuldu ve bu bana kız kardeşlerimle olan ilişkiyi hatırlattı. Kaç kez birlikte hasta olmuş ve anne babamızın yatağında birbirimize sarılmıştık? Sayılamayacak kadar çok.

"Bir dakikalığına iyi misin?" Jace onu alnından öperken en büyük kızına sordu.

"Evet. Daha iyi hissediyorum. Ashlan'ın benimle kalmasını istiyorum. Ama bugün göle gitmek istemiyorum."

"Söz veriyorum, kendini daha iyi hissettiğinde seni götüreceğim. Sana biraz kızarmış ekmek ve biraz muz yapayım, bakalım bunları mideye indirebilecek misin?"

"Tamam," diye fısıldadı ama gözleri ağırlaşmaya başlamıştı ve uyuyacakmış gibi görünüyordu.

"Nana, nefis." Hadley küçük karnını ovuşturdu ve Jace homurdandı.

"Bu her zaman yemek yiyebilir." Jace, Hadley'nin başının üstünü öptü ve onu aşağıya kadar takip etmemi işaret etti.

"Hiç uyudun mu?" Gözlerim utanç verici bir şekilde tişörtünün beyaz kumaşını zorlayan geniş omuzlarına odaklanırken sordum. Bakışlarım dar beline doğru inerken mutfığa geldiğimizde gözlerim yukarı kaydı ve arkasını dönüp onu süzerken beni yakaladı.

Sırıttı. "Birazcık. Sabah üç gibi karnı ağrıyarak uyandı. Beş gibi kusmaya başladı. Hepsini çıkarmış gibi görünüyor çünkü şu anda sadece safra var. Bunu yapabileceğine emin misin? Bu kesinlikle senin iş tanımında yok."

"Gerçekten mi? Dadılığın sadece iyi zamanlara özgü olduğunu mu sanıyorsun? Tabii ki, benim için sorun yok. Bilgin olsun, Dilly'nin midesi zayıftır. Bu kadar sert davrandığı için bunu asla tahmin edemezsiniz ama o kızın saçını sayamayacağım kadar çok kez tuttum. Her yıl o iğrenç mide hastalığına yakalanır."

"Her zaman bir bakıcıydın, değil mi?" diye sordu bir tabağa biraz muz doğrarken.

"Sanırım öyle. İnsanlarla ilgilenmeyi seviyorum."

Döndü ve ayaklarını bileklerinden çaprazlayarak tezgâha yaslandı. "Sana kim bakıyor?"

Ateşli bakışları beni ayaklarımın üzerinde kaydırды. "Dört zorba kız kardeşim, bir koruyucu babam var ve kendi başımın çaresine bakma konusunda oldukça iyiyim."

Bakışları vücudumda gezinirken dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktı, sonra tekrar yukarı çıktı ve gözleri benimkilerle kilitlendi. "Bu çok iyi. Göle gitmeye hazırdın, ha?"

Sesi sert miydi, yoksa ben mi öyle hayal ediyordum?

"Evet. Ama başka bir zaman gidebiliriz."

"Elbette. Buna bayılırlar. Kızlarım için yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Onlar farklı, biliyor musun? Sen buraya geldiğinden beri."

Sözleri ve ağızma bakma şekli midemi alt üst etti. Sanki beni öpecekmiş gibi.

"Onlarla birlikte olmayı seviyorum. Sanırım bu benim için eksik olan bir şeyi dolduruyor. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Nasıl farklılar?"

"Daha sakinler. Daha mutlular. Hadley her geçen gün daha fazla konuşuyor ve Paisley artık okula başlayacağı için ne kadar gergin olduğundan bahsetmiyor. Yani, her ne yapıyorsanız, harikalar yaratıyor. Senin de onlardan hoşlandığını duyduğuma sevindim."

"Gerçekten özlüyorum. Burada olmadığım zamanlarda onları özlüyorum," diye omuz silkerek itiraf ettim. Gerçek buydu. Yazılarımda kaybolmayı seviyordum ama Paisley ve Hadley ile birlikteyken her zaman olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyordum.

"Bunun anlamı çok büyük." Muz tabağına uzandı ve beni inceledi. "Bunu Hadley'e götüreceğim. Bugün yatakta yiyebilir. Hayatını nasıl kolaylaştıracaksa öyle yap, tamam mı? Hastayken tüm kurallar çöpe gider."

"Tamam. Hepimiz kucaklaşarak bir gün geçirebiliriz." Omuz silkdim.

Bir elinde küçük tabakla bana yaklaştı ve boştaki eli örtümün üst kenarına uzandı. Sanırım nefesimi tuttum çünkü sanki zaman duruyormuş gibi hissettim. Parmakları boynumun derisini sıyırdı ve gözlerimi kapattım çünkü bu his çok güçlüydü.

Hiç kimseyi Jace'i istediğim gibi istememiştim.

İçimde açıklayamadığım vahşi bir ihtiyaç gibi.

"Buldum," diye fısıldadı ve gözlerimi açtığımda elindeki küçük tüyü gördüm.

"Teşekkür ederim." Bir nefes verdim ve böyle anlar için evinde bulundurduğu Pedialyte şişesini almak üzere dolaba doğru ilerledim. "Bunu Paisley için doldurayım, uyandığında içmiş olur."

"Kulağa hoş geliyor." Ben mavi sıvıyı bardağa doldururken o merdivenlere doğru ilerledi. "Hokey oyuncusu nasıl?"

"Lucas?" Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ederken sordum. Sert ses tonunda duyduğum şey kıskançlık mıydı?

"Evet. Sana asılan oydu, değil mi?"

"Oh, evet. O iyi," dedim yatak odasına geri dönerken. Ona bunun arkadaşlıktan öte bir şey olmadığını söylemek üzereydim ama Jace'in bu konuda heyecanlandığını görmek hoşuma gitmişti.

Bu umut olduğu anlamına geliyordu.

"Sadece sana iyi davrandığından emin ol," dedi yorganı düzeltirken ve dilimlenmiş muz dolu tabağı televizyona bakan Hadley'nin önüne koyarken. "Sen en iyisini hak ediyorsun."

"Daha fazla katılamazdım," dedim ve ses tonum tamamen alaycıydı. Kaşlarımı ona doğru salladım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

Çünkü en iyisi tam önümde duruyordu. Bu iki küçük meleğe bakıyor ve topluma hizmet etmek için işine gidiyordu.

Jace King istediğim her şeydi.

Çizgiyi asla aşmayacağını açıkça belirtmişti ve nedenlerini anlıyordum, ama bu onu daha az istememi sağlamıyordu.

Kızlara veda öpücüğü verdi. Paisley mışıl mışıl uyuyordu, bana el salladı ve bir şeye ihtiyacım olursa aramamı söyledi.

İki cimcimenin arasındaki yatağa tırmandım ve tam da olmak istediğim yerdeydim.

Paisley birkaç saat uyudu ve Hadley de biraz önce uykuya daldı. Onlar uyurken yataktan kalkıp mayomu değiştirdim ve dizüstü bilgisayarımı almaya gittim. Onları rahatsız etmemek için yatağın yanındaki sandalyeye oturdum ve biraz daha yazdım. Paisley uyandığında koşarak banyoya gitti ve ben de hemen arkasından gittim. Birkaç kez kustu ve ben de saçlarını geriye çekip lastikle bağladım.

"Bir şeyin yok, tatlım."

İşini bitirdiğinde yüzünü temizledim ve yere oturup hıçkıra hıçkıra ağlarken onu kucağıma aldım.

"İğrenç hissediyorum Ash."

"Biliyorum, bebeğim." Saçlarını okşadım. "Sana sıcak bir banyo hazırlasam, saçlarını yıkasak ve temiz pijamalar giydirsem nasıl olur? Bu iyi hissettirir mi?"

Başını salladı, ben de onu yanıma yatırdım ve küveti çalıştırmak için harekete geçtim, tam o sırada yatak odasından gelen boğuk bir ses duydum. Koşarak banyodan çıktım ve küçük Hadley'i yatakta kusmuk içinde otururken buldum.

Omuzları titremeye ve gözyaşları dökülmeye başladığında "Wuvie," dedi.

"İyisin," dedim onu kollarıma alıp banyoya götürürken. Onu lavabonun yanına bıraktım, nereden başlayacağıma karar vermeye çalışıyordum. Üzeri örtülüydü.

"Olamaz, Hadley de mi kusuyor şimdi?" Paisley başını sallayarak söyledi.

"Öyle." Atleti Hadley'nin başına geçirdim ve onu temizlemek için yeni bir bez kullandım. "Küvette iki hasta küçük kıza ne dersiniz? Saçınızı yıkayabilirim ve temiz kıyafetler giyeriz."

Hadley başıyla onayladı ve Paisley çabucak soyundu. Suyun sıcaklığını kontrol ettim ve Jace'in büyük boy küvetine girmesine yardım ettim. Hadley'i tekrar yere yatırdım ve küçük tek boynuzlu at külotunu çıkarıp kız kardeşiyle birlikte suya girmesine yardım ettim.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordum ve ikisi de başını salladı.

Banyo zamanı genellikle biraz çılgınca geçtiği için enerjileri düşüktü ama ikisi de küvetin kenarına yaslanıp rahatladılar. Saçlarını yıkamak için lavabonun altında sakladığım şampuanlı tupperware'i buldum ve her birinin küçük kafasına masaj yapmak için zaman ayırdım. Annem bunu bizim için yapardı ve kendimi iyi hissetmediğimde hiçbir şey annemden daha iyi olamazdı. Onlara bu rahatlığı verebildiğim için mutluydum. İkisi de durulanıp temizlendikten sonra Hadley'i kaldırmadan önce Paisley'i bir havluya sardım.

"Tekrar hastalanması gerektiğini düşünen var mı?"

Paisley, "Şu anda kendimi iyi hissediyorum," dedi ve Hadley başını salladı.

"Tamam, şimdi sizi giydireceğiz ve ben babanızın yatağını hızlıca soyarken ikinizi de oyun odasında bekleteceğim. Sonra sizi oraya geri götürüp rahatlatacağız ve belki küçük bir öğle yemeği yiyebiliriz?" Saçlarını hızla taradım ve tekrar hastalanma ihtimaline karşı lastiklerle bağladım.

Paisley "Acıktım," dedi ve kız kardeşi karnını ovuşturdu.

"Beyaz pirinç gibi kolay bir şey deneyeceğiz, tamam mı? Belki biraz tost. Bakalım bunu yiyebilecek miyiz?"

Sonraki bir saati midelerine biraz yiyecek koyarak ve temiz çarşaf lar serdikten sonra onları Jace'in yatağına geri yatırarak geçirdim.

Sonunda oturduğumda telefonum öttü ve kaçırdığım birkaç mesajı gördüm.

Jace ~ Hey, sadece kontrol ediyorum.

Jace ~ Orada her şey yolunda mı? Jace

~ Eve gelmemi ister misin?

Ben ~ Üzgünüm. Çok meşguldük. İki kız da birkaç saat uyudu ama Paisley yine hastalandı ve Hadley de az önce kustı. Şimdi iyi görünüyorlar. Ateşleri düştü ve iyileşiyor gibi görünüyorlar. İkisi de biraz pilav ve yarım parça tost yedi. Pedialyte'i de bırakmadılar, bu yüzden doktoru aramamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Sanırım bu sadece bir mide rahatsızlığı ve umarım geçer."

Jace ~ Kahretsin, çok üzgünüm. Annemin işten çıktıktan sonra gelip seni rahatlatmasını ister misin? Ya da burada beni idare edecek birini bulabilirim.

Ben ~ Kesinlikle hayır. Tamamen iyiyiz. Şu anda film izliyorlar, yıkandılar, temizler ve mutlu görünüyorlar. Ben hallederim.

Jace ~ Teşekkür ederim, Sunshine.

Bu lakabı tekrar kullanınca midem bulandı. Çok hoşuma gitmişti.

Ben ~ Tabii ki. İşler nasıl?

Jace ~ Bu sabah iki tıbbi çağrı aldık ve küçük bir ev yangını çıktı. Bayan Calco yine kurabiye pişiriyordu ve lanet fırını ateşe verdi. Ama sanırım benim günüm seninkinden daha kolaydı.

Gülmekten başım geriye düştü. Babam her zaman Bayan Calco'dan ve mutfak yangınlarından şikayet ederdi.

Ben ~ Aman Tanrım. Babam bayram ediyor olmalı. O kadının yemek yapmasının yasadışı olması gerektiğini düşünüyor.

Jace ~ Evet. Kocas ı için birkaç güzel sözü vardı. En azından yeni bir soba almalarını söyledi. Ve kızlara götürmem için bana bir tabak kurabiye verdi. Dışları kömür gibiydi.

Ben ~ Paisley'nin bunun için seni mola vermemi isteyeceğine inanıyorum.

Jace ~ Sanırım iki hasta bebekle sıkışıp kalan sen oldun.

Ben ~ Biz iyiyiz. Söz veriyorum. Bayan Calco'ya gelince, sanırım gerçekten iyi bir aşçı olduğuna inanıyor. Ama kızları bir süreliğine hasta edebilecek hiçbir şeye yaklaştırmak isteyeceğinizi sanmıyorum. Yirmi dört saat boyunca bir şeyler yiyene kadar BRAT diyeti yapacağız.

Jace ~ BRAT diyeti de ne?

Ben ~ Yine f-bombaları ile. Bu sizin için başka bir mola, Bay.

Kral. <smiley face emoji>

Jace ~ Üzgünüm. Hiç uyumadan çalışıyorum. Ama ne zaman öğretmençilik oynayıp beni köşeye sıkıştırmak istersen, ben varım.

Midem bulandı.

Ben ~ Sana patronluk taslamaktan çekinmezdim. Ama senin inatçı kıcının dinleyeceğinden şüpheliyim.

Jace ~ Söylediğin her şeyi dinleyeceğime dair içimde bir his var, Günişığı. Seninle geçireceğim bir mola hayatımın en güzel beş dakikası olurdu.

Vay canına. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Yorgun olmalı çünkü normalde benimle flört etmekten kaçınırdı.

Ben ~ Benim de, Jace King.

Jace ~ Başka bir hayatta, Günişığı.

Ben ~ Bu işten henüz vazgeçmiyorum.

Jace ~ Olamaz. Ve sende hokey oyuncusu var. Onunla rekabet edemem.

Ben ~ Sana meydan okumaktan korkan bir adam gibi görünmezdi.

Üç küçük nokta ekranda hareket ederken küçük parmağımı çiğnedim.

Jace ~ Değilim. Sadece doğru şeyi yapmaya çalışan bir adamım. Ben ~ Buzzkill.

Jace ~ <gülme emoji>

Ben ~ Git biraz kestir.

Jace ~ Bana patronluk taslamana bayılıyorum.

Ben ~ İsterseniz bunu alışkanlık haline getirebilirim. <winky face emoji>

Üç küçük nokta ekranda hareket etti ve sonra kayboldu. Çok mu ileri gitmiştim? Yemin ederim bu adamı çoğu zaman okuyamıyordum.

Ama kesinlikle denemek istedim.

OceanofPDF.com

sekiz

...

OceanofPDF.com

Jace

Evimin önündeki araba yoluna girdiğimde annem Bluetooth'umdan,

"Kızlarla ilgili yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi.

"Yapacağım. Ashlan bu sabah daha iyi olduklarını ve yirmi dört saattir kusmadıklarını söyledi. Sadece iki gün boyunca uyumayıp onlarla ilgilendiği için kendimi kötü hissediyorum."

"İyi bir kız olduğu kesin. Onu birkaç kez aradım ve hallettiğini söyledi. Görünüşe göre kendine bir bakıcı bulmuşsun. Bu kızların hayatlarında biraz tutarlılığa ihtiyaçları var. Tanrı biliyor ya, kendi anneleri bunu hiç sağlamadı. Üzgünüm, onun hakkında kötü konuşmamam gerektiğini biliyorum, ama bu görüşmede sadece sen ve ben olduğumuza göre, Karla'yı hiç umursamadığımı biliyorsun."

"Gerçekten, hiçbir fikrim yoktu." İnledim çünkü annem evlendiğimiz günden beri bu kadından nefret ediyordu. Korkunç bir eş ve daha da kötü bir anne olmuştu, bu yüzden duyguları için onu suçlayamazdım. "Sadece kızların önünde bu konudan asla bahsetme, tamam mı?"

"Anneleri gittikten, tüm velayeti sana verdikten, tüm sorumluluğu sana bıraktıktan ve bir daha hiç aramadıktan sonra onunla bir sorun yaşayacaklarını düşünmüyor musun?" diye tısladı.

"Bilmiyorum anne. Ama onlar için durumu daha da kötüleştirmek istemediğimden eminim. Evdeyim, seni sonra ararım."

"Tamam, tatlım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattım. Kızlarım dışında her konuştuğumuzda bu üç küçük kelimeyi söylediğim tek kişi oydu. Benim

Babam, kardeşlerim ve ben duygusal piçler değildik, ama annemle ilgili bir şey beni her zaman yumuşak yaptı.

Kapıyı açtığımda mutfakta kimseyi göremedim ama ev tertemizdi. "Hey, ben geldim."

"Baba," diye bağırdı Paisley ve merdivenlerden koşarak indi. "Ash gerçekten hasta. Şimdi de kukusu var."

Sikeyim.

Merdivenlerden yukarı çıktım ve Ashlan'ı tuvalete sarılmış buldum, küçük Hadley pembe bir tişört ve bir çift beyaz şortla orada duruyordu, saçları başının üstünde küçük bir düğümle bağlanmıştı ve Ash'in sırtını ovuyor ve bana gülümsüyordu.

"Wuvie hasta."

"Aman Tanrım. Kapıyı kapatabilir misin? Yine geliyor," diye inledi Ashlan ve Hadley'i kucağıma alıp ikisini de banyodan çıkardım ve kapıyı kapattım.

Sızlanıp inlediğini duydum ve annemi aradım. Kızlara birer gece çantası hazırladım ve annem arabayı yanaştırdığında ikisini de dışarı çıkardım.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," dedim her iki kızı da annemin onlar için arabasında bulundurduğu araba koltuklarına bağlarken.

"Sen iyi bir adamsın, Jace." Göz kırptı.

"Kimseye söyleme."

Son birkaç gündür Paisley ve Hadley için yaptıklarından sonra Ashlan'ı kendi başının çaresine bakması için bırakmamın imkânı yoktu. Onlara o kadar iyi bakmıştı ki, kendisi de hastalanmıştı.

Aceleyle içeri girdim ve onun için bir bardak Pedialyte doldurup üst kata çıktım. Kapıyı çaldım ve kırarak açtım. Köşedeki dolabın üzerine yığılmıştı ve yüzü bir hayalet kadar beyazdı. "Çok özür dilerim. Bana bir dakika verin, kendimi toparlayacağım ve saçından çekil."

"Olmaz, Günışığı. Annem kızları aldı ve geceyi onunla geçirecekler. Seni yalnız bırakmayacağım."

"Aman Tanrım. Beni böyle görmeni istemiyorum," dedi ve yüzünden iki damla yaş süzüldü. Öne doğru eğildi ve sanki mide ağrısı dayanılmazmış gibi inledi. İçkiyi tezgâhın üzerine bıraktım, çünkü şu anda bir şeyler içmeye çalışacağından şüpheliydim. Yanına oturmak için eğildim.

"Ağrın kötü mü?" Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

Başını salladı. "Evet. İki saat önce iyiydim ama şimdi çok kötü oldum. Umarım kızları korkutmamışımdır."

"Şaka mı yapıyorsun? Onlara çok iyi baktın. Seni seviyorlar. Sadece senin için endişeleniyorlar."

Sürünerek tuvalete doğru gitti. "Yine hastalanmam lazım. Belki de dışarıda beklemelisin."

"Hayır. Seni bırakmıyorum. Sadece bırak gitsin." Bir düzine kez daha kasılırken sırtını sıvazladım.

Bu sonraki dört ya da beş saat boyunca devam etti. Sonunda banyoda yere uzandı ve midesinde olabilecek her şeyi boşalttığından oldukça emindim. Daha önce hiç bu kadar çok kusan birini görmemiştim, en azından ayık olan birini. Uyuyakaldı ve ben de başının altına koymak için bir yastık getirdim ve kız kardeşlerinin mesajlarına cevap vermeye devam ederken onu bir battaniyeyle örttüm. Bir saat önce ondan haber alamayınca bana mesaj atmaya başlamışlardı çünkü akşam yemeği için buluşmaları gerekiyordu. Görünüşe göre, beni grup mesajına eklemişler, böylece hep birlikte mesaj atabileceklermiş.

Dilly ~ Ash hala orada mı? Yemeğe geç kaldı. Hepimiz buradayız ve nerede olduğunu merak ediyoruz.

Ben ~ Mide mikrobu kapmış. Sanırım kızlardan kapmış. Onu burada tutacağım ve iyi olduğundan emin olacağım.

Dilly ~ Oh, bahse girerim yapacaksınız, Dr. King. <winky face emoji>

Charlie ~ Dilly!! DUR!! Üzgünüm, Jace. Her zaman oraya gitmek zorunda.

Dilly ~ Nasıl oldu da aynı rahmi paylaştık? Sen çok...uygunsun. Ve sinir bozucu.

Everly ~ Aman Tanrım. Neden bunu bir mesaj zincirinde yapmak zorundasın? O iyi mi, Jace? Gelip onu almamı ve eve getirmemi ister misin?

Vivi ~ Hamilesin. Mide mikrobu kapmak istemezsin. Gelip onu evime götürebilirim.

Charlie ~ Küçük Arı'yı hasta etmek istemezsin. Benim evime gelebilir.

Dilly ~ Ugh. Orada iyi olduğunu söyledi. Onu rahat bırak. Eminim Jace kızımıza çok iyi bakacaktır. <winky face emoji>

Everly ~ Uygunsuz davranmayı bırak. Adam onun patronu ve aile dostu. Bu hiç komik değil.

Ve tüm bunları okuyabilir çünkü bu metin dizisinde.

Onlara burada olduğumu hatırlatmak istedim ama Thomas kızlarını umursamayacaklarını bilecek kadar iyi tanıyordum. Saklayacak bir şeyleri yoktu. Ama Everly'nin Dylan'ın Ashlan ve benim hakkımda şaka yapmasından hoşlanmadığını söyleyebilirim. Elbette hoşlanmazdı, onun için çok yaşıyordım. Onun patronu. Ve bir ton yüküm vardı. Güven bana... Anladım. Ama bu onunla ilgilenmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Kızlarıma iyi davranmıştı. Bana iyi davranmıştı. Hepsi bu kadardı. Belki son birkaç gündür onunla mesajlaşırken biraz flört etmiş olabilirim, çünkü kendime engel olamıyordum. Sürekli onu düşünüyordum. Onu aklımdan çıkaramıyordum.

Dilly ~ Bununla ilgili her şey komik. Öncelikle, hep birlikte bir kabinde oturuyoruz ve Jace ile mesaj üzerinden tartışıyoruz. Bu çok komik.

Charlie ~ İkincisi nedir? Ve neden bu kadar kaba olmak zorundasın? Dilly ~ Her şeyin ikincisi yoktur. Bu kadar.

Vivi ~ Her şeyden önce yazmışsınız, bu da insanı her şeyden önce ikinci bir şey olduğuna inandırıyor.

Everly ~ Katılıyorum. Üzgünüm, Jace. Bize ihtiyacın olursa ara. Dilly ~ Ya da arama. <küçük surat emoji> <panting emoji>. Charlie ~ <göz devirme emoji>

Güldüm ve Ashlan'ın yerde mışıl mışıl uyuduğunu görmek için ona baktım. Kot şort ve siyah bir atlet giymişti. Bronz, altın rengi teni pencereden gelen son güneş ışığında parıltıyordu. Ayağa kalktım ve onu kollarımın arasına aldım.

"Beni eve mi götürüyorsun? Anahtarım çantamda," diye fısıltının biraz üzerinde bir sesle mırıldandı.

"Seni eve götürmüyorum, Sunshine." Onu yatağıma yatırdım ve ona yeni bir bardak Pedialyte almak için mutfığa geri döndüm. Yatak odasına geri döndüğümde gözleri açıktı ama bitkin görünüyordu. "Sadece birkaç yudum almaya çalışalım, tamam mı?"

Başını salladı ve biraz yukarı itti, ben de bardağı dolgun dudaklarına götürdüm.

Kahretsin, saatlerce kusmasına rağmen o kadar güzeldi ki.

Birkaç yudum aldıktan sonra yastığa uzandı ve gözlerini kapattı. "Benimle ilgilendiğin için teşekkürler."

"Bebeklerime baktığınız için teşekkürler."

"Her zaman," diye fısıldadı gözleri kapanmadan ve uyuyakalmadan önce. Kapıyı açık tuttum ve kendime bir simit yapmak için aşağıya indim.

onu kontrol etmek için geri geldim. Birkaç saat odamdaki sandalyede oturdum ve o uyurken yanında televizyon izledim.

Koridoru geçip Paisley'nin odasına gittiğimde ve üzerimde hâlâ giysilerim varken uyuyakaldığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti.

"Jace," diye seslendiğini duydum ve ayağa fırlayıp aceleyle koridoru geçtim.

"İyi misin?" Güneş yeni doğuyordu ve saate baktığımda saatin sabah beşi biraz geçtiğini gördüm. Ashlan oturmuş, saçları dağınık bir halde son elektrolit içeceğini içiyordu.

"Evet. Uyandırdığım için özür dilerim. Herkesin nerede olduğunu bilmiyordum. Kızlar annenle mi?"

Yatağa, onun yanına oturdum ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Evet. Geceyi orada geçirdiler. Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki midemde olan her şeyi kusmuşum gibi. Onun dışında iyi."

Güldüm. "Kulağa doğru geliyor."

"Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim." Saçlarını düzeltti ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Aman Tanrım. Akşam yemeği için kız kardeşlerimle buluşmam gerekiyordu. Telefonumu almam gerek."

Yanına uzandım ve elimi bacağına koydum. "Onlarla konuştum. Hasta olduğunu biliyorlar. Gidip telefonunu getireyim. Sakin olman gerek. Dün aralıksız beş saat boyunca kustun. Vücudunda hiçbir şey yok. Telefonunu ve yeni bir bardak su getireyim."

"Şimdi patronluk taslayan kim?" diye alay etti ben ayağa kalkarken.

"Güven bana, Sunshine. Ben oldukça otoriter bir adamım, özellikle de konu sen olunca." Neden oraya gidiyordum ki? Neden ondan kurtulamıyordum?

Arzu her yanıma sarmıştı ve bu kızın yanındayken son zamanlarda kullandığım kısıtlamaları hiç kullanmak zorunda kalmamıştım.

Odaya geri döndüğümde ona bir bardak su ve telefonunu uzattım ve karşısındaki sandalyeye oturmak için hareket ettim. Yatakta oturmak çok yakındı. Aynı evde olmak bile çok yakındı. Aynı oda işkence gibiydi.

Döndüğüm her yerde lavanta ve tatlılık etrafımı sardı.

Telefonunu yere bıraktı ve bana baktı. "Dün benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"En azından bunu yapabildim. Hastayken kızlara çok iyi baktınız ve bunu ne kadar takdir ettiğimi size anlatamam."

"Hiç umursamadım. Onları seviyorum." Dudaklarının köşeleri yukarı kalktı.

"Ben de hiç umursamadım," dedim. İkinci kısmı atlamıştım ama Ashlan Thomas'a karşı hissettiklerim itiraf etmek istediğimden daha güçlüydü. "Onlarla birlikteyken bir azizin sabrına sahip oluyorsun. Paisley bana Hadley'nin üç yeni kelimesi olduğunu söyledi."

Ashlan'ın başı geriye eğildi ve kıkırdadı. "Evet. Kaka, popo ve sosisli sandviçi de ekledi."

"Kızın öncelikleri var, değil mi?" "Kesinlikle."

"Bunun anlamı çok büyük. Onunla çalışma şeklin. Her iki kızıma da sadece sen olarak verdiğin güven."

Uzun bir süre beni inceledi ve dudağını ısırdı. "Düşündüğün kadar bencilce değil Jace. Onlarla birlikte olmayı seviyorum. Garip, dört yıl boyunca okula gittim ve hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim olmadığı için sürekli bir panik hissi yaşadım. Ne olmak istediğime dair. Kız kardeşlerimin hepsinin bir planı vardı. Benim hiç olmadı. Kitabım üzerinde çalıştığım için çok heyecanlıyım, kendimi iyi ve doğru hissediyorum. Ama Paisley ve Hadley ile birlikte olmak, bilemiyorum. Annemi kaybettiğimden beri hissettiğim en büyük mutluluk bu."

Sözleri karşısında göğsüm sıkışmıştı. "Onu kaybettiğinde gençtin. Bu gerçekten zor olmalı."

"On yaşındaydım. Ve inanın bana, kız kardeşlerimin hepsi ellerinden geleni yaptı. Babam çok sevgi dolu bir adam ve herkes elinden gelenin en iyisini yaptı. Ama burada olmak, eksik olduğunu bile bilmediğim bir şeyi dolduruyor. Yani şanslı olan benim."

"Bu çok özverili. Ne kadar iyi olduğunu göz ardı etme, Günışığı."

"Bencilce değil. Çünkü ben onlar için bir şeyler dolduruyorum, onlar da Benim için bir şeyler doldur." Omuz silkti. "Muhtemelen mantıklı değil."

"Psikoloji okumuş olsaydım eminim bunun bir anlamı olduğunu tahmin ederdim."

Senin anneni, onların da annelerini kaybetmeleriyle ilgili bir şey. Annenizin başka seçeneği olmasa da, bu yine de işleri kolaylaştırmıyor. Kayıp kayıptır. Belki de onlara verebileceğin ve hep istediğin bir şeyi görüyorsun."

"Dr. King, beni etkilediniz." Kaşlarını kaldırdı. "Eminim bir şeyler bulmuşsunuzdur. Her ne ise, bunu sorgulamıyorum. Olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum ve bunu daha önce hiç hissettiğimi söyleyemem."

"Bu iyi bir şey."

"Kesinlikle. Sana sırlarımı söyledim. Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle. Aileni seviyorum, Hayden aşırı çapkın olsa bile harika bir ailen var." Kıkırdadı. "Senin hikayeni bilmek istiyorum. Hep itfaiyeci mi olmak istiyordun? Her zaman evleri yenilemeyi sever miydin?"

Elimi yüzümde gezdirdim. Kendim hakkında konuşmaktan nefret ederdim. Ama bir şekilde Ashlan'la konuşmak kolay geliyordu. O kadar açık ve dürüsttü ki, ben de aynısını ona sunmak istiyordum.

"Okula gittim ve eğlenceyi uzatmak için beş yıllık plan yaptım." Omuz silktim. "Bir finans şirketinde staj yaptıktan sonra eve döndüm ve bunun bana göre olmadığını anladım. Günde sekiz saat masa başında oturmak bana hitap etmiyordu. Bu yüzden itfaiye akademisine yazıldım ve bu bana doğru geldi. Ama o zamanlar ukala bir piçtim. Dünya umurumda değildi. Akademiye devam ederken barmenlik yaptım ve bir miktar para biriktirdim ve ilk evimi satın aldım, daha sonra da bu evi satın alabildim."

"Ev çevirme işine de böyle başladın," dedi bilerek. "Bu harika bir şey. Sevdiğin iki şeyi birden yapıyorsun."

"Evet. Bunun için minnettarım. Ev işi kızların geleceğini planlamama yardımcı olacak. Şu anda yangınlarla mücadele etmekten daha çok kazanıyorum ama itfaiyeci olmak benim bir parçam. Olmanız gereken yerde olduğunuzu hissetmekle ilgili söylediklerinizi anlıyorum. Anlıyorum."

Gülümsedi. "Sanırım günlerimizi sevdiğimiz şeyi yaparak geçirdiğimiz için şanslıyız."

"Aynen öyle. Hokey oyuncusunun nesi var?" Konuyu değiştirdim çünkü bilmek istiyordum.

Bilmem gerekiyordu.

Bu kız üzerinde hiçbir hakkı olmayan kıskanç bir piçtim ama yine de onu sahiplenmek istiyordum. Onu benim yapmak istedim.

Başka bir yaşamda, farklı koşullar altında, daha azını kabul etmezdim.

"Lucas için endişelendiğin kesin." Bardağını yan sehpaye bıraktı ve gevşek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Ne kadar da güzeldi. "Biz arkadaşız."

"Bunu biliyor mu?"

"Ona söyledim. Daha fazlasıyla ilgilenmiyorum." Gözleri benimkilere dikilmiş, ona veremeyeceğim cevapları arıyordu.

"Nedenmiş o?"

"Sanırım başka birinden hoşlanıyorum. Ben her zaman tek kişilik bir kadın oldum. Birileriyle çıkmayı hiç sevmedim, sadece iki erkek arkadaşım oldu. Görünüşe göre ne istediğimi biliyorum ve daha azıyla yetinmiyorum."

Tanrım. Bu kızda sevmediğim hiçbir şey yoktu. Ona saygı duydum.

Ona hayrandım. Ona tapıyordum. Ve onu şiddetle arzuluyordum.

Boğazımı temizledim. "Öyle mi? Ne istediğini bilmek güzel. Ama aynı zamanda gerçekçi de olmalısın. Her zaman istediğin şeye sahip olamazsın."

"Eğer yeterince çok istersen... eğer sabırlı olursan, bence yapabilirsin." Sırıttı ve ben de güldüm.

Kahretsin, çok tatlıydı.

"Ya o şey senin için iyi değilse? Bence karşısındakine iyi gelmediğini anladığında çekip gitmek için özverili bir insan olmak gerekir."

"Ya da o sadece hissettiklerinden korkan aptal bir adam," dedi. Bu bir sinire çarptı.

"Ya da daha yaşlı ve bilge. Bunu bilecek kadar çok tekme yemiştir." Kaşlarımı kaldırdım.

"Bu her zaman dayak yiyeceğiniz anlamına gelmiyor. Karla başından beri berbat biriydi. Kefaletle ayrılmasına kimse şaşırmadı. Bu herkesin sizi hayal kırıklığına uğratacağı anlamına gelmez."

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım ve bana bakmasını bekledim. "Böyle mi düşünüyorsun? Beni hayal kırıklığına uğratacağından korktuğum için mi buna direndiğimi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. İncinmişsin, anlıyorum."

"Hayır, Günışığı. Bana zarar vermenden korkmuyorum. Her şeyi yanlış anladın. Sana sunacak hiçbir şeyim yok. Senin için iyi olacak hiçbir şeyim yok. Başlangıç olarak bir ton yüküm var. Ama on yaş daha genç olsaydım, ben sana dokunmadan bu yatak odasından çıkamazdın. Tadına bakmadan.

Y a p m a k istediğim her şeyi yapmadan. Ama y a p m a y a c a ğ ı m . Farklı yerlerdeyiz. O yüzden bu konuda bana güvenmelisin-" Uzun bir nefes verdim. "Ben aynı fikirde değilim. Ve şimdi bana ne yapmak istediğini düşünerek beni telaşlandırdın." Kıkırdadı ve yanakları pembeleşti. "Nasıl "Bir anlaşma yapalım mı?"

"Pekâlâ. Bir dinleyeyim."

"Arkadaş olabiliriz. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Sadece arkadaş olarak olsa bile. Eğer istediğin bu değilse daha fazlası için zorlamayacağım. Ama benden kaçma, çünkü bu beni incitir."

Göğsüm sıkıştı.

"Ben çok bencil bir piçim," dedim. "Mesafemi korumaya çalıştım çünkü çuvallayıp çizgiyi aşacağımdan endişelendim, çünkü neredeyse oldu bile. Ama tabii ki arkadaş olabiliriz. Böylesi daha iyi."

Başını salladı ve gülümsedi. "Bununla yaşayabilirim. Yarın babamın evinde Pazar yemeğine gidebiliriz ve seninle aynı adreste yaşadığım için ayrı gitmekte ısrar etmezsin, değil mi?"

Bu yüzden belki de son birkaç Pazar günü onunla orada buluşacağımızı söyledim ve önce ailemin evinden gitmeye özen gösterdim. Kaptan'ın evinde ondan uzak durdum çünkü kızını ne kadar çok istediğimi bilseydi benimle işi biterdi. Adam benim için ikinci bir baba gibiydi ve onun güvenine asla ihanet etmezdim. Yani, en azından fantezilerimin dışında. Rusty'nin sürekli kızlarına asılmasından nefret ederdi ve Rusty onların yaşına yakındı. Jack Thomas kızının, aynı zamanda bekâr bir ebeveyn olan yaşlı bir adamla takılmasını istemiyordu.

Hayatta olmaz.

Bunu kızlarım için istemezdim, bu yüzden anlayışla karşıladım. "Tamam. Biz arkadaşız."

"İyi arkadaşlar," dedi ve sesi tamamen alaycıydı.

"Yeterince adil."

"Arkadaşlar takılır. Lisedeki arkadaşlarımdan çoğu Honey Mountain'dan taşındı ve burada olanlar da sadece dışarı çıkıp sarhoş olmayı seviyor, ki bu da bana göre değil. Yani... Yeni bir kankaya ihtiyacım olabilir."

Bir kahkaha attım. "Bana hiç kanka demediler. Ama seni mutlu edecekse, kuralları esnetmeye hazırım."

"Bu beni mutlu ediyor, Jace King." "O zaman tamamen seninim, Sunshine."

dokuz

...

OceanofPDF.com

Ashlan

"Peki, Karla'ya hiç aşık oldun mu?" Buzlu çayımı yudumlarken sordum. Aç uyanmıştım ve arkadaş olmamızla ilgili konuşmamızdan sonra Jace'i beni kahvaltı için Honey Mountain Café'ye götürmeye ikna etmiştim. Ne de olsa arkadaştık.

"Vay be. Lafı hiç dolandırmıyorsun, değil mi?" diye sordu, o güne kadar birinin ağzına sığdığını gördüğüm en büyük krep lokmasını yuttuktan sonra.

"Çok konuşkan biri olmadığını biliyorum ama dört kız kardeşin olunca *sürekli* konuşmak zorunda kalıyorsun. Ve eğer arkadaş olacaksak, birbirimiz hakkında daha fazla şey bilmemiz gerekir. Açıkçası, seni yıllardır tanıdığım için temel bilgileri biliyorum, ama yüzeysel olmayan hiçbir şey bilmiyorum."

Daha önce söylediklerini duymuştum ve saygı duyuyordum. Mutlaka aynı fikirde değildim. Ama bir şekilde, onun da beni benim onu istediğim kadar çok istediğini duymak bana biraz huzur verdi. Bu yüzden, şimdilik teklifini kabul ettim... bir şeylerin değişebileceğine dair küçük bir umutla.

Ondan

hoşlandım.

Hem de

çok.

Onun etrafında olmayı seviyordum. Konuşmasını duymak. Güldüğünü duymak. Onu tanıdığım yıllardan beri ikisini de pek sık yapmadığını biliyordum. Bu yüzden benim yanımda rahat olması bir hediye gibiydi.

Portakal suyundan bir yudum aldı ve bir nefes verdi. "Karla'ya hiç aşık olmadım. Hiç aşık olduğumu söyleyemem. Şehvet duydum. Aptallık ettim. Dürüst olmak gerekirse bunu yüksek sesle söylemekten nefret ediyorum çünkü Paisley ve Hadley başıma gelen en güzel şeyler. Karla bana en büyük hediyelerimi verdi ama hiçbir zaman güçlü bir bağımız olmadı. Yani, ilk

ilişkimiz

karşılaşma sadece fizikseldi. Tek gecelik bir ilişki. Sonra aylar sonra ortaya çıktı ve çocuğuma hamile olduğunu söyledi. Ayakta durmaya çalıştım ama aramızda hiçbir şey olmadı. Ben denedim, belki o da denedi, bilmiyorum. Bağımlılık başlı başına bir savaş ve yüzleşmek zorunda kalmadığım için minnettarım."

"Hep böyle miydi? Evli olduğunuz süre boyunca?"

Pastırmasından bir ısırık aldı ve tekrar düşündü. "Hayır. Sonlara doğru gerçekten kötüleşti. Ama hiçbir zaman gerçekten iyi olduğunu da söyleyemem. Bazı anlarımız olurdu. Hadley'e hamile kalmadan hemen önce bir süre çok çabaladı. Bunun birkaç haftadan fazla süreceğine inanmamam gerektiğini bilmeliydim. Ama kızların iyiliği için o zaman yürümesini istedim."

"Anlıyorum. Onların geleneksel bir aileye sahip olmalarını istediniz."

"Evet. Ben bununla büyüdüm. Annemle babam bunca yıl sonra bile birbirlerine deli gibi aşıklar. Her zaman ailemin sahip olduğu şeye sahip olacağımı düşünmüştüm ve bu, bundan olabildiğince uzaktı. Ama bunu herkes elde edemez, değil mi? Yani, anne babanız buna sahipti ama herkes o kadar şanslı değil. Ve benim kızlarım var. Şikayet etmiyorum. İşlerin böyle gitmesini beklemiyordum ama yatağımı yaptım ve elimden geldiğince orada yatacağım. O zamanlar aptalın tekiydim. Uyuyup hiçbir şey olmayacağını düşünüyordum. Ama aynı zamanda hiçbir şeyi değiştirmezdin."

Kalbim onun için acıyordu.

"Yani şimdi mutlu olmayı hak etmediğini mi düşünüyorsun? Sırf Karla ile işler yolunda gitmedi diye mi? Hâlâ kendine ait bir hayatın olabilir ve iyi bir baba olabilirsin Jace."

"Gerçekten mi? Hayatıma hiç mi iyi bakmadın Ash? İki işte çalışıyorum. Biri beni haftanın yarısında uzaklara götürüyor. Evde olduğumda iki çocuk yetiştirmekle meşgul oluyorum. Çoğu insan dışarıda bira içip yemek yerken ben dış fırçalayıp bebek yıkıyorum. Ve bu benim için sorun değil. Kızlarımı hayattan daha çok seviyorum. Ama buna başka birini dahil etmeyi hayal edemiyorum. Ayrıca Paisley ve Hadley'nin kafasını karıştırmak istemiyorum. Çok şey atlattılar. Hayatım benim için çalışıyor."

"Peki sen ne zaman kendini bırakıp eğleneceksin?" diye sordum. Ona seks hakkında soru sormak istiyordum. Diğer kadınlar hakkında, ama bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum.

Ama biz arkadaştık, değil mi? Bana hokey oyuncusunu sorup durdu. Benim de onun romantik hayatını merak etmeye hakkım yok mu?

"Ben gayet iyi idare ediyorum." Sırıttı.

"Biriyle çıkıyor musun? Kızların yanına kadın getirmediğinizi biliyorum ama mutlaka ihtiyaçlarınız vardır."

Homurdandı. "Kahretsin, çok tatlısın, Günlüğü. Benim için endişeleniyor musun?"

"Öyleyim. Ve bu arkadaşların k o n u ş t u ğ u bir şey. Bana her şeyi sorabilirsiniz."

"Öyle mi?" diye sordu kahvesine uzanıp bir yudum alırken. "Kesinlikle. En iyi arkadaşıma karşı açık bir kitap gibiyim."

Başını salladı. "Bir süre önce bir aile partisine getirdiğin şu adama ne oldu? Harry mi? Hank mi?"

"Henry." Güldüm. "Birkaç ay çıktık. Ama bir yere gittiğini görmedim, bu yüzden mezun olduktan sonra bitirdim."

"Senden hoşlanıyor gibiydi." Kaşlarını kaldırdı.

"Etrafımdaki erkeklere çok dikkat ediyorsun, değil mi?"

"Hey, kankalar ne içindir?"

Kıkırdadım. "Henry bana aşık olduğunu söyledi ama ben öyle hissetmediğimi biliyordum. Ondan çok hoşlanıyordum. Bir arkadaş olarak. Ama olması gerektiği gibi değil."

"Çok dik duruyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Ben dik duran bir kıyım."

"Buna hiç şüphe yok. Henry yok ve sen de hokey yıldızına karşı bir şey hissetmiyorsun. Seçici olmalısın." Krepten büyük bir ısırik daha aldı ve ağzına attı.

"Sanırım. Sanırım sadece bildiğin zaman anlıyorsun. Ve bu kadar kolay paçayı kurtaramazsın. Karla bir süredir yok." Omuz silktim.

"Evet. Ve o gitmeden önce uzun bir süre birlikte değildik." "Yani..."

Homurdandı. "Tanrım, Ash. Sadece ortaya çık ve soruyu sor."

Başımı salladım ve sormak için can attığım kelimeleri fısıldamadan önce dudağımı ısırdım. "İhtiyaçlarını nasıl karşılıyorsun?"

"Kız arkadaşlarıyla gerçekten bunu mu konuşuyorsun?"

"Konuyu saptırmayı bırak, Kral. Sana bilmek istediğin şeyi söyledim."

Çatalını yere bıraktı ve ellerini birbirine sürttü, bakmamam imkansızdı çünkü elleri... büyüktü.

"Bir buçuk yıl önce ayrıldığından beri üç kez seks yaptım. Her iki kadın da benimle aynı fikirdeydi ve inanın bana, biz

güvenli seks pratiği yaptım. Ama dürüst olmak gerekirse, ben seksüel bir adamım, bu yüzden sanırım elimi çok iyi tanıdığımı söyleyebiliriz. Tıpkı her gün duş almak gibi. Bu sadece yaptığınız bir şey."

Çenem düştü ve masanın üzerinde duran menüyle yüzümü yelpazeledim, bu da onu güldürdü. Kahkahası kafede yankılandı ve öne doğru eğilip fısıldamadan önce etrafıma bakındım. "Vay canına. Dürüstlüğün için teşekkürler. İlham almak için film izler ya da dergilere bakar mısın?"

Kelimelerin ben onları durduramadan ağzımdan çıktığına inanamadım.

"Hayır. İlham baktığım her yerde var," dedi bakışları ve dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktı.

Kutsal dumanı tüten ateşlilik.

Jace King'in duşta, büyük elini kavradığı düşüncesi- Hayır.

Oraya gitmiyorum.

Beni düşündüğünü mü ima ediyordu? "Bunu bildiğim iyi oldu."

"Peki ya sen? Belli ki senin için de uzun zaman olmuş." Dudaklarının kenarları yukarı doğru kalktı ve ben onun ağzına bakmaktan kendimi alamadım.

"Dürüst olmam gerekirse uzun zaman oldu. Yine de iyiyim."

Öne doğru eğildi, yüzü benimkine o kadar yakındı ki nefesimi içime çektim. "Benim yatağımdayken kendine dokunuyor musun, Günışığı?"

Suyuma uzandım ve lıkır lıkır içtim. Sözlerini düşünmek için bir dakika ayırdım ve koltuğunda geriye yaslanmasını bekledim. "Yani. Her yerde ilham var, değil mi?"

Başını salladı. "Kesinlikle öyle."

Neyse ki, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan Hawk ve Everly tarafından bölündük. Hemen standımıza geçtiler ve kahvaltı sipariş ettiler.

Kendimi toparlayabilmek için bu erteleme için minnettardım.

"Kendini daha iyi hissettiğinden emin misin? Yüzün kızarmış," diye sordu Everly.

Yeni kankamla yaptığım seksi konuşmalar yüzünden.

Aynı zamanda patronum olan kişi.

"Evet. Dışarısı kavurucu derecede sıcak olduğu için biraz üşüyorum," diye ısrar ettim.

Jace'in bakışları benimkilerle kilitlendi ve sırtıttı. Ukala piç.

Jace ~ Otuz dakika içinde okulda buluşuruz, sadece hızlı bir duş almam lazım çünkü ev yangınından yeni döndük.

Ne zaman duş almaktan bahsetse, *işlerini halledip* halletmeyeceğini merak ederdim. Sırf beni kızdırmak için sık sık duştan bahsettiğine yemin edebilirim. Son birkaç haftadır iyi bir rutine girmiştik. Bütün gün mesajlaştık ve konuştuk. Geceleri kızlar yattıktan çok sonra itfaiyeden bana mesaj atıyordu. İzin günlerimde de bütün gün konuşurduk. Bana kızların yaptıklarını anlatır ya da günümün nasıl geçtiğini veya kitabın nasıl gittiğini sorardı. Bu günlerde çalışmadığım zamanlarda Jace ve kızlarla çok zaman geçiriyordum, çünkü izin günlerimde onları özliyordum.

Ben ~ Mükemmel. Yürüyeceğiz ama Hadley'i bebek arabasına koyuyorum çünkü uyumaya hazır gibi görünüyor.

Jace ~ Yakında görüşürüz, Sunshine.

Biz köşeye varmadan Hadley çoktan uyumuştı. Paisley bütün gün sessizdi ve öğretmeniyle tanışacağı için gergin olduğunu biliyordum. Aynı okulda anaokulu öğretmeni olan Charlotte'un sınıfına girmemişti, muhtemelen Müdür Peters yakın aile dostları olduğumuzu bildiği için. Ama Charlotte'a göre öğretmeni Bayan Clandy okulda çok sevilen bir öğretmendi.

"Bugün çok güzel görünüyorsun tatlım," dedim bebek arabasını iterken ve o da yanımda yürürken.

"Beni yeni bir elbise ve ayakkabı almaya götürdüğün için teşekkür ederim." Bana gülümsedi. "Sence herkes annesiyle birlikte öğretmeniyle tanışmaya gelecek mi?"

İşte oradaydı.

Odadaki fil.

Bu tatlı kız, annesi yanında olmadığı için aylardır söylenip duruyordu. Çocukların acımasız olabileceğini biliyordum, ama aynı zamanda buna verdiğiniz tepkinin devam etmesini sağlayacağını ya da bozacağını da biliyordum.

Durdum ve gözleriyle buluşmak için eğildim. "Kimseye bir açıklama borçlu değilsin. Sana annemin ben küçükken hastalandığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet." Elini yanağıma koydu ve gülümsedi. Saçlarını başının üstünde iki topuz yapmıştık ve mavi gözleri güneş ışığında parlıyordu. O kadar sevimliydi ki göğsüm sıkışmıştı. "Hatırlıyorum, uzun süre üzgündün, değil mi?"

"Evet, öyleydin. Ama bil bakalım ne oldu?"

"Ne?"

"Benim çılgın kız kardeşlerimle tanıştın. Her biri bir adım öne çıktı. Her zaman benimle okula gelen ya da doğum günümde ikram getiren biri oldu, kabileniz olduğu sürece kim olduğu gerçekten önemli değil, değil mi? Ve ben varım, Paisley. İhtiyacın olan her şey için burada olacağım, tamam mı? Ve bu konuda endişelenmeyi bıraktığında kimsenin seni sorgulamayacağını görünce şaşıracaksın."

Kocaman gülümsedi ve sonra küçük kollarını bana doladı. "Nasıl olsa hepsi seni annem sanacak. İstemiyorsan onlara olmadığını söylemek zorunda değilsin."

Geri çekildi ve cevap vermemi beklerken küçük tırnağını çiğnedi.

"Tek kelime etmeyeceğim. Bugün sizin gününüz ve sınıfınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim Ash. Senin de gelmene çok sevindim. Babamı seviyorum ama geçen yılki doğum günümde dükkândan alınmış kekler getirmişti ve tüm anneler doğum günleri için gerçek ikramlar yapıyor, bu yüzden herkes babamın aldığını biliyor."

"Bil bakalım ne oldu?"

Tekrar yürümeye başladığımızda "Ne?" diye sordu.

"Vivi'nin en iyi ikramları yaptığını biliyorsun. Birkaç hafta sonra doğum günün var, belki onunla en iyi kekler için fikir alışverişinde bulunuruz, sen, ben ve Hadley de kendimiz yaparız."

Ellerini ırdırtı ve gülümsemesi yüzüne o kadar geniş yayıldı ki kalbim gerçekten acıdı. Gençken küçük şeyler çok önemlidir. Sinirlerini yatıştırmak için elimden geleni yapardım.

"Doğum günümde en iyi ikramları getirmek için sabırsızlanıyorum. Bu yıl ikramları biz yaparsak babamın duyguları incinmez, değil mi? Annemiz bizimle yaşarken bile ikramlık yapmazdı. Hep babam alırdı. Ama anaokulunda çocuklar ne tür ikramlar olduğunu önemserler."

"Tabii ki öyle. Bu büyük bir olay. Artık büyük kız okulundasın. Babanla konuşacağım ve yardım etmek isteyip istemediğine bakacağız. Belki üstüne biraz serpiştirir ya da kolay bir şey yapar, böylece o da işin içindeymiş gibi hisseder," diye takıldım.

"Evet, ona kolay bir iş vereceğiz ama bunu ona söylemeyeceğiz çünkü onu üzmem istemiyorum."

Çok tatlısın.

"Bence bu mükemmel bir plan." Okula vardığımızda ona baktım. "Bunun için hazır mısın?"

"Öyleyim. Hadi yapalım şunu." Kıkırdadı.

"Hey, hey, hey," diye bağırdı arkamızdan bir ses ve her kadının fantezilerinden fırlamış gibi görünen Jace'in bize doğru koştuğunu görmek için döndük. Beyaz bir tişört, bir kot pantolon giymişti ve saçları her zamanki gibi çekiştirilmiş gibi görünüyordu. O kadar seksiydi ki, onun varlığında kalbim hep hızlı atardı. Birlikte ne kadar zaman geçirirsek geçirelim. "İşte benim kızlarım."

Benim kızlarım.

Paisley ve Hadley'i kastettiğini biliyordum ama bir an için gerçekten onun olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Bir kız hayal kurabilir, değil mi?

"Merhaba baba. Ateş gibi kokmuyorsun," dedi Paisley ona sıkıca sarılmadan önce etrafındaki havayı koklarken ve o da kıkırdadı.

"Bildiğim iyi oldu. *Fazladan uzun* bir duş aldım," dedi ve bakışları benimkilerle kilitlendi ve göz kırptı.

Göz kırptı.

Benimle dalga geçiyordu.

Kelimeleri *fazladan uzun* vurgulaması da bana şifreli bir şey mi söylüyordu? Mallarına gizlice göz attıktan sonra cüssesiyle övünmeye hakkı olduğu gerçeğine kefil olabilirdim. Ya da belki de kurguda kaybolmaya ve söylediği her kelimeyi okumaya çok alışmışım.

"Hey, Güneşli. Çok güzel görünüyorsun ve Paisley de küçük bir prenses gibi. Onu hazırladığın için teşekkürler." Jace bana kredi kartını vermiş ve Paisley'i bugün için özel bir elbise almaya götürmemi istemişti. Dolabını kontrol ettiğimde, farklı bedenlerde kıyafetleri vardı ama çok azı ona uyuyordu. Ben onun için çalışmaya başlamadan önce Paisley'e birkaç elbise almıştı ve bunlar 10 bedendi, ancak beden ölçüsünün nasıl çalıştığını bilmediğini ve ona küçük göründüklerini söylemişti, bu yüzden onları satın almıştı, bu da beni güldürmüştü. Geçen hafta sonu bizimle gelmesi için ısrar ettim ve ona her iki kız için de doğru bedende kıyafetlerin nasıl satın alınacağını gösterdim. Paisley için külot, yazlık kıyafetler ve birkaç okul kıyafeti almıştık.

"Elbette, bugün büyük bir gün."

Koridorda yürüdük ve Paisley sınıfının önünde durdu. "Şimdi öğretmene hediyesini götüreyim mi?"

"Evet," dedim ve Honey Bee's Bakery'den aldığım pasta kutusunu ona uzattım.

Onları Paisley'ye uzatırken Jace bana şaşkınlıkla baktı.

"Vivi'ye kırmızı elmalar gibi süslenmiş birkaç kurabiye yaptırarak ve bazılarında *en iyi öğretmen* yazıyor, bilirsiniz, Bayan Clandy'ye vermesi için eğlenceli ikramlar."

"Çok tatlısın. Bunu düşündüğün için teşekkür ederim. Bunların yarısını bile bilmiyorum," diye fısıldadı Jace.

"Baba," diye tısladı Paisley ve gözleri büyüdü. "Okuldayız. Terbiyeli ol."

Kahkahamı gizlemek için elimle ağzımı kapattım. Paisley sınıfa doğru ilerledi ve Jace bana doğru eğildi. Nane ve seksi erkek gibi kokuyordu. İçeri girdiğimizde annelerin hepsinin dikkatini ona çevirmesi gözümden kaçmadı.

"Bayan Clandy'den çok Paisley'nin beni azarlamasından korkuyorum."

Kıkırdadım ve omzumla onu dürttüm. "Terbiyeli olun, Bay King."

"Evet, hanımefendi, Günışığı." Kaşlarını salladı, ben de başımı salladım. Bayan Clandy bir elinde hediye kutusunu tutarak bize doğru yürüdü ve

Paisley'nin elini diğer elime aldım. "Merhaba, ben Bayan Clandy. Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum. Bayan Paisley hakkında harika şeyler duydum ve onun benim sınıfımda olacağını öğrenince çok heyecanlandım."

Paisley'nin yanakları pembeleşti ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakarken gözleri büyüdü.

"Memnun oldum," dedi Jace elini uzatarak.

Ben de aynısını yaptım ve Paisley bebek arabasındaki Hadley'i işaret ederek öğretmenine onun kız kardeşi olduğunu söyledi. Kurabiyeler için teşekkür etti ve Paisley'e bizi odada gezdirmesini, odasının nerede olduğunu göstermesini ve hazine kutusundan bir şey seçmesini söyledi.

Ona teşekkür ettik ve o da bize doğru dönüp başını salladı. "Ne kadar güzel bir aile. Bu yıl sınıfımda olacağınız için çok heyecanlıyım."

Sözleri karşısında kalbim hızla çarptı. Onu düzeltmeli miyiz?

Öğretmenine gülümseyen Paisley'e baktım, Jace de bana bakıp gülümsedi.

Tamam o zaman.

Belki de kendi garip yolumuzla bir aileydik.

Öyle hissettirdiği kesin.

on

...

OceanofPDF.com

Jace

OKUL BAŞLAMIŞTI ve Paisley çok başarılıydı. Her şeyin yolunda gideceği konusunda o kadar gergindim ki işlerin bu kadar sorunsuz gitmesi benim için çok hoş bir sürpriz oldu. Öğretmenini çok seviyordu, her şeyi öğrenmeye bayılıyordu ve eve geldiğinde her gün öğrendiği her şeyi bize anlatıyordu. Ashlan kızlarımın hayatında büyük bir fark yarattı. Çocuklarım için doldurduğu bir boşluk vardı, eksik olan bir boşluk. Aynı şeyi benim için de yapıyordu. Bir kadının arkadaşlığını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile. Konuşmaları, kahkahaları, takılmaları ve flörtleşmeleri.

Arkadaştık ama çok daha fazlasıydı. Bunu biliyordum.

Bunu biliyordu.

Ama olması gerekenin bu olduğunu kabul ettik. Sınırlar koymak için çok uğraştım ama her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Bu kız varlığımın her zerresine sızıyordu.

İtfaiyedeysen onu deli gibi özlüyordum. Hiç mantıklı değildi. Karla'yla birkaç yıldır evliydim ve onu özlediğim bir zamanı hiç hatırlamıyordum. Çalışırken kızlarımın iyi olmadığı hissine kapılıyordum. Bebek bakıcıları tutmuştum, annem ya da kardeşlerim ben görevdeysen onları kontrol etmek için sürekli eve uğruyorlardı.

Şimdi bunların hiçbirini hissetmiyordum. Kızlarım emin ellerdeydi. En iyi ellerde. Onları seven ve onlara değer veren biriyle birlikteydiler ve bu bana eksik olduğunu fark etmediğim tarif edilemez bir huzur verdi.

"Hey, dün gece hiç uyudun mu?" Cap sordu. Jack Thomas tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. Onu kızlarıyla birlikte izler ve kızları için onun yarısı kadar baba olabilmeyi çok isterdim.

"Evet. Birazcık. Çok büyük bir yangındı, değil mi?" Ayağa kalkmadan önce ayakkabılarımı bağlarken söyledim.

"Evet. Ama kontrol altına aldık. Bir an için yedek ekip çağırmamız gerekebilir diye düşündüm. Çocuklar toparlandı."

"Yaptılar. Rook ve Tallboy gerçekten öne çıkıyorlar. Fark ettiğim kadarıyla ilk kez dün gece sorumluluk aldılar."

"Katılıyorum. Ekibimiz güçlü." Boğazını temizledi. "Küçük kızım evde ne yapıyor? Kızlarla ilgilenmekten çok mutlu görünüyor."

"Onlarla çok iyi anlaşıyor. Öğretmeniyle tanışmak için bir öğretmen hediyesi getirdi ve Paisley'nin okula götürmesi için harika öğle yemekleri hazırlıyor. Eskiden sadece bir sandviç ve biraz cips koyardım. Ama Ash, notlar yazıyor ve özel ikramlar koyuyor. Dengeli bir yemek yediğinden emin oluyor. O, Paisley ve Hadley geçen hafta Paisley'nin doğum günü için okula götürmek üzere bu küçük kalpli kekleri yaparken çok çalıştılar. Üzerlerine çok az bir şey serpmeme bile izin verdiler çünkü tam kıvamında olmalarını istiyorlardı. Ben sadece, bilmiyorum." Bir elimi enseme gezdirdim. "Karla gitmeden önce bile ne kadar eksik olduklarını fark etmemiştim. Onları güvende hissettirmedeğini biliyorum. Gittiğinden beri Paisley'den öğrendiğim kadarıyla, sanırım ondan korkuyorlardı. Ama Ashlan onları değiştirdi. Paisley okulu seviyor, Hadley konuşmayı bırakmıyor - en sevdiği kelime penis olsa bile."

Kaptan homurdandı. "Ashlan'ın iyiliği yayma konusunda bir yeteneği olduğu kesin.

Kız bir bakıcı ve kanayan bir kalp."

İçinde bir *ama* olduğunu biliyordum ama henüz söylememişti. "Öyle."

"Bu bir arkadaşlık mı yoksa daha fazlası mı?" Duvara yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Soruya en iyi nasıl cevap verebileceğimi düşünmek için bir dakikamı ayırırken elimi çenemde gezdirdim. "Biz arkadaşız."

"Pazar gecesi yemekte fark ettim ki siz ikiniz, ne bileyim, bundan daha fazlası gibi görünüyorsunuz. Seni yargılamak için burada değilim Jace. Bu beni ilgilendirmez. Ama sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin ve o da benim küçük kızım. Ben olsam

dikkatli davranacağını umuyorum. Hassas bir kalbi var ve onun incindiğini görmek istemiyorum."

"İşte bu yüzden çizgiyi aşmayacağım. Bunu konuşmuştuk. Senin için sorun olmayacağını biliyordum ve nedenini de anlıyorum. Benim de hoşuma gitmiyor, o yüzden anlıyorum."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni inceledi. "Çocuk sahibi olmanla ilgili bir sorunum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Uzun bir nefes verdim. "Diğer şeylerin yanı sıra. Bekar bir baba. Şimdiden başarısız bir evlilik. Ondak dokuz yaş büyüğüm. Önünde koca bir hayat olan bir kıza sunacak pek bir şeyim yok."

"Benden on yaş küçük bir kızla evlenen bir adamla konuşuyorsun. Yaş bir bok ifade etmiyor. Bu benim sorunum değil. Bekâr bir baba olman da beni ilgilendirmiyor. Muhtemelen o da bunu bir artı olarak görüyordur. Kızlarını seviyor. Benim endişem onun genç ve yufka yürekli olması. Hep öyleydi. Ve o her şeyi kabul etmiş gibi görünüyor, ama sen ediyor musun bilmiyorum. Bu işten zarar görmediği sürece bir sorunumuz olmayacak. Eğer hayatında ona yer yoksa, bir arkadaş olarak senden oraya gitmemeni istiyorum. Anladığım kadarıyla çok şeyle uğraşıyorsun, iki küçük çocuğun var ve her şeyi tek başına yapmaya çalışıyorsun... bu yüzden ya hayatında birine yer açarsın ya da açmazsın. Hayatının aşkını kaybettiğinden beri bekar olan biri olarak söylüyorum, anlıyorum."

"Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum, Kaptan. Söyleyebileceğim tek şey, senin en azından böyle bir aşkı deneyimlemiş olduğun. Karla'yla böyle bir şey yaşamadım. Bu yüzden hissettiğim kalp ağrısı değil, sadece-"

"Ne?"

"Ashlan'ın moralini bozmak istemiyorum. O çok iyi biri. Ve peri masalını hak ediyor. Bilirsiniz işte... iki çocuğuyla ata binmeyen bir adam. Beyaz çitleri, üzerine titreyen bir kocayı ve kendi bebeklerini hak ediyor."

Gözleri iki kat büyüdü, belki de bu konu hakkında bu kadar çok düşünmeme şaşırmıştı. Kahretsin, ben de şaşırmıştım ama düşüncelerimi tüketmişti. Bu kıızı daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde arzuluyor ve ona ihtiyaç duyuyordum. Ama aynı zamanda onun daha iyisini yapabileceğini de biliyordum. Daha fazlasını hak ettiğini.

Her şeyi hak ettiğini.

"Peri masalları saçmalıktır. Ever ve Hawk'a, Vivi ve Niko'ya bakın. Birbirlerine giden yolu bulmak için pek çok iniş çıkış yaşadılar. Hayat karmaşıktır. Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Beth'i öyle bir s e v d i m k i

ama birlikte geçirdiğimiz zaman dramatsız değildi. İlk tanıştığımızda ailesi benden nefret ediyordu. Ondan on yaş büyüktüm ve işeyecek bir kabım bile yoktu. Ama bir yolunu bulduk. Hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da bunların hiçbirinin önemli olmadığıdır. Başkalarının fikirleri ya da başka bir insan için peri masalının ne olduğunu düşündüğünüz değil, temelde yatan şey. Eğer birini seviyorsanız, ondan kaçamazsınız. Ve onu bulduğunuzda, kesinlikle savaşıma değer. Ama emin değilseniz ya da bunun gerçek olduğunu düşünmüyorsanız, birinin kalbiyle oyun oynamayın. Özellikle de Ashlan gibi özel birinin."

"Bunu asla hafife almam."

"Yapmayacağını biliyorum. Sen iyi bir adamsın, Jace. Sanırım bunu bilmeyen tek kişi sen olabilirsin." Omzuma vurdu. "Hadi gel. Kahvaltı hazır ve önümüzde dolu dolu bir gün var."

Niko'nun yanındaki büyük boy masaya oturmak için hareket ettiğimde hâlâ söylediklerini düşünüyordum.

"Bu hafta sonu geliyor musunuz?" diye sordu bana çırpılmış yumurta tabağını uzatırken. Geçen hafta sonunu Elm Sokağı'ndaki evin son ayrıntılarını tamamlayarak geçirmiştik ve evi iki gün önce satışa çıkarmıştık. Sonunda hafta sonunu boş geçirmek güzel olacaktı.

"Evet, sanırım öyle. Kızlar geçen hafta sonu evinizdeki gölde yüzmeye bayıldılar."

Başını salladı. "Evet. Küçük Arı'mızın suda koşup oynayabileceği günü iple çekiyorum."

"Acele etmeyin. Zaten çok hızlı geçiyor," dedi Cap, karşımızda Koca Al'ın yanına otururken.

"Acele etmiyorum, ama patlayıcı sıçmayı bıraktığında kesinlikle umursamayacağım. Yani, kim böyle küçük bir meleğin bomba atabileceğini düşünür ki?"

Bir kahkaha attım. "Sikeyim. Paisley'nin her zaman bokları vardı. Görünüşe göre hassas bir midesi varmış."

"Aman Tanrım. Ne oluyor burada? İştahım kaçtı." Rusty dramatik bir şekilde burun kemiğini sıkıyordu.

"Kendine gel, seni koca bebek," dedi Koca Al. "Yaşamak için yangın söndürüyorsun ve gittiğimiz bazı tıbbi çağrılarda bir sürü bok gördün. Bebek kakası büyük bir mesele değil. Senin kafandan daha büyük sıçan bir torunum var, Rust."

Tüm masa kahkahalara boğuldu.

"Asla çocuk sahibi olmayacağım. Bu iğrenç," diye tısladı.

"İşin çılgın kısmı da bu. Umurunda bile değil. Beni hasta etmiyor, sadece ne zaman bir maç izlesem, kız küçük bir patlama yaşıyor ve koku oldukça korkunç. Rusty'nin antrenmandan sonra koktuğu kadar kötü."

"Ewww... Rusty'nin bezini değiştirmek zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum," dedi Tallboy bir ağız dolusu pastırma yerken.

"Biz neden bahsediyoruz? Bu noktaya nasıl geldik? Hadi ama çocuklar. Kadınlar, seks ve bira hakkında konuşalım." Rusty göğsüne vurdu ve uzun bir geçirti çıkardı.

"Söylemek istediğim bir şey var," dedi Rook ve Niko'ya endişeyle gülümsediğini görmek için ona doğru baktım.

"Devam et evlat. Artık dikkatimizi çektin," dedi büyükbaba ve yaşlı adam çok huysuzdu ama takımımızı çok seviyordu.

"Jada'ya evlenme teklif edeceğim. Teklif konusunda bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

Herkes Jada'nın ağabeyi Niko'ya baktı ve o da gözlerini devirdi. "Zaten benden izin istedi. Ben de ona onay verdim. Ne diyebilirim ki? Bugünlerde çok yumuşağım."

"Bir koca ve baba olmaya hazır mısın?" diye sordum, çünkü Jada'nın bir kızı vardı ve bunun ne kadar büyük bir sorumluluk getirdiğinin farkında olup olmadığını merak ediyordum.

"Tabii ki. Jada ve Mabel'ı her şeyden çok seviyorum."

"Niko'nun onayını aldın, ki muhtemelen ekibimizdeki en çetin cevizdir... o zaman neden teklifte bulunman için bize ihtiyacın var?" Büyükbaba homurdandı. "Şimdi de bizden kuşlar ve arılar hakkında konuşmamızı mı isteyeceksin?"

Rusty masayı tokatladı ve gülerek yere yığıldı. "Büyükbabanın kuşlar ve arılarla konuşması paha biçilemez olurdu."

"Kapa çeneni, Rusty." Büyükbaba ona kuşu vurdu.

"Evlenme teklif ederken büyük bir jest yapmak istiyorum. Kaptan, acaba itfaiye aracını fırına götürüp onu dışarı çağırabilir miyiz ve ben de ona aracın üstünde evlenme teklif edebilir miyim?"

"Oh, Tanrı aşkına. Bugünlerde çocuklar çok abartıyor. Az önce hamburger yerken Lottie'ye evlenme teklif ettim. Ve tahmin edin ne oldu, pislikler. Evet dedi."

"Hey, Vivi'ye suda bir kanoda evlenme teklif ettim." Niko omuz silkti. "Onun ne isteyeceğini düşündüm. Bence Jada bundan hoşlanırdı. Biraz abartılı ama bunu sonsuza dek hatırlayacak."

Büyükbaba inledi. "Kanolar ve itfaiye araçları, lanet olsun Cap, Hawk lanet olası Stanley Cup'ta evlenme teklif etmedi mi?"

"O yaptı." Kaptan homurdandı. "Büyük jestlerle bir sorunum yok, özellikle de kızlarım içinse."

Karla'ya nasıl evlenme teklif ettiğimi düşündüm. Etmemiştim. Bana hamile olduğunu söylemişti, ben de onu yanıma almıştım ve hızlı bir mahkeme nikâhı için anlaşmıştık. Ben her zaman yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenecek bir adamdım ve öyle de yaptım. Ama başından beri doğru değildi. İkimiz de bu konuda heyecanlı değildik ve düğünden eve dönerken neredeyse hiç konuşmamıştık. Belki de büyük bir jest, hayatınızın geri kalanını birlikte geçireceğiniz için gerçekten heyecanlandığınız anlamına geliyordu.

"Hoşuma gitti," dedim.

"Lanet olası bir yumuşaklık daha," dedi Koca Al gülerek.

"Pekâlâ. Yapmak istediğin zaman bize haber ver, Rook." Kaptan ayağa kalktı ve lavaboya doğru ilerledi.

Herkes kendi konuşmasına başladı ve ben dönüp Rook'a baktım. "Yüzük aldın mı?"

"Evet, Niko ve Vivi seçmeme yardım etti." Gülümsedi.

"Bir çocuğa bakmanın çok fazla iş olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Her gün Mabel ile birlikteyim ve o kızı çok seviyorum. Onun babası olmak için sabırsızlanıyorum." Omuz silkti. "Evlendikten sonra onu evlat edinmeyi planlıyorum. Sanırım Mabel'a bunu kabul edip etmeyeceğini sorduğumda tekrar evlenme teklif edeceğim."

"Bu harika. Kendi çocuklarınız olacak mı?" Bunu neden bu kadar merak ettiğimi bilmiyorum ama Rook Ashlan'ın yaşındaydı ve tüm bu sorumluluğu almak istemesine şaşırmıştım.

"Eğer şanslıysak. Büyük bir aileye sahip olmak ve Mabel'a kendi kardeşlerini vermek istiyorum. Ama acelemiz yok. Sadece ailemizi kurmak ve bunu resmileştirmek istiyoruz."

Ayağa kalktım ve onu omzundan alkışladım. "Aferin sana dostum. Senin adına sevindim."

"Teşekkürler, Jace. Umarım bir gün ben de senin yarın kadar baba olurum."

Sözleri karşısında şaşıracak boğazımı temizledim. Çoğu gün sadece hayatta kaldığımı hissediyordum. Bu yüzden onun bunu söylediğini duymak benim için bir anlam ifade ediyordu.

Cap'in beni izlediğini görmek için ona baktım ve sıırıttı. "Sana söylemiştim."

Bunu bilmeyen tek kişi sensin."

Alarm çaldı ve hepimiz eşyalarımızı giymek için çabalıyorduk. Ve kısa sürede yola çıktık. Sirenler çalıyordu, kamyonu doluştuk ve Kaptan bizi bilgilendirdi. Şehrin dışındaki otelde büyük bir yangın çıkmıştı.

Uzun bir gün olacaktı.

Olay yerine vardığımızda, kaldırımında oturmuş öksüren, ağlayan ve bize bilgi verirken ellerini sallayan bir sürü insan vardı.

"Pekâlâ, binada hâlâ birkaç kişi var. Batı tarafında sıkışmış durumdalar. Hadi gidelim." Kaptan herkesin onu takip etmesi için elini başının üzerinde salladı.

Niko ve ben önden giderek alev alev yanan binaya doğru ilerledik. Ona baktım ve o da başını salladı. Her zaman birbirimizin arkasını kollardık. Güvendiğiniz biriyle birlikte olmadığınız sürece böyle bir duruma girmenin başka bir yolu yoktu.

Tallboy ve Rusty hattı tutarak bize bir yol açtılar ve binanın derinliklerine doğru ilerledikçe ısı alevlendi. Ateş geniş alanda nefes alırken yapı titriyordu. Zamanında birkaç kötü yangında bulunmuştum ama bu seferki farklıydı.

Sıcak.

Duman.

Tüm teçhizatımızla bile neredeyse aşırı güçlüydü.

Batı tarafına doğru ilerlerken dinlemeye çalıştım ve Niko'ya beni takip etmesini işaret ettim.

"Kendimi tutabileceğimi sanmıyorum," diye bağırdı Tallboy ve ikisi de bize yol açmaya çalışırken Rusty ona yaklaştı.

Mekânı kaplayan ağır gri bulutun içinde zar zor görülebilen merdivenlere doğru ilerledim. Bağırışmalar duyuyordum ama bu ses çoğu zaman insanın kafasını karıştırabiliyordu. Ateşin de bir konuşma şekli vardı ama binada mahsur kalan insanların bizim ilerlediğimiz yönde olduğunu biliyordum, bu yüzden önsezimi takip ettim.

Önce ben hareket ettim. Titrek patikadan aceleyle çıkarken merdivenleri test ettim. Gitmemiz gereken yere çıkan tek yol buydu.

Niko arkamda ilerlerken, "Bu sabit değil," diye bağırdı.

Öyle olmadığını biliyordum ama binada mahsur kalan insanları buradan çıkarmak için tek şansımızın bu olduğunu da biliyordum.

"Merdivenlere spreysık, sonra da merdiveni çağır," diye bağırdım Tallboy'a. O da dediğimi yaptı. "Rusty, sen çizgiyi koru kardeşim."

"Anladım," dedi bana tekrar küçük bir yol açarken. Ayaklarımın altındaki merdivenler sallanmaya başladı ve ben ne olduğunu anlayamadan bir kısmı parçalandı. Niko'nun adımı haykırdığını duyduğumda tırabzana uzandım.

Niko'ya yolumu takip etmesini, Rusty'ye de olabildiğince açık tutmasını işaret ederken metal tırabzana asıldım ve kendimi sabit bir zemine attım. Bizimle daha fazla ilerleyemeyecekti ve üçümüz de bunu biliyorduk. Ama Niko yanımdaydı ve Tallboy'un merdiveni bizim için hazırlayacağını biliyordum.

"Seni çılgın orospu çocuğu," diye bağırdı Niko, ayakları benimkilerin yanına inerken.

"Git, Rusty. Sana dışarıda ihtiyacımız olacak." Elimle işaret ettim ve Tallboy'a diğer taraftan yardım etmek için dışarı koşmadan önce yolu bizim için hortumla yıkamaya devam etti.

Yardım çığlıkları daha da arttı.

Sıcaklık daha da arttı.

Duman yoğun ve ağır.

"Bunu duydun mu?" Niko'ya bağırdım.

"Evet. Sanırım şu arka odadalar."

En iyi durumda olmadığımızı bilsem de nefeslerimi sakın tutarak hızla hareket ettim.

Bina gıcırdıyordu, yangın bizi dışarı çıkmamız için uyarıyordu. Ama yardım çığlıkları daha güçlüydü.

Kızlarımı düşündüm.

Paisley ve Hadley.

Ashlan.

Ne olursa olsun buradan çıkacaktım. Çünkü bana güveniyorlardı.

Kapıyı kontrol ettim ve Niko'ya baktım, o da içeri girdi. Yerde toplanmış dört kişi bulduk ve içimi bir rahatlama kapladı. Zaman bizim tarafımızda değildi. Geri dönüş yoktu.

Pencereye doğru ilerledim, camı tekmeledim ve merdiveni işaret ettim. Tallboy ve Rusty oradaydı. Samson ve Rook merdivende çalışıyor ve çıkmamız için el sallıyorlardı.

İtfaiyeciler çoğu zaman kelimeler olmadan konuşabilirdi.

El işaretleri. Beden dili. Basit hareketler.

Birbirimizin neye ihtiyacı olduğunu biliyorduk.

Hayatta kalmamızın tek yolu buydu. Takım olarak çalışarak.

Kaptan ve Koca Al'ın, bir kişinin mahsur kaldığını duyduğumuz alt katı süpürmüş olmalarını umuyordum. Niko ve ben yolumuza devam ettik. Başka bir şey düşünemezdim. Şu anda düşünemezdim.

Teker teker onları pencereden dışarı attık.

Niko ve ben birbirimize bakarken alevler odaya yayılıyordu. Önce onun gitmesini işaret ettim, ben de hemen arkasıdaydım.

OceanofPDF.com

on bir

...

OceanofPDF.com

Ashlan

Paisley okuldayken **HADLEY** ve ben Honey Bee's Bakery'de öğle yemeği yiyorduk.

"Donutlar," dedim, vitrinin uzak köşesini işaret ederek.

"Çörekler." Gülümsedi. Bu kız son birkaç haftadır kalbimi eritmişti. Çok fazla ilerleme kaydediyordu. Ona yeni kelimeler öğretmem hoşuna gidiyordu.

"Cupcakeler," dedim vitrinin diğer tarafını işaret ederek.

"Fincanlar... fincan kekleri."

"Bu işi çok iyi yapıyorsun tatlım," dedim ve yanıma otururken küçük elini kendi elimle tuttum. Ağzına küçük bir lokma börek attı ve gülümsedi.

Cherub

yanakları.

Büyük

kahverengi

gözler.

Şeker gibi tatlı.

Vivi bize doğru yürüdü ve iki şekerli kurabiye koydu. "Nasılz bakalım?"

Hadley, "Vee Vee," dedi ve Vivian kocaman gülümsedi.

"Adımı ilk kez söylüyorsun." Jilly kucağında Arı Bebek'le mutfağın arka tarafından çıkarken Hadley'nin alnına bir öpücük kondurdu.

Hadley, "Bee Bee," dedi, "Bee" ve "Baby"nin bir karışımıydı ve ben buna galibiyet diyebilirim.

Onu kucağıma aldım ve kollarımı ona doladım. "Seninle gurur duyuyorum. Devam et, bebeğim."

"Sizi korkutmak istemem ama az önce annem aradı ve Honey Mountain Otel'de büyük bir yangın çıktığını söyledi."

Vivi'nin sırtı dikleşti ve bakışları benimkilerle kilitlendi. "Tamam. Ne kadar kötü?"

"Bilmiyorum. Annem çok zor olduğunu söyledi."

"Bee'yi ofise götürüp uyumak için aşağı inip inmeyeceğine bakabilir misin? Ben gidip Meşgul Betty'yi arayacağım."

"Elbette," dedi Jilly aceleyle mutfığa geri dönerken ve Vivi tezgahın arkasına geçip her zaman her şeyden haberdar olan Rusty'nin annesi Busy Betty'yi aradı.

"Lottie'yi arayacağım," dedim kalbim küt küt atarken. Babam Niko ile birlikte itfaiyeciydi.

Jace.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki düşünemiyordum.

"Merhaba, sevgilim." Lottie ilk zil sesinde telefonu açtı. "Sanırım neredeyse kontrol altına aldılar ama birkaç saat daha orada kalacaklar."

"Tamam. Herkes iyi mi?"

"Evet. Az önce buraya geldim. Çok yorulmuş olacaklar ama şu ana kadar iyi görünüyorlar."

Uzun bir nefes verdim ve Hadley'e biraz daha sıkı sarıldım.

"Çok teşekkür ederim. Sence ben ve Vivi oraya gitmeli miyiz?" Kalbim hızla çarpmaya başladı ve içimi endişe kapladı. Babamın bu meslekte olmasıyla büyümüşüm ama hiç kolaylaşmamıştı.

"Hayır. Bölgeyi bantladılar. Ama Al beni gördü ve iyi olduklarını söyledi. Eve gitmemi söyledi ama herhangi bir değişiklik duyarsam sizi haberdar ederim."

"Teşekkür ederim, Lottie." Lottie ve Al etraftaki en tatlı iki insandı. Lottie kocasının ölümle burun buruna gelmesini birçok kez yaşamıştı ve sevdiğiniz biri itfaiyeci olduğunda ortaya çıkan stresli durumlarda bize destek olmak ve yolumuzu bulmamıza yardımcı olmak için her zaman yanımızdaydı.

"Seni seviyorum, tatlım. İyi olacaklar."

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Seni seviyorum."

Görüşmeyi sonlandırdım ve Charlotte, Everly ve Dylan'a son durumu bildiren bir mesaj gönderdim. İtfaiye aileleri her zaman birbirlerini haberdar ederlerdi. Bunu yıllardır yapıyorduk.

Vivi bana doğru yürüdü ve bir nefes verdi. "Her şeyi kontrol altına almışlar gibi görünüyor. Bu hiç kolay olmuyor, değil mi?"

Başımı salladım ve Hadley vitrini işaret etti, ben de onu ayağa kaldırdım, böylece yürüyüp tüm ikramlara bakabildi.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Evet. Eve geldiklerinde daha iyi hissedeceğim. Ya sen?" Benimkinin karşısındaki sandalyeye oturmadan önce beni inceledi. Fırın nadiren görülen bir sessizlikteydi.

"Ben iyiyim."

"Jace ile işler nasıl gidiyor? İkiniz birlikte çok zaman geçiriyor gibisiniz."

Omuz silktilim. "Evet. Yani, onun için çalışıyorum."

"Doğru. Ama çalışmadığınız zamanlarda sık sık birlikte oluyorsunuz, değil mi?"

"Sanırım. Onlarla takılmayı seviyorum. Kızları sevdiğimi biliyorsun," dedim ve Hadley'ye baktım, pasta kutusunu alırken yeni kelimelerini tekrarlıyordu.

"Evet. Ve onlarla çok iyisin Ash. Ama ona nasıl baktığınızı görüyorum. Onun sana bakışını. Yangında onun için endişelendiğin için nasıl çıldırdığını."

Gözlerimi devirdim. "Babam ve Niko da o yangının içinde."

"Biliyorum. Ama sana baktığımda hissettiğim paniğin aynısını gördüm. Ona aşıksın, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu çok saçma. Biz arkadaşız. Elbette onu önemsiyorum.

Ama benimle daha fazlasını istemiyor. Bunu açıkça belirtti."

"Şey," dedi kıkırdarak. "Niko da bu konuda oldukça kararlıydı. Sana nasıl baktığını görüyorum. Herkes görüyor. Bana arkadaşlık gibi görünmüyor."

Ona hayal gördüğünü söyledim ve Hadley masadan masaya koşup sonra tekrar bana dönerek bir oyun oynarken bir süre orada oturup konuştuk. Yangınla ilgili başka bir şey duymamıştık ve muhtemelen her şeyin kontrol altında olduğunu düşündüm ve rahatlamaya başladım.

"Wuvie." Hadley paytak paytak bana doğru geldi ve başını kucağıma koydu.

Bu onun bana yorgun olduğunu söyleme şekliydi.

Vivian Hadley'den bana baktı ve gülümsedi. "Sanırım biraz kestirmeye hazır, ha? Yangından sizi haberdar edeceğim ama sanırım her şey yoluna girecek."

Midemde hasta bir his vardı. Jace'in hemen eve gelmesini diledim. Telefonumu kontrol edip duruyordum ama henüz mesaj atmamıştı, bu da hâlâ dışarıda olduğu anlamına geliyordu. "Pekâlâ. Seni seviyorum. Seni

seviyorum. Seni sonra ararım."

Kapı hızla açıldı ve Dylan fırından içeri girdi. "Rüzgâr yön değiştirdi ve bu onların lehine değil."

"Bunu nereden duydun?" Vivi ayağa fırladı ve ben de Hadley'i kollarımda tutarak ayağa kalktım.

"Arabayla oraya gittim. Mesajını aldım, dersten eve dönüyordum ve doğruca oraya gittim. Kısmen kontrol altına almışlardı ama artık değil. Westberg'den destek çağırıyorlar." Bir sonraki kasabanın itfaiye ekibi.

Kalbim sıkıştı. Rüzgâr işleri kötünden daha kötüye götürebilirdi. Telefonuma iki mesaj geldiği sırada telefonumu kontrol ettim. İlki Lottie'ydi ve Dylan'ın az önce söylediklerinin aynısını söylüyordu. Rüzgâr yön değiştirmişti ve bu hiç iyi değildi. İkincisi Jace'ten gelmişti.

Jace ~ Burada büyük bir bina var. Paisley'i okuldan almam gerektiğini biliyorum ama sanırım geç kalacağız. Eğer sen alamazsan annem onu alabilir ama önce sana bir sorayım dedim.

Çılgınca yazdım.

Ben ~ Tabii ki onu getireceğim. Sen iyi misin? Endişeliyim.

Jace ~ Hiçbir şey için endişelenme, Güneşli. Herkes iyi. Kızlarla birlikte olduğun için teşekkürler.

Onu sevdiğimi söylemek için içimde güçlü bir istek vardı. Uzun zaman önce hayatın değerli olduğunu ve hissettiklerinizi asla saklamamanız gerektiğini öğrenmişim. Ama haftalardır kendimi tutuyordum. Kız kardeşime bile itiraf edememişim. Kesinlikle ona söyleyemezdim. Onu korkuturdum.

Tamam. Kendine dikkat et, kanka. Xo

Çok kötüydü ama en azından ona güvende olmasını söyleyebilirdim. Benimle arkadaşlıktan başka bir şey istemediğini açıkça belli eden bir adama aşk sözü vermenin zamanı değildi.

Üç küçük nokta telefonun üzerinde dans ediyordu ve ben sanki büyük bir şey bekliyormuşum gibi ona bakıyordum. Ama kayboldular.

Onunla işler hep böyle gitmiyor muydu? Bana kendinden bir parça verirdi, ama işler kızıştığında geri çekilirdi.

"Merhaba. Dünyadan Ash'e. Neler oluyor?" Dylan kollarını iki yana açarak sordu.

"Oh. Arayan Jace'di. Paisley'i okuldan almamı istedi. Bir süre orada kalacaklar." Başımı salladım. "Oraya gidelim mi?"

"Hayır. Lanet polis orayı bantlamış. Bu sefer kaçmak yoktu. Brady Townsend ile flört etmeyi bile denedim ama bana yine de hayır dedi. Çok tehlikeli olduğunu söyledi ve babam ona kimsenin yaklaşmasına izin vermemesini söyledi." Gözlerini devirdi. "Ve kızlar bunun yakınına bile gitmemeli. Travma yaratabilir."

Başımı salladım. "Tamam. Hadley'nin arabada uyumasına izin vereceğim ve Paisley'i almaya gideceğim. Telefonum yanımda olacak. Lütfen bir şey duyar duymaz beni ara."

"Olmaz, kızım. Sen git Paisley'i getir, ben de Ev ve Charlie'yi arayıp Jace'in evinde buluşalım. Vivi, Jilly fırını kapatsın ve küçük Bee'yi oraya getirsin. Bunu birlikte bekleyebiliriz."

"Her zaman çok otoritersin, Dilly." Vivi kollarını bana sararken güldü. "Ama o haklı. Otuz dakika sonra görüşürüz. Akşam yemeği için dışarıdan sipariş verebilir ve birlikte olabiliriz."

"Bir şey değil." Dylan telefonuna bir şeyler yazarken el salladı, büyük olasılıkla Thomas'ın diğer kızlarına patronluk taslıyordu. En iyi yaptığı şey buydu. "Birazdan görüşürüz."

Sessizce okula doğru sürdüm, gökyüzü puslu ve griydi, bu da bana yangının ne kadar büyük olduğunu hatırlatıyordu. Charlotte'a mesaj attım çünkü Hadley arka koltukta uyuyordu ve normalde onu kucağıma alırdım ama uzun bir gece geçireceğimizi biliyordum ve şimdi uyuyabiliyorken uyumasını istiyordum. Kız kardeşim Paisley'nin elini tutarak dışarı çıktı ve aceleyle arabaya doğru yürüdü.

Charlotte onu araba koltuğuna bağlarken, "Birkaç dakika sonra görüşürüz," dedi. "Seni seviyorum."

El salladım. "Teşekkür ederim. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz."

Okuldan uzaklaştığımda dikiz aynasına baktım ve bakışlarım Paisley'ninkilerle kilitlendi. Babasının gözlerine o kadar benziyordu ki göğsüm sıkışmaya başladı.

"Günün nasıldı, aşk böceği?"

"İyiymi. Babam nerede? Öğretmenimin yangınla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Babam şu anda bir yangınla mı mücadele ediyor?" diye sordu ve dikiz aynasına baktığımda elleriyle oynadığını gördüm.

"Evet, ama az önce onunla konuştum ve çok iyi durumda. Sadece biraz kalıp yardım etmesi gerekiyor, o yüzden ben de paket servis alalım ve herkes gelip takılsın diye düşündüm. Sorun olur mu?"

"Babama bir şey olursa bize kim bakacak? Annemiz yok, bu yüzden babamıza bir şey olursa, anne babamız da olmayacak."

Sözlerinin ağırlığını fiziksel olarak kalbimin üzerinde hissedebiliyordum. Dikiz aynasına tekrar baktım ve yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşı gördüm. Arabayı yolun kenarına çektim ve aceleyle koltuğumdan kalktım. Paisley'nin kemerini çözdüm ve araba koltuğunu kaydırıp kucağıma oturtmadan önce onu kaldırdım. Ona sıkıca sarıldım. O korkuyu bilirdim. Annemiz öldükten sonra babamız yaralanırsa bize ne olacağını ben de merak ederdim ama Paisley'den daha büyüktüm. Bu küçük bir kız için endişelenecek çok şey vardı.

"Babana hiçbir şey olmayacak. Ve asla yalnız olmayacaksın Paisley. Seni çok seviyorum." Uzun bir süre öylece oturduk ve sonra Hadley uyanıp kıkırdamaya başladı.

"Wuvie? Dwive yok mu?"

Araba kullanmak onun için yeni bir kelime olduğu için Paisley ve ben kıkırdama krizine girdik ve üçümüz arabamın arka koltuğuna oturup o kadar çok güldük ki gözlerimden yaşlar aktı.

Yanaklarımı temizledim. "Tamam. Bizi eve götürmem gerek. Dilly, Charlie, Vivi ve Ever gelecek."

"Bee Bee," dedi Hadley.

"Evet. Bebek Arı da geliyor."

Onu tekrar araba koltuğuna oturtup öne geçtiğimde Paisley, "Kız kardeşlerinin gelmesini seviyorum," dedi. "Sanki büyük bir aile gibiyiz."

Eve kadar olan kısa mesafeyi arabayla gidip onları içeri soktum ve Paisley'nin ödevine başlayabilmesi için masaya bir şeyler atıştırarak yerleşmelerini sağladım; Hadley ise tam kapı çaldığı sırada boyama yapmaya çalışıyordu. Eve geldiğimden beri kalbim hızla çarpıyordu ama endişemi kızlardan saklamak için elimden geleni yaptım. Babalarının işinin ne kadar tehlikeli olduğunu anladıkları an, endişeleri her şeyi tüketecekti. Onları bir süreliğine bu endişeden uzak tutabileceğimizi umuyordum, özellikle de Paisley'i. Çünkü onun zaten çok fazla endişesi vardı.

Kapı çalındı ve Paisley aceleyle ayağa kalkarak kapıyı açtı. "Merhaba! Bunlar Dilly, Charlie, Ever, Vivi ve küçük Bee," dedi Paisley içeri girerlerken.

Her biri teker teker ona sarıldı ve Dylan çoktan telefona sarılıp herkes için yemek siparişi vermeye başlamıştı.

"Bir haber var mı?" Paisley'nin dinlemediğinden emin olmaya dikkat ederek Vivi'ye sordum. Kız kardeşlerimin hepsi kızların önünde cesur bir yüz takınmanın önemini anlamıştı.

Başını salladı ve küçük Bee'nin alnını öperken gözleri yaşardı.

"Ver şu bebeği bana," dedim Vivian'ı yanağından öperek ve tatlı yeğenimi kollarıma çekerek. Artık çok büyümüştü. Beni içine çekerken başı yukarı kalktı ve sallanmaya başladı. Tıpkı annesi gibi çok güzel ve tatlıydı.

Ona sarıldım ve o da yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırdı. Paisley ev ödevlerini dosyasına yıgıdı. "Hepsi bitti. Ben tuvalete gidiyorum. Yerimi boş bırak, Dilly."

"Oh, kızım, koltuk tasarrufu konusunda çok iyi olduğumu biliyorsun." Kız kardeşim tuvalete doğru koşarken göz kırptı.

"O nasıl?" Everly telefonu Hawk'la kapattıktan sonra sordu. San Francisco'da antrenörü Wes'le buluşmuştu ama yangını duyar duymaz kamyonetine atlayıp eve doğru yola çıkmıştı.

"Biraz gergin ama onun dışında iyi. Okulda çok başarılı. Onunla çok gurur duyuyorum."

Everly beni incelerken başını salladı. "Sen bunun için yaratılmışsın, bunu biliyor musun? Bazı insanlar anne olmak için doğar. Öte yandan ben... Hazımsızlığım var, ayaklarım şişti ve daha kat etmem gereken çok yol var."

Hepimiz kıkırdadık ve adamların içinde bulunduğu tehlikeyi bilerek ağlamak yerine gülmek iyi hissettirdi.

Vivian, Lottie'den Westberg ekibinin geldiğini haber veren bir telefon aldı. Bir sonraki kasabadan geliyorlardı ve Honey Mountain itfaiye ekibini sayamayacağım kadar çok kez destek için çağırmışlardı, bu yüzden ihtiyaç duyulduğunda yardım etmekten her zaman mutluluk duyarlardı. Artık iki kat daha fazla insan gücüne sahip olduklarını bilmek içimi rahatlattı.

Kapı çaldı ve Everly Dylan'ın ne kadar çok yemek sipariş ettiğini görünce güldü. Pizzalar, kanatlar ve kremaya batırmak için bir çeşit tarçınlı ikram.

Tabakları ve peçeteleri yerleştirirken Everly Dylan'a, "Kimse senin gibi yemek sipariş edemez, kızım," dedi.

"Ben böyleyim işte." Kaşlarını salladı. "Gidip Paisley'i kontrol edeyim mi? Hâlâ tuvalette."

Gülümsedim. Bu kız kesinlikle acele etmiyordu. "Evet. Ona yemeğin burada olduğunu söyle."

Hadley "Mmmmm mmmmm," diye bağırdı ve kız kardeşlerim onun küçük karnını ovalarken ne kadar hareketli olduğuna kahkahalarla güldüler.

Paisley ile birlikte masaya döndüklerinde Dylan, "Bu konu çok ilgimi çekti," dedi.

Yemek odasındaki birkaç sandalyeyi mutfağa çektim, böylece hepimiz çiftlik evindeki masada oturabilecektik.

"Tuvalete gittiğinde bunu yapmıyor musun?" Paisley tabağına bir dilim pizza ve buzdolabında bulunan kereviz ve havuçlardan koyarken sordu.

"Ummm... hayır, hanımefendi. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Bundan haberin var mıydı Ash?"

"Ne?"

"Bütün kıyafetlerini çıkarıyor, çünkü görünüşe göre bu kıyafetlerinin kaka gibi kokmasını engelliyor," dedi Dylan bir lokma peynir ve kabuklu yemeğin üzerine.

"Bunu biliyordum. Oldukça zekice." Paisley'e göz kırptım ve o da gülümsedi.

"Bu planı ciddi ciddi uygulayacağım. Ayrıca, Kindle uygulamanız açıkken tuvalette çırılçıplak oturmanın özgürlüğünü düşünün. Bunun için tamamen buradayım. Giysileriniz de kirlenmeyecek."

"Tabii ki bunun için buradasın," diye alay etti Everly. "Çıplak olmak için her fırsat."

Paisley şimdi gülüyordu ve tüm o endişeler silinip gitmişti. Sadece şimdilik bile olsa. Masanın altında telefonumu birkaç kez kontrol ettim ve hâlâ Jace'ten ya da babamdan haber alamamıştım.

Beklemek çok zordu ama etrafımda sevdiğim insanların olması bunu katlanılabilir kılıyordu.

"Kontrol altına aldılar," diye bağırdı Vivi, telefonunu okurken ayağa kalktı.

Tam o sırada telefonum Jace'den gelen bir mesajla bipleledi.

Jace ~ Herkes iyi, Güneşli. O yangın çok kötüydü. Paisley'e bunu söylediğimi söyleme çünkü bu gece beni zaman aşımına uğratırsa kesinlikle uyuyakalırım. Birazdan evde olurum. Kızlarla kaldığın için sana ne kadar teşekkür etsem az.

Rahatlama gözyaşları yüzümden aşağı aktı.

"Wuvie." Hadley elime uzandı ve ben de güldüm.

"Sadece mutluyum bebeğim." Bakışlarım Paisley'e kilitlenirken yanaklarımı sıvazladım ve gülümsedim. Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve tüm o endişe uçup gitti.

Ben ~ Çok rahatladım. Acele etmeyin. Acıktıysan burada bir sürü yemeğimiz var. İstedğin kadar kalabilirim. Eminim çok yorulmuşundur.

Jace ~ Seninle konuşmak istediğim bir şey var.

Onun sözleriyle midem bulandı.

Ben ~ Bana yürüyüş kağıtlarımı mı veriyorsun?

Şaka yaptığımı biliyordu ama yanıtını beklerken tırnağımı çiğnedim.

Jace ~ Yakın bile değil. Yakında görüşürüz.

Ona kalp gözlü bir emoji gönderdim, çünkü bu şekilde klişeydim.

"Neler oluyor? Kızarmış görünüyorsun," dedi Dylan kaşlarını sallayarak ve Everly Hadley için biraz daha pizza kesti. Charlotte ve Paisley gelecek ay okulda yapılacak Cadılar Bayramı geçit töreni hakkında derin bir sohbete dalmışlardı ve Vivian Bee'nin bezini değiştirmek için odadan çıktı.

"Kızarmadım. Jace sadece benimle konuşması gereken bir şey olduğunu söyledi," diye fısıldadım, başka kimsenin beni duymadığından emin olarak.

"Oh, anlıyorum. Umarım seni dev penisiyle daha fazla tanıştırmayı tartışmak istiyordur." Gülmekten yere yığıldı ve ben de omzuna bir tokat attım.

"Tek yönlü bir zihnin var."

"Şaka yapıyorum. Sana nasıl baktığını görüyorum Ash. Ve sana söz veriyorum, bu dostluk değil. Belki de yangın onun aklını başına getirmiştir," diye fısıldadı kulağıma.

Kapı çaldı ve Everly ayağa fırladı. "Lütfen bana daha fazla yemek sipariş etmediğini söyle."

"Hayır. Bu gecelik bu kadar." Hadley'nin yanaklarındaki sosu silmek için eğildiğimde Dylan kıkırdadı.

"Burada ne yapıyorsun?" Everly'nin sesi sertti ve başımı ona doğru çevirmeme neden oldu.

"Asıl soru, senin burada ne işin var? Burası benim evim," dedi Karla hışımla kız kardeşimin yanından geçip mutfaka doğru ilerlerken. Sarı saçları eskisinden daha kısaydı ve omuzlarına dökülüyordu. Benden biraz daha uzun boyluydu ve olduğundan daha yaşlı görünüyordu. Her zaman çok fazla makyaj yapardı ve sanırım yaşam tarzı ona zarar vermişti. Paisley

Sandalyesinden sıçradı ama annesine doğru hareket etmedi, aceleyle yanıma geldi. Eli benimkini buldu ve onu arkama sıkıştırarak ayağa kalkmaya çalıştı. Neden bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla Karla kızlar için fiziksel bir tehdit oluşturmuyordu ama içimdeki tüm içgüdüler harekete geçti.

Bakışlarım onunkilere kilitlendiğinde midem bulandı ve neredeyse ciğerlerimdeki havayı kaybediyordum.

Çünkü her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordum.

OceanofPDF.com

on iki

...

OceanofPDF.com

Jace

En son ne zaman bu kadar yorulduğumu hatırlamıyordum. Westberg'den ekip geldiği için şükrediyordum. Rüzgâr yön değiştirdiğinde başımızın belada olduğunu anlamıştık. Biz yangına doğrudan saldırmaya devam ederken onlar binanın arka tarafını ele geçirmişlerdi. Birlikte sonunda o orospu çocuğuna karşı güç kazanmış ve yangını kontrol altına almıştık.

Evimin önüne geldiğimde bir sürü araba gördüm ve bu beni şaşırtmadı. Thomas'ın kızlarının bu gece olduğu gibi büyük bir yangın olduğunda hep bir araya geldiklerini biliyordum. Ailelerinin birbirlerinin etrafında toplandığını görmek kızlarım için iyi bir şeydi. Annemden en az bir düzine telefon almıştım ve son birkaç saat içinde Ashlan'la birkaç kez telefonda konuştuğunu söyledi.

Ne olursa olsun kızlarımın emin ellerde olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu. Ashlan şiddetli bir koruyucuydu ve annem de çok benzerdi. Ne pahasına olursa olsun onlar için orada olacaklarını biliyordum ve buna minnettardım.

Mutfağın kapısını itip açtığımda, tüm o huzur uçup gitti.

Geldiği gibi hemen gitti.

Paisley Ashlan'ın arkasında durmuş ağlıyordu ve Charlotte Hadley'i kucağına almış, Everly de onun yanında duruyordu. Vivian küçük Bee'yi tutuyor ve kollarını sallayarak olay çıkaran eski karıma ters ters bakıyordu. Karla'nın öfkesi bebeklerimi koruyan kıza yönelmiş gibi göründüğünden Dylan koruyucu bir şekilde Ashlan'ın yanında duruyordu.

"Lanet olası dadı o mu?" Ben kapıdan içeri girdiğimde Karla arkasını döndü. "Çocuklarımı benden uzak tutabileceğini mi sanıyor?"

Uzun bir nefes aldım ve Ashlan'a doğru ilerledim, bu karmaşayla uğraşmadan önce iyi olduğundan emin olmak için onu inceledim. Elimi Paisley'nin saçlarında gezdirdim ve ona göz kırptım.

"Burada ne yaptığınızdan emin değilim." Çocuklarımızın hayatından ikinci bir bakış bile atmadan çıkıp giden bu kadına bakarken ses tonum sertti.

Hiç düşünmedim.

Sorumluluk yok.

"Burası benim evim ve bunlar da benim çocuklarım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kaşlarını kaldırarak ona meydan okumamı bekliyordu.

Onu buradan atmayı ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu kızlarımın önünde yapmak istemedim.

"Tamam, ben hallederim. Ash, kızları yukarı çıkarıp yatağa yatırabilir misin?" Bir elimle enseme ovuşturdum. "Karla, hadi şunu dışarı çıkaralım."

Ashlan'ın kız kardeşleri hemen ona sarıldılar ve muhtemelen Thomas kız şifresi olan bir şeyler mırıldandılar çünkü Ashlan başını salladı. Charlotte Hadley'i Ashlan'a uzattı ve küçük kızım bir şeylerin yolunda gitmediğini bilerek ona sıkıca sarıldı. Ash'in kız kardeşlerinin her biri mutfaktan geçip arka kapıdan çıkarken bana sarılıp vedalaşmak için durakladılar. Dylan acele etmedi, Karla'ya ters ters baktı ve dışarı çıkmadan önce bir tür hırıltı çıkardı.

Hadley'i kucağına alıp Paisley'nin eline uzanan Ashlan'la bakışlarım kilitlendi. Büyük kızımın gözyaşlarına boğulmuş yanaklarını kaçırmadım ve kanım kaynadı.

Öfke, kızgınlık ve hayal kırıklığı damarlarımda dolaşıyordu.

Bu kadının bencillik seviyesi beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

O sadece aldı, aldı, aldı ve bu süreçte kime zarar verdiğini umursamadı.

Ama onları bir daha asla incitemeyeceğinden emin olmuştum ve bunu onurlandırmak için elimden geleni yapacaktım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Dışarı çıkması için kapıyı açık tuttum.

"Kendi evime gelmek için davete ihtiyacım yok, Jace. Bunlar benim bebeklerim. Burası benim evim." Karanlığa doğru fırladı.

Kalmasını dilediğim yerde.

Verandada durduk ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Aslında bir davetiyeye ihtiyacın var. Biz boşandık. Burası senin evin değil. Kızlardan da hiç düşünmeden vazgeçtin. Tek velayeti bana devrettin. Bunu hatırlıyor musun? Şimdi de habersizce buraya gelip bu saçmalığı yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Zee ile ayrılmak bir hataydı. Pisliğin tekiydi."

Homurdandım. "Bunu bana neden söylüyorsun? Beni iyi dinle... Kiminle olduğun ya da ne yaptığın umurumda değil. Benim için önemli olan kızlar."

"Biriyle tanıştım. Kızları görmek için buradayız ve burada bir ev almayı planlıyoruz. Kendisi şehirli ama kızlarımı özlediğimi biliyordu. Onun da bir oğlu var."

"Ee, şimdi ne olacak? Çocuğu olan rastgele bir adamla tanıştın ve şimdi anne olmak havalı mı oldu? Bu işler böyle yürümez, Karla. Onların hayatlarına girip çıkmaya devam edemezsin." Konuşurken ellerim iki yanımda yumruk olmuştu çünkü içimde biriken öfkeyi kontrol etmek için çok uğraşıyordum. Bu kadına karşı duyduğum nefret açıklayamadığım bir şeydi. Onlara yaptığı şey affedilemezdi.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Sadece onları görmek istiyorum. Onları görmeme bile izin vermeyecek kadar kindar mısınız?"

Çenem sıkıştı. "Kindar mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Hayal görüyorsun. Avukatımla konuşmam gerekecek. Gitmen gerekiyor. Yarın hâlâ kızlarla görüşmek istiyorsan, sana ulaşmasını sağlarım."

"Jace. Hadi ama. Avukatlarımızı aramamıza gerek yok, değil mi? Biz arkadaşız?"

Arkadaş mı? O gerçek miydi?

"Numaram sende var. Bir buçuk yıldır kullanmadın. Onları bir kez bile kontrol etmedin. Doğum günlerini, Noel'i ve okulun ilk günlerini kaçırdın. Ve dikkat edersen, o kızlar sana doğru koşmuyorlardı. Şu anda seni çok az tanıyorlar ve bu senin suçun. Beni suçlayamazsın. Çocukları, aileni ya da avukatını suçlayamazsın. Bu senin seçimindi." Kapıya doğru ilerledim. "Bir daha buraya davetsiz gelme. Avukatıma ulaşmasını söyleyeceğim."

"O sözde dadıyla mı yatıyorsun?"

Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle araba yolunda geriye doğru yürürken parmağımın onu işaret ettim.

"Sakın oraya gitme. O kızlara senden daha çok annelik yaptı. Git buradan."

"Biraz genç, sence de öyle değil mi?" Kıkırdadı.

İçeri girdim ve boşanma ve velayet anlaşmamla ilgilenen Winston Hastings'e bir mesaj göndermeden önce kapıyı arkamdan kapattım. Hemen cevap verdi ve sabah ilk iş olarak ofisinde buluşmamızı istedi.

Bu bok hiç bitmedi.

Belki de bu bir işaretti. Ash'e babasıyla yaptığım konuşmadan, onu düşünmeden edemediğimden bahsetmek istiyordum ama bu, bugünlerde hayatımın ne kadar boktan olduğunun bir örneği idi.

Tepelere doğru kaçması akıllıca olur.

Onu serbest bırakmakla akıllılık etmiş olurum. Bu bokun sonu gelmiyordu ve onun buna dahil olmasına gerek yoktu.

Hay sikeyim.

Ne zaman mutluluğu hak ettiğimi düşünsem, Karla bana hak etmediğimi hatırlatmak için yanımdaydı.

Ev sessiz olduğu için üst kata çıktım ve yan yatmış, elleri boynunun altında dua pozisyonunda olan Hadley'i kontrol ettim.

Çok mükemmel.

Odasından çıkmadan önce eğildim ve başının üstünden öptüm. Ashlan'ı Paisley'nin yanında yatarken buldum ve başını kaldırıp kapıda beni gördü. Ona bir dakika vermek için parmağını kaldırdı ve sonra dikkatlice yataktan çıktı ve ben de Paisley'nin alnından öptüm.

Yangın bugün beni çok korkutmuştu. Altımdaki zemin çöktüğünde neredeyse üç kat aşağı düşüyordum ama neyse ki metal korkuluk ulaşabileceğim bir yerdeydi ve ona tutunup diğer tarafa tırmanabildim. Niko daha sonra bu riski aldığım için bana kızmıştı. Böyle şeyler insanın ölümlülüğüne bakmasına neden oluyordu. Kızlarımı düşündüm.

Ben de Ashlan'ı düşünmüştüm.

Tırabzana uzandığımda, Paisley ve Hadley ile birlikte o da düşüncelerimin en ön sırasındaydı. Ve bu bir uyandırma çağrısı olmuştu.

Ama sonra eve geldiğimde Karla'yı burada buluyordum. Dostum, bazen vuruşlar gelmeye devam ediyormuş gibi hissediyordum. Neden kafamı dik tutmam gerektiğinin hatırlatıcıları. Kızlara odaklan. Onlar için ortaya çıkmaya devam et.

Şimdi bencilleşmek hata olur. Herkes için.

Ashlan beni dışarı kadar takip etti ve koridoru geçerek yatak odama geldi. Yatağıma oturdu, ben de kapıyı kapatıp onu inceledim. Gözlerinin arasındaki kırıksıklık endişeden derinleşmişti ve tüm bu endişeyi öpüp yok etmek istedim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, gözleri benimkileri arıyordu.

"Bilmiyorum amına koyayım. Neden burada olduğunu bilmiyorum. İlk kaçtığı adamla ilişkisini bitirdiğini söyledi ve çocuğu olan yeni biriyle mi tanıştı? Şimdi de kızlarını tanımakla ilgileniyor. Buraya böyle gelmekle aklını kaçırmış."

Yanına oturmak için eğildiğimde ellerime uzandı. "Onu içeri aldığım için özür dilerim. Bizi hazırlıksız yakaladı."

"Sorun değil. Hayır cevabını kabul etmez, o yüzden öyle ya da böyle gelirdi. Sadece bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Kız kardeşlerinin burada olmasına sevindim."

"Ben kırılğan değilim, Jace. Kendimi idare edebilirim. Endişelendiğin şey buysa Karla'dan korkmuyorum," dedi ve kendimi durduramadan parmaklarımı onunkilerle birleştirdim.

"Evet. Güçlü olduğunu biliyorum, Sunshine. Ama bu benim pisliklerimle uğraşmanı istediğim anlamına gelmiyor."

"Ya istersem?" Benimkileri incelerken gözleri duygularla ıslanmıştı.

"Lanet olsun. Hayatım karmakarışık. Ama senin için çok minnettarım." Elimi ipeksi saçlarında gezdirdim, uzun zamandır yapmak istediğim gibi.

"Benimle konuşmak istediğin şey bu muydu? Hayatının darmadağın olduğu gerçeği mi? Yoksa Karla'nın şehre döndüğünü biliyordun ve bunu benimle tartışmak mı istedin?" diye sordu.

"Burada olduğunu bilmiyordum. Sana haber verirdim. Şu anda seninle ne konuşmak istediğimi bile hatırlamıyorum çünkü yarın sabah avukatımla buluşup bu işi çözmeye çalışmam gerekiyor."

Başını salladı. Ama yalan söylediğimi biliyordu. Onunla bu konu hakkında konuşacaktım.

Biz.

Bizim olasılığımız hakkında.

Ama bir şansımız bile olmadan öldü.

Tıpkı bildiğim gibi.

"Paisley okulda olacak olsa da, yarın siz onunla buluşmaya giderken ben Hadley ile kalabilirim."

"Teşekkür ederim. Gerekirse onu da yanımda getirebilirim," dedim elim yanağına giderken.

Oda sessizdi, lavanta kokusu etrafımızı sarmıştı ve ben kendimi tutamadım. Ben onun yumuşak tenini okşadım, o da parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"Onunla kaldığım için mutluyum. İyi olmana sevindim. Bu gece senin için çok endişelendim," diye fısıldadı. "Yaralanacaksın diye çok korktum."

"Öyle mi? O yangın sırasında ben de seni düşünüyordum."

Gözleri büyüdü ve nefesleri sert ve hızlı geliyordu.

"Aklından ne geçiyordu?"

"Güzel gözlerin hakkında. Mükemmel ağzın." Yaklaştım, burnum onunkine sürtündü. "Her zaman seni düşünüyorum. Sana sunacak hiçbir şeyim yok Ash, ama şu anda seni öpmek istiyorum."

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi ve aletim dikkat kesildi. "Öp beni." "Hayatım boktan bir gösteri." Ona son bir uyarıda bulundum.

"Sana evlenme teklif etmiyorum, Jace. Beni öpmeni istiyorum."

Hepsi bu kadardı. Ağzım onunkine çarptı ve bunu gerçekten yaptığımda ağzından çıkan küçük nefesi çok sevdim. Dudakları ayrıldı, beni içeri davet etti. Dilim onunkini buldu, aç ve muhtaçtı ve daha fazlasını arıyordu. Bu kız ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir can simidi gibiydi.

Elim ipeksi saçlarına dolandı ve onu kaldırarak kucağıma oturttum, böylece bana sarılmıştı. Öpücüğü daha da derinleştirdim ve o da her adımında bana karşılık verdi. Kalçaları hareket etmeye başladı, kot pantolonumun fermuarının arkasında gerilen ereksiyonuma doğru bastırıyordu. Hayatımda pek çok kadını öpmüştüm ama bu öpücüğün yerini hiçbir şey tutamazdı.

Ritmini bulduğunda ağzımın içinde inledi. Bu şimdiye kadar yaşadığım en erotik şeydi ve muhtemelen yaptığım en bencilce şeydi ama istesem de durduramazdım.

Daha

hızlı.

Needier.

Zonklayan sikime sürtünüyordu ve onu o kadar çok istiyordum ki aklımı kaçıracığımı sandım.

"Lütfen durma," diye fısıldadı ağzıma karşı, başı geriye düşerken ve dudaklarım boynunu bulurken. Tanıdığım bir ihtiyaçla bana karşı direndi çünkü ben de hissettim.

İki elimle kalçalarını kavrayarak onu daha da yakınıma çektim, gözleri kapanıp kendini bıraktığında mükemmel bir ritimle aşağı yukarı hareket ettirdim. Kot pantolonumun onun tüm tatlılığına sürtünmesi, sikimi kendini tutamayan genç bir çocuk gibi patlamaya hazır hale getirmişti.

"Jace," diye haykırdı ve ağzım kızları uyandırmasını engellemek için onunkini buldu. Zevkin son damlasına kadar sürerken onu sertçe öptüm.

Daha önce hiç bu kadar ateşli
bir şey görmemiştim. Daha
seksi.

Bana bakmak için geri çekildi, gözleri pencerelerimden gelen azıcık ay ışığında benimkileri ararken vahşiydi. Nefes alışları hala kontrolden çıkmış, saçları dağılmıştı ve az önce olanları sindirmesi için ona bir dakika verirken yanağını okşadım.

"Um. Wow." Kıkırdadı. "Bunun için üzgünüm."

Alt dudağını ısıtırken, "Kendini benimle bıraktığın için asla pişman olma," dedim.

"Biriyle öpüşürken hiç orgazm olmadım." Başını salladı ve yanakları kızardı. Muhteşem görünüyordu.

"O zaman yanlış adamlarla birlikte olmuşsun." Bunu söylememeliydim. Çünkü ben kesinlikle doğru adam değildim. Ama onun ne istediğini biliyordum. Neye ihtiyacı olduğunu. Ve eğer isterse vücuduna şarkı söyletebilirdim.

"Ya doğru adam beni istemezse?" diye sordu bakışlarımı ararken ve onu bu yatağa çevirip işleri daha da ileri götürme isteğim güçlüydü, ama bunun yerine ellerimi yüzünün her iki yanına koydum.

"Bu gezegende seni istemeyen tek bir erkek bile yok, Günışığı. Eminim şu anda seni ne kadar çok istediğimi anlayabilirsin." Altında ne kadar sert olduğumu hissetmesine izin verecek kadar yer değiştirdim.

"Benim hakkımda yanıyorsun, bunu biliyorsun değil mi?" Kucağımdan inmeden önce beni bir kez daha, sert ve hızlı bir şekilde öptü. "O kadar kolay pes etmem. Bu benim için sadece bir cazibe değil."

"Ne o zaman?"

Bana bakarken elimi tuttu. "Bu her şey. Ama bunu gören tek kişi bensem, bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Bana mesaj at ve sabah Hadley için ne zaman burada olmamı istediğini söyle."

Ve aynen böyle, yatak odamdan çıkıp merdivenlerden indi. Hak ettiğimi buldum.

Yatağıma uzandım ve onunla oraya gittiğim için içimden kendime küfretmeden önce inledim.

Çünkü artık onun tadına bakmıştım, daha azı asla yeterli olmayacaktı.

Ashlan bu sabah eve geldiğinde tamamen normal davrandı. Kız sürekli benim için ortaya çıktı. Daha önce hiç böyle bir ilişkim olmamıştı. Ve bu gerçek bir ilişki bile değildi. Arkadaştık. Benim için çalışıyordu. Bir anlık bir zayıflık yaşamış ve azgın gençler gibi öpüşmüştük. Bugüne kadar bir kadınla yaşadığım en olgun ilişkinin benden neredeyse on yaş küçük biriyle olması ironik bir durumdu.

Belli ki yaş bir bok ifade etmiyordu.

Belki de mutlu olmama izin vermekten korkuyordum, çünkü mutlu olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Elbette kızlarım beni mutlu ediyordu. Ama bu farklıydı. Gardımı düşürmek için kendime izin vermekte zorlanıyordum. Birine güvenmek için.

Birini sevmek.

Ama Ashlan Thomas'ı çok severdim.

Yine, sevdiğim kadının daha önce hiç yatmadığım biri olma ihtimali neydi? Onunla o çizgiyi geçmeme izin verirsem neler olacağını hayal bile edemiyordum. Onun yanında olduğum her an beni çağıran her şeyi hissetmek.

Onu öpmek bile içimdeki bir şeyi ortaya çıkardı. Vahşi bir şey. Nasıl durduracağımı bilmediğim bir şey.

Asansörden inip Winston Hastings'in ofisine girdiğimde bu düşüncüyü üzerimden attım. "Günaydın. Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu resepsiyonun arkasındaki kadın.

sordu.

"Ben Jace King. Bay Hastings ile bir randevum vardı."

"Evet. Seni bekliyor. Beni takip edin." Ayağa kalktı ve beni koridora doğru götürdü.

Kapı açıktı ve biz geldiğimizde Winston yukarı baktı.

"Teşekkür ederim Lydia. Kapıyı kapatabilir ve tüm aramalarımı bekletebilirsin lütfen," dedi ve ayağa kalkıp içeri girmemi işaret etti. Elini uzattı ve beni masasının karşısındaki koltuğa yönlendirdi. Bu ofise en son geldiğimde mutlu bir gün geçirmiştım. Karla, Zee'yle birlikte bu ofise gelmiş ve kızların velayetini almak için avukat tutmamış ya da herhangi bir mücadele vermemiş, yasal velayeti bana vermeyi kabul etmişti. Sadece tüm mali sorumluluktan feragat etmek istemiş ve ayrılmadan önce yüzüme bile bakmamıştı.

Benim için bir kazanç olmuştu.

Bugün farklı hissettim. Umarım sadece paranoyaklaşıyorumdur.

"Demek geri döndü, ha? Gerçekten kendini toparlamadığı sürece uzak duracağını umuyordum. Yani, bu da her zaman bir umuttur. Her iki ebeveynin de çocuklarının hayatında olabilmesi." Winston masasının arkasındaki sandalyeye oturdu ve ellerini birbirine kenetledi.

"Kendini toparladığını sanmıyorum. Dün gece evde deli gibi davranıyordu. Kızlar korkmuş görünüyordu. İkisi de ona koşmadı. İddiasına göre yeni bir erkek arkadaşı var ve onun bir çocuğu var, şimdi de anne rolü oynamak istiyor. Ama yapamaz, değil mi?" Dirseklerimi dizlerime dayadım ve uzun bir nefes verdim.

"Sana karşı dürüst olacağım Jace, bu siyah-beyaz bir mesele değil. Velayet konusunda işler zorlaşabilir. Velayeti olmayan bir anne nadiren çocukları üzerindeki tüm haklarını kaybeder. Mahkemeye hayatını değiştirdiğini kanıtlarsa ortak velayet için başvurabilir."

"Ne oluyor lan?" Bir elimi saçlarımda gezdirerek inledim. "Ondan vazgeçti."

"Dur bakalım. Hemen çılgına dönme. Bu bir garanti değil, söylediğim bu değil. Bildiğim kadarıyla ne bir dava açtı ne de bir avukat tuttu. Kimse bana ulaşmadı. Sanırım bu da başka bir Karla hamlesi. Büyük ihtimalle uzun sürmeyecek. Şehre gelip yeni erkek arkadaşının önünde annecilik oynamak istiyor. Honey Mountain'da kalıcı bir ikametgahı yok, değil mi? Bildiğiniz kadarıyla, bir işi ya da buna benzer bir şeyi yok, değil mi?"

"Hayır. Sanırım buraya yeni geldi. Uzun süredir burada olsaydı eminim duyardım. Burada ev baktıklarını iddia etti ama bence muhtemelen saçmalıyor. Burada ne bir ailesi var ne de bu noktada ona gerçekten yardım edecek bir arkadaşı."

"Tamam. Bu işi doğru yapalım. İşbirliği yapalım" dedi ve ben itiraz etmeye başlayınca ellerini havaya kaldırdı. "Sadece beni dinle. Tam yasal velayete sahip olmanız, kızlar için tüm kararları sizin vereceğiniz anlamına geliyor ve o da bunu kabul etti. Ama bu onun ziyaret hakkı olmadığı anlamına gelmiyor. Bunu çirkinleştirmek istemiyoruz. Onu sırtını duvara yaslamaya zorlama, çünkü seninle savaşılmaya karar verirse, Jace, bu hızlı bir şekilde kötüleşebilir. Çocuk velayeti yasalarının birçok çeşidi vardır ve Kaliforniya eyaletinde ana odak noktası, istismar veya uyuşturucu ve alkol gibi dış faktörler olmadığı sürece, mümkünse her iki ebeveynin de çocuklarının hayatında yer almasına izin vermektir."

"Çocuklarını terk etti amina koyayım. Bir buçuk yıldır ondan haber alamıyoruz," diye tıslayarak ayağa kalktım ve ofisinin etrafında volta attım.

"Ben senin tarafındayım. Bunların hiçbirisi mahkemeyi memnun etmeyecek.

Ama demek istediğim, eğer çaba gösterirse, onlar için savaşılmaya karar verirse, mahkeme bunu her zaman dikkate alacaktır. Bu yüzden ona karşı iyi davranmanızı öneririm. Onun geçmişi, asla uzun süre kalmadığını gösteriyor. Şimdilik ziyaret sırasında mahkeme tarafından atanmış bir refakatçinin hazır bulunmasını talep edebiliriz ve siz de orada olabilirsiniz.

Halka açık bir yerde, bir parkta veya bir restoranda olabilir ve güvende olduklarından emin olmak için birileri orada olacaktır. Bir hafta kadar gösteri yapmasına izin verin,

ve sonra tekrar yollara düşecek."

"Seçme şansım var mı?" Tekrar otururken sordum.

"Her zaman bir seçeneğiniz var. Kumar oynayabilir ve ziyaretini reddedebilirsiniz, ancak bu onu kızdırırsa ve bunun için seninle savaşılmaya karar verirse, işler zorlaşabilir. Dinle, mahkeme yine de gitmesini hoş karşılamayacaktır. Mahkemenin gözünde çocuklarını terk etti. Siz onların değişmezi oldunuz. Seninle savaşsa bile kazanabilirsin. Ama bu benim tavsiyem. Medeni bir şekilde devam edin. Ziyareti kısa tutacağız. Ona bir kemik at, umarım yeni erkek arkadaşına hava atar ve hemen gider."

"Ve benim kızlarım bu bokla uğraşmak zorunda mı?"

"Adil olmadığını biliyorum ama bu işi uzun zamandır yapıyorum ve bence biraz iyi niyet gösterirseniz uzun bir yol kat edersiniz. Bakalım o ne yapacak."

"Pekâlâ. En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapacağım." Bu saçmalığa gerçekten hiç katılmıyordum çünkü kızlarımın kafasıyla oynuyordu. Paisley her şeyi biliyordu ve her şeyi hissedebiliyordu, bu yüzden ziyaretlerin sadece bir refakatçi tarafından değil, benim tarafından da denetlendiğinden emin olmam gerekiyordu.

"Sanırım doğru hamle bu. Evelyn Richards'ı mahkemenin atadığı refakatçi olarak talep edeceğim. O en iyisidir ve kızların emin ellerde olmasını sağlayacaktır. Onları buluşma noktasına götürebilir ve yakınlarda kalabilirsiniz. Bu işi Karla'yla birlikte ayarlayacağım ve bu sadece bir seferlik bir iş olabilir."

Kabul ettim ve hem Karla'yı hem de Evelyn Richards'ı ararken yanında oturdum. Mideme mide bulandırıcı bir his yerleşti ama haklı olduğunu umuyordum.

Ve tıpkı daha önce yaptığı gibi çekip gidecekti.

OceanofPDF.com

on üç

...

OceanofPDF.com

Ashlan

SESSİZ BİR SABAHTI, Paisley okuldaydı ve ben de Hadley'i uyuması için yeni yatırmıştım. Normalde bugün teknik olarak izin günüm olduğu için yazıyor olurdum ama Jace'in avukatının ofisinden dönmesini beklerken sinir küpüydüm. Onun yerine kendimi bir Cadılar Bayramı kataloğunda gezinirken buldum. Kızlar ne olacakları konusunda fikir üretmeye çalışıyorlardı ve ben de Paisley'nin işaretlediği sayfalara bakacağımı söyledim.

Kapı açıldı ve Jace'in içeri girdiğini görmek için başımı kaldırdım. Çok iyi görünüyordu. Tamamen kırışmış beyaz bir düğme-up giymişti ama solmuş kot pantolonuyla çok seksi görünmeyi başarıyordu. Saçları her zamanki gibi çekiştirilmiş gibi görünüyordu. Açık mavi gözleri benimkileri buldu ve elini arkasından çekip bana bir avuç kır çiçeği uzattı.

Güldüm. "Bu da ne?"

"Eve gelirken senin için topladım. Dün gece için bir barış teklifi. Doğru şekilde halledemedim."

"Beni öptüğün için kızgın mısın?" Gözlerimi devirdim.

"Hayır. Bıraktığım için kızgıyım." Çiçekleri masaya bıraktı ve beni sandalyeden kaldırdı, koltuğa yerleşmeden önce beni kucağına aldı.

"Bu ne anlama geliyor?" Ellerim onunkilerin üzerine gelip beni sararken sordum. Burnunu boynumun kıvrımına soktu.

"Hiçbir fikrim yok. Karla'nın dönmesiyle işler karıştı. Winston iyi davranmamız ve mahkeme tarafından atanmış bir refakatçi eşliğinde kızları görmesine izin vermemiz gerektiğini düşünüyor. Onun tekrar gideceğini ve bizim de barışı koruyabileceğimizi düşünüyor."

Kollarında biraz döndüm ve ona baktım. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Hayır. Ama onu zorlarsam benimle savaşılabileceğini düşünüyor. Görünüşe göre, benim tek yasal velayete sahip olmam Karla'nın ziyaret edemeyeceği anlamına gelmiyor. Ortak velayet için benimle savaşılmaya da karar verebilir ve işleri herkes için çok rahatsız edici hale getirebilir." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Nasırlı parmaklarının boynumdaki deriyi sıyırması kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Başka seçeneğim yok. Eve dönerken hayatımda tam olarak neleri kontrol edebileceğimi düşünüyordum. Yeniden yaşamaya başlamaya hazırım. Bunu yapmama izin vermeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, anlıyor musun?"

"Bu iyi bir şey." Gülümsedim.

"Sen iyi bir şeysin, Güneşli. Seni kendimden uzaklaştırmakla aptallık ettim. Babanla bu konuyu konuştum."

Çenem düştü. "Ne? Sen mi yaptın? O ne dedi?"

Homurdandı. "Çok şaşırmış gibisin."

"Sana benden hoşlandığını bile itiraf ettiremiyorum, bu yüzden babama gitmek bir sıçrama gibi görünüyor."

"Elbette senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum. Muhtemelen çok fazla." Boğazını temizledi. "Ben ona gitmedim, o bana geldi. O bunu görüyor. Bence herkes görüyor."

"Neyi görüyor?"

"Bu..." Elini aramızda gezdirdi. "Bu bağlantı. Bu çekim."

"Ne dedi? Delirmiş miydi?"

"Hayır. Sadece her şeyimi ortaya koymadan oraya gitmemem gerektiğini söyledi. Bu adil. Anlıyorum. Bizler aile dostuyuz ve eğer gerçek bir ilişki değilse, bunu düşünmemeliyiz. Eğer sadece bir cazibe ise, uzaklaşmalıyız."

"Peki sen ne dedin?" Ağzından çıkan her kelimedede kalbim hızla çarparken sordum.

"Yeterince iyi olduğumu düşünmediğimi söyledim. Hâlâ da düşünmüyorum. Ama bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. İstemiyorum da."

Alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım. "Zamanı gelmişti." Bir kahkaha attı. "Seni beklettiğim için özür dilerim."

"Sen yaşlısın, değil mi? Senden hızlı olmanı bekleyemem."

Bir elini başımın arkasına doladı ve parmaklarını saçlarıma dolayarak ağzından bir nefes almamı sağladı. "Yaşlı, ha? Sanırım bu daha tecrübeli olduğum anlamına geliyor."

"O öpücükten sonra buna itiraz edemem."

"Sana yapmak istediğim şeyleri bir bilsen Ash? Seni kaç kez düşündüğümü," diye fısıldadı.

"Bu yüzden mi hep duş almaktan bahsediyordun?" Kıkırdadım.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı ve kucağında kıpırdandım çünkü şimdi onun ağzına ihtiyacım vardı.

"Her yerde seni düşündüm." Ağzı benimkini kapladı ve ben o anın içinde kayboldum. Dili içeri daldı. Tadına bakıyor, keşfediyor ve benim ona ihtiyaç duyduğum kadar bana ihtiyaç duyuyordu.

Ben ona sarılmak için yer değiştirdim, o da beni yanına alarak ayağa kalktı. Bacaklarım beline dolandı ve dudaklarımız teması hiç kesmedi. Merdivenlerden yukarı çıkıp odasına girdi ve beni yatağa bırakmadan önce kapıyı tekmeleyerek kapattı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Çizgiyi geçmeden önce bunu durdurmak için son şansın bu," dedi, sesi hırçındı, üstüme yerleşti, yüzümün her kıvrımını ezberlemeye çalışır gibi bana bakıyordu.

"Seninle her şeyi istiyorum, Jace."

"Lanet olsun. Beni öldüreceksin, Günışığı," diye fısıldadı. "Hadley'i ne zaman bıraktın?"

"Sen eve gelmeden birkaç dakika önce."

Dizlerinin üzerine otururken başını salladı, bir bacağı benim iki yanımda duruyordu. "Demek ki sadece yarım saatimiz var."

Gözlerim büyüdü. "Bundan daha fazla zamana mı ihtiyacın var?"

"Seninle zaman geçirmeyi planlıyorum. Her santimini tatmayı. Parmaklarımın, dilimin ve sonra da sikimin üzerine boşalmanı sağlayacağım."

Sözleri karşısında çenem düştü.

"Ne? Kahramanınız kitaplarınızda edepsiz konuşmuyor mu?" Parmakları dudaklarımı sıyırıp boynumdan aşağı inerken ve atletimin üzerinden geçip göğüslerimin arasına yerleşirken güldü.

"Hayır, ama bana çalışacak çok şey veriyorsun. Ne yapmak istediğini duymak hoşuma gidiyor."

"Öyle mi? Ne istiyorsun, Sunshine?"

"Sadece sen. Seni uzun zamandır istiyordum." Gözlerim yaşardı çünkü duygularıma yenik düşmüştüm. Sonunda bu gerçekleşiyordu. Çok şey vardı

asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğüm zamanlar oldu.

"Çok tatlısın. Seni acele ettirecek bir şey yapmak istemiyorum. Bunu istediğin kadar yavaş yapabiliriz."

"Beklemekten yoruldum." Gömleğini ekiştirdim ve onu daha yakına çektim. "Seni istiyorum."

Ağzı benimkine çarptı, dizleri bacaklarımı ayırarak aralarına yerleşmesini sağladı. Tüm sertliğini bana doğru bastırdı ve ben de kızışmış bir kedi gibi onun altında kıvrandım.

Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi daha fazla istememiştim.

O beni anlamsızca öperken parmaklarım gömleğinin düğmelerini karıştıırıyordu. Arkasına yaslandı ve gömleğinin her iki yanından tutup çekerek açtı, düğmeler yatağa ve yere saçıldı.

Güldüm ve başımı salladım. "Bunu kesinlikle kitaba koyacağım."

Gülümsedi ve gömleği kollarından çekip yere fırlattı. "O küçük kız sırf benimle uğraşmak için erkenden kalkacak. Aylardır taşaklarım kötü durumda. Düşüncelerimi işgal etmeye başladığın günden beri."

"Bunu yapamayız, değil mi? Sanırım beni zevkten ağlatmanın tüm yollarıyla ilgili kirli düşüncelerini saklamalı ve temellere bağlı kalmalıyız," dedim kaşlarımı sallarken. " nk  şu anda sana ihtiyacım var, Jace King."

G mleğimin eteklerine uzandı ve başımın üzerinden çekmesi için yeterince öne doğru oturdum. Parmakları s tyenimin beyaz dantelinin üzerinde gezinirken kumaşı bir taraftan aşağı çekti ve ağzı sert tepe noktama geldi.

Arzu bacaklarımın arasında sızlarken hava ciğerlerime doldu. Dili alay ediyor ve tadına bakıyordu ve sırtım neredeyse yataktan kalkıyordu. Arkama uzandı ve diğer tarafa da aynı ilgiyi göstermeden önce sütyenimi çözdü. "Bu mükemmel göğüsleri kaç kez düşündüğümü biliyor musun?"

"Söyle bana," diye takıldım.

"Aylarca her gün. Her gece. Her duşta. Sen buraya geldikten sonra yatağa her girdiğimde. arşaflarımda seni kokluyor, aletimi kavırıyor ve bu mükemmel göğüsleri hayal ediyordum."

Gözlerimi kapattım çünkü neredeyse çok fazlaydı. İhtiyaç. Arzu.

Daha önce iki kişiyle seks yapmıştım. İyiydi. Eve yazılacak bir şey değildi. İyi seksin sadece okuduğum aşk kitaplarındaki kurgu sayfalarında yaşadığını düşünmüştüm.

Ama Jace King gerçek bir anlaşılmaydı. Erkeksi ve seksi. Harika bir baba. Sadık ve şiddetle koruyucu.

Ama adam alev alev yanıyordu.

Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Yakında uyanacak."

Geri çekildi, ateşli bakışları beni içine çekti. "Siktir. Tamam. Ama bilmelisin ki sadece birkaç adım ileriye atlayacağız çünkü şu anda içinde olmam gerekiyor ve öğle yemeği isteyen bir çocuk tarafından engellenmeyeceğim."

Komodine uzanıp üst çekmecedan bir prezervatif alırken kıkırdadım. Geri itti ve yavaşça jean şortumun düğmelerini açtı ve kalçalarımın aşağı kaydırıldı. Öne doğru eğildiğinde beni şaşkına çevirdi ve ağzı dantelli külotumu kapladı ve geri çekilmeden önce beni dantelin üzerinden öptü.

"Daha fazla zamanımız olduğunda daha fazlası için geri geleceğim."

Dantelleri bacaklarımdan aşağı kaydırırken başımı salladım. Kot pantolonunu ve boxer külotunu kaslı vücudundan aşağı indirmesini izlerken tamamen çıplak bir şekilde uzandım. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kayd ve büyük ereksiyonunu kılıfına sokmasını izledim. Kaslı göğsü ve yontulmuş karın kasları ağzımın kurummasına neden oldu.

Lanet olsun.

Cüssesi gözümü korkutmuş muydu? Güzelliği mi?

Arzusundan mı? Hayır. Çünkü o Jace'ti. Birlikte mükemmel olacağımızı biliyordum.

İlerledi ve bacaklarımdan arasına yerleşti. "Burada ilk çalışmaya başladığında beni duşta bastığında - kahretsin, o anı milyonlarca kez düşündüm. O zamanlar ve o zamandan beri her gün seni ne kadar çok istediğimi. O zaman bana nasıl baktığını, şimdi nasıl baktığını... Bunu hak etmiyorum. Ama bunu berbat etmemek için çok çalışacağım."

Gülümsedim. Çok tatlıydı. "İstesen de berbat edemezsin." "Bundan emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diye fısıldadım o yaklaşırken. Ucu girişimi okşadı ve gözlerim beklentiyle kapandı.

"Hayır. Gözlerini benden ayırma. Seni görmek istiyorum."

İsteği üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı ve elleri iki elimi de bulup başımın üzerinde sabitledi. Yavaşça içeri girerken parmaklarımız iç içe geçti, bakışları benimkilerden hiç ayrıldı. Bana zarar vermediğinden emin olmak için beni izliyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Evet. Durma."

"Asla durmayacağım, Günışığım," dedi, ağzı benimkini kaplarken ve beni tamamen doldururken. Ağzının içinde nefes nefese kaldım.

Hem zevk hem de acı.

En iyi acı türü. Geri çekilip hareket etmeye başladığında eli hâlâ iki elimi başımın üzerinde tutuyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Senin için deli oluyorum."

Hissettiklerim çok büyük olduğu için kelime bulamıyordum. Düzgün düşünemiyordum. Kalçalarım onunkilerle birlikte hareket ederken sırtım kamburlaştı.

Mükemmel bir şekilde senkronize olduk, tıpkı olacağımızı bildiğim gibi.

"Senin için deli oluyorum," dedim sonunda, vücudum daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde ısınırken.

Kıkırdadı. "İşte bu, bebeğim. Seni çok iyi hissettireceğim."

Zaten öyleydi. Tüm vücudum beklentiyle karıncalandı. Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca böyle hareket ettik. Bakışlarım onunkilerden hiç ayrıldı. Eli aramıza girdiğinde ağzı benimkinin üzerine geldi. Bu sefer beni daha yumuşak öptü, dili yavaşça girip çıkıyordu ve o kadar tahrik olmuşum ki önümü göremiyordum.

"Jace," diye fısıldadım, eli en hassas noktayı bulup tam da ona ihtiyacım olan yerime dokunurken. Beni takip ederek daha hızlı hareket etti. Nefes nefese kalmıştım.

"Benim için gel, Günışığı," diye kulağıma fısıldadı ve ben patladım.

Vücudum ihtiyaçla titrerken gözlerimin arkasında ışık patlamaları ve sıcak alevler patladı. Ona karşı koymaya devam ettim ve o tekrar hareket etti.

Bir

kere.

İki

kere.

Ve o da benimle birlikte uçuşumun kenarına geldi. Adımı haykırarak, bedenlerimiz birbirine çarparken, zevkin son zerresine kadar sürdü.

Daha önce hiç buna yakın bir şey

hissetmemiştim. Ve hiç bitmesini istemedim.

Öne doğru düştü, beni ezmek için kendini desteklerken ellerimi bıraktı. Yan yattı ve beni de yanına çekti.

"İyi misin?" diye sordu çenemi kaldırıp bakışlarıyla buluştururken.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"O alt dudağını ısırma, Günışığı. Yine sertleştim bile." Çekildi ve prezervatifi atmak için banyoya doğru ilerledi.

Yatağa geri geldi ve yanıma tırmandı. Parmakları sırtımda gezindi ve göğsüne yaslandım.

"Bu inanılmazdı," diye fısıldadım. "Benim için hiç böyle olmamıştı."

Kollarını bana daha sıkı sardı. "İnan bana, benim için de hiç böyle olmamıştı. Yakınından bile geçmedi."

"Wuvie?" Hadley odasından seslendi. Kızın uyanması her zaman bir dakika sürerdi, ama süreci başlattığını bana haber verirdi. İrkildim ve sıçrayarak banyoya koştum. Jace arkamdan kıkırdadı ve kıyafetlerimi taşıyarak içeri girdi.

"Bu tam bir işkence. Bunları senden daha yeni çıkardım ve şimdi tekrar takacaksın."

"Onları çok yakında tekrar çıkarabilirsin," diye alay ettim, o izlerken külotumu ve sütyenimi çekmeden önce kendimi temizledim.

Kıyafetlerini tekrar giymeden önce inledi ama o anın sıcaklığıyla elbise gömleğini parçaladığı için bir tişört almak üzere şifonyerine gitti.

"Önce ben çıkıyorum. Sen burada kal," dedim yanından hızla geçerken, ama elimi tuttu ve beni geri çekti.

Beni şifonyere yasladı. "Ben senin küçük kirli sırrın mıyım?"

Güldüm. "Sen kirlisin, bu kesin."

Alt dudağımı ısırды, ben de onu daha yakına çektim. Daha fazlasını istiyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Üç yaşında. Lazımlığa kaka yapmayı yeni öğrendi. Bizi analiz etmiyor." Yanağımı okşadı.

"Oturup bunu nasıl halledeceğimizi konuşmamız gerekiyor." Omuz silktim. "Paisley anlayacak yaşta."

Gülümsedi ve başını salladı. "Çok güzel. Bunu resmileştirmek ister misin, bebeğim?"

Başım geriye düştü ve dudakları boynumu buldu. "Evet."

"Wuvie?" Hadley tekrar seslendi ve ben de Jace'i geri itip kapıya doğru koştum.

"Beş dakika bekle. Ona öğle yemeği hazırlayacağım."

Çenesini kaldırdı ve göz kırptı. Aceleyle Hadley'nin odasına giderken elimle yüzümü yelpazeledim. Yatağında doğrulup oturuyordu, daha önce taktığımız iki küçük topuzu zar zor tutunuyordu, biri kulağının dibindeydi, diğeri ise lastiğin neredeyse tamamen dışındaydı. Kollarını uzattı ve ben de onu kucağıma alıp aşağıya taşıdım. "Aç mısın?"

"Wunch?"

"Evet. Bu senin için yeni bir şey." Onu sandalyesine oturttum, eğildim ve dilimi görebileceği şekilde ağzımı açtım, dilimi üst dişlerimin arkasına bastırdım ve onun için yavaşça L sesini yuvarladım. "Llllllunch."

"Wuuuuunch."

Dilimi işaret ettim ve ona tekrar gösterdim. Her gün bunun üzerinde çalışıyorduk. Çocukken çok fazla konuşma gecikmesi yaşadım, bu yüzden anlaşılmanın önemi konusunda empati kurabiliyordum. Ona bu konuda yardım etmek istedim.

Döndüğümde Jace'in bana verdiği kır çiçeklerinin masanın üzerinde durduğunu gördüm ve onları alıp küçük bir vazoya koydum. Az önce olanları düşündükçe midem bulanıyordu.

Elimle ağzımı kapattım ve bana nasıl dokunduğunu düşünürken gözlerimi kapattım. Bana hissettirdiklerini.

Bir eli popomu kapattı ve dudakları kulağımı sıyırdığında irkildim. "Az önce ne yaptığımızı mı düşünüyorsun?"

"Baba," diye seslendi Hadley ve ben de elini kığımından çekip ona henüz bu işi nasıl halledeceğimize karar vermediğimizi hatırlatan bir bakış attım.

Kıkırdadı ve kızına doğru ilerleyip onu kucağına almadan önce yanağımdan öptü.

Sadece onu izledim.

Bu adama tamamen ve umutsuzca aşık olmuştum.

on dört

...

OceanofPDF.com

Jace

Parktaki bankta **oturmuş** Evelyn Richards'ın Hadley'i salıncakta itmesini izlerken Paisley sürekli bana bakıyordu. Sadece yirmi metre kadar uzaktaydım ve buna izin vermek zorunda kalmam bile beni kızdırıyordu. Karla yanında kendisinden çok da uzun olmayan ve hiç de beklediğim gibi olmayan bir adamla yanıma geldi. Yakalı bir gömlek ve elbise pantolonu giymişti ve temiz giyimli birine benziyordu. Yanında yürüyen bir çocuk vardı ama benim kızlardan birkaç yaş büyük görünüyordu. Bu da neydi böyle? Ailesini de yanında getirmişti ve kızlarıyla böyle mi vakit geçirecekti?

Evelyn, rahatsız görünen Paisley'nin yanında durdu ve ben neredeyse banktan atlayacaktım. Çocuğu on yaşlarında görünüyordu ve ben neler olup bittiğini anlamıyordum.

Evelyn Karla'ya ders veriyor gibiydi, çünkü omuzları dikleşmişti ve hiç memnun görünmüyordu. Beni işaret etti ve hepsi dönüp bana baktı. Adam çocuğu götürmeden önce ellerini havaya kaldırdı.

Bana doğru. Ne oluyor lan?

Karla'nın haftanın son lezzetiyle tanışacak ve selamlaşacak havada değildim. "Sen Jace misin?" diye sordu ve çocuğu gülümsedi.

Ayağa kalktım. "Öyleyim."

"Selam, ben Calvin. Bu da oğlum Dawson." Kolunu uzattı, ben de onu takip ettim ve çocuğuna zorla gülümsedim. Çocuğun önünde olay çıkarmayacaktım ama adamı tanımak gibi bir niyetim de yoktu. Benim endişem kızlarımdı. Yerime oturdum ve Paisley'nin beni görmezden gelmeye devam etmesini izledim.

Karla. Hadley paytak paytak Karla'ya doğru ilerledi ve emin görünmese de kesinlikle daha anlayışlıydı. Ama unutmayın, kız hala her gün küvette penisini arıyordu, bu yüzden etrafında neler olup bittiğinin pek farkında değildi.

Bankta yanıma otururken, "Karla'nın kızlarla vakit geçirmesine izin verdiğin için teşekkürler," dedi. Bal Dağı'nda sonbahar geldiği için sıcaklıklar düşüyordu.

Oğlu, Calvin'in taşıdığı sırt çantasından bir futbol topu çıkardı ve topa vurmak için birkaç metre uzaklaştı.

Boğazımı temizledim. "Evet. Bunun harika bir fikir olduğundan emin değilim ama barışı korumaya çalışıyorum."

"Çok nazıksın. Hayatını geri kazanmak için çok çalışıyor," dedi ve adam Karla'yla dolaşmak için fazla iyi görünüyordu.

"Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" diye sordum. "İki aydır."

İşte oradaydı. Her seferinde birkaç ay gösteri yapmakta oldukça iyiydi. Ama bu kadınla geçirdiğim yıllardan sonra, onun hiçbir şeye uzun süre bağlı kaldığını görmemiştim. İş evliliğini kurtarmaya geldiğinde değil. İş anne olmaya geldiğinde de. Bu yüzden şüphelerim vardı.

"Oğlunuzla zaman geçiriyor musunuz?" Ben sordum.

Boğazını temizledi. "Hayır. Karım, yani annesi, o daha üç yaşındayken vefat etti."

Lanet olsun. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Nasıl ya da ne olduğunu kesinlikle sormayacaktım ama adam için üzüldüm.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet, ben de Karla'ya bunu anlatmaya çalışıyorum. Aile en önemli şeydir. Hayat kısa. Kendini toparlaması ve gelip seninle konuşması için onu cesaretlendirdim. Yani, eğer kızgınsan, tüm bunları bana yönlendirebilirsin." Gülümsedi.

Hay sikeyim. Bu adam çok fazlaydı. Nasıl oldu da onun ağına düştü?

"Buralardan mısın? Nasıl tanıştınız?"

"San Francisco'da yaşıyoruz. Karla yaklaşık sekiz ay önce benim için çalışmaya başladı." Ellerini kaldırdı. "Biliyorum. Ofis aşkları pek hoş karşılanmaz ama biz birbirimize uyduk. Zee ile olan ilişkisinden yeni çıkmıştı ve biraz dağınıktı. Başlarda aramızda sadece bir arkadaşlık vardı ama birkaç ay önce daha da ötesine geçti." Tekrar gülümsedi.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Ailem Trident Market'in sahibi," dedi ve paylaştığı şeyden duyduğu rahatsızlığı görmek için ona baktım.

"Batı Yakası'ndaki en büyük market zinciri mi?"

"Evet. Büyükbabam başlattı. Büyükbabam başlattı ve şimdi ben ve kardeşim yetmiş üç mağazanın tamamını işletiyoruz."

Orospu çocuğu.

Adamın parası vardı.

İsterse bir avukat tutabilirdi.

Birdenbire Karla'nın onunla birlikte olmasının nedenini bulmaya başladım. Her zaman bir nedeni vardı.

"Etkileyici," dedim, bilgileri deşifre ederken ellerimi birbirine sürterek.

"Karla bana itfaiyeci olduğunu söyledi. Bu çok daha takdire şayan bir iş." Omuz silkti. "Dinle Jace, uzun zamandır bekâr bir babayım. Ne kadar zor olduğunu bilirim. Seni incitmek için burada değiliz. Sadece ona hayatını geri kazanması için bir şans vermeye çalışıyoruz."

İçimde tuttuğumu bile fark etmediğim uzun bir nefes verdim.

"Marketlerinizde ne işi vardı?"

"İşe başladığında sadece bir kasiyer kızdı ama içkiyi bıraktı ve şu anda şehirdeki şubelerden birinin müdürü."

"İçkiyi bıraktığını duyduğuma sevindim." Ancak geçen gece evimde gördüğüm dengesiz davranışlar bunu desteklemiyordu.

"Evet, onunla tanıştıgımda Zee'nin kafası çok karışık. Ama işleri yoluna koymak için gerçekten çok çalıştı."

Bunun doğru olduğundan şüpheliydim ama eğer doğruysa bir parçam onun adına mutlu olurdu. Kızlarımın annelerini tanımamasından nefret ediyordum. Davranışları hep daha iyisi içindi. Ama eğer gerçekten hayatını değiştiriyorsa ve onları yılda birkaç kez görmek istiyorsa, bu dünyanın sonu olmayabilirdi. Paisley söz konusu olduğunda hala iyileşmesi gereken pek çok acı vardı ve eminim Hadley için de altta yatan pek çok terk edilme sorunu vardı, ancak Karla bu işi yapmaya istekliyse ona engel olmazdım.

"Hayatında ters giden şeyler için etrafındaki herkesi suçlama gibi bir alışkanlığı var. Zee'nin dürüst bir adam olduğunu söylemiyorum. Onu hiç tanıımıyordum ve oldukça kötü bir adam olduğunu duydum. Ama yasal velayeti *bana* seve seve veren oydu. Bebeklerini terk eden ve asla

Bir buçuk yıl içinde onları kontrol ettim. Birinin bunu oğlunuza yapmasına razı olur muydunuz?"

Bana baktı ve oradaki empatiyi gördüm. Bu adam palavracı değildi. O iyi bir adamdı. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. "Ben de üzülürdüm, Jace. Üçünüzden de af dilemek istiyorsa çok çalışması gerekecek."

"Şehirde ne kadar kalacaksınız?"

"İşlerin nasıl gideceğine bağlı sanırım. Karla belki burada bir yazlık ev bakmayı düşünüyor, bilirsin, böylece kızları bazen görebilir."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. İki aydır birlikteydiler ve buraya onunla gelmişti, şimdi de ev mi bakıyorlardı? Belli ki bu adamı parmağında oynatıyordu. Bu beni çok korkuttu. Adam iyi biri olmadığı için değil, kız hâlâ o çok iyi tanıdığım kıza bu adamla uzun süre birlikte olamayacağı için. Onu bir şey için kullanıyordu ve para çoğu zaman listesinin başındaydı. Alkol ve uyuşturucunun önüne geçiyordu, en azından o gittikten sonra öğrendiğim buydu ve birikim hesabımızın çoğunu bağımlılığı için tükettiğini fark etmiştim. Ama bunu istediği kadar ileri götürebilecek mali kaynaklara sahipti. Ona bir avukat tutacak mıydı? Midemde hastalıklı bir his vardı. Yemek biletini bulmuştu ve adamın işleri zorlaştıracak kaynakları vardı.

"İçki içmediğinden ya da başka bir şey yapmadığından emin misin?"

"Zamanının çoğunu bizimle geçiriyor. Dawson onu seviyor. Ve benim önümde hiç içki içmedi."

Bu benim soruma cevap olmadı.

Kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ya da belki de Karla gibi insanların değişebileceğine inanmayan bıkkın bir pisliktim.

Evelyn Paisley'nin elini tutmuş bana doğru yürüyor, Karla da Hadley'yi bebek arabasında itiyordu. Şu anda refakatçi için minnettardım çünkü çok daha önce kendimi kaybedebilirdim. Paisley beni görünce Evelyn'in elini bıraktı ve bana doğru koşmaya başladı. "Baba."

Hemen kollarıma koştu ve ben de onu kucakladım. Artık bunu pek yapmıyordu ve bunun üzgün olduğu için olduğunu biliyordum.

"İyisin, Buttercup."

Karla Calvin'e gülümsedi ve sonra bana o tipik alaycı bakışlarından birini attı. "Bunun için teşekkürler, Jace."

Başımı salladım ve yön bulmak için Evelyn'e baktım.

"Pekâlâ. Bugünlük bu kadar yeter. Başka bir şey konuşmak isterseniz Bay Hastings'e ulaşmanız gerekecek." Karla'ya bir kartvizit uzattı.

"Bunu neden bu kadar resmi hale getirmek zorundayız anlamıyorum. Bunu ikimizin arasında halledemez miyiz?" diye sordu.

Paisley yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve gözyaşlarını tenimde hissettim. "Hayır. Bu sefer olmaz."

"Sen tam bir-" diye tısladı Calvin sözünü keserken.

"Hadi, tatlım. Öfkenin seni kontrol etmesine izin verme. Jace'in bugün bunu kabul etmesi çok nazik bir davranıştı. Seninle tanıştığıma da memnun oldum." Bana elini uzattı, ben de bir kez daha tuttum.

Onu uyarmak istedim. Onun kim olduğunu açıkça göremiyordu. Ama o beni kandırmıyordu.

"Haklısın, bebeğim. Benim hatam. Seni görmek çok güzeldi Paisley." Küçük kızımın başının arkasını okşadı ve sonra Hadley'e veda öpücüğü vermek için bebek arabasının üzerine eğildi. "Bunu konuşurmalısın, Jace. Böyle olmak için çok yaşlı."

Evet, bu küçük kızlara yaşattığınız onca şey için hiçbir sorumluluk almayın. Sadece parmakla göstermeye devam et. Hiç değişmemişt.

Calvin ona kendisiyle birlikte yürümesini işaret etti ve otoparka doğru yöneldiler. Evelyn omzunun üzerinden baktı ve konuşmadan önce arabalarına kadar gitmelerini bekledi.

"Pekâlâ. Sanırım yorgun küçük kızlarınız var." Gülümsedi. "Onları arabanıza kadar geçirelim mi, sonra biraz sohbet ederiz."

"Elbette." Paisley'nin sırtını sıvazladım. "İyi misin?"

Geriye doğru itti ve yanaklarını silkeledi ve aşağı inmek için kıpırdanmadan önce gittiklerinden emin olmak için etrafına baktı. "Evet. Onu bir daha görmek istemiyorum." Elime uzandı.

Arabaya gittiğimizde Evelyn bana bir bakış attı.

"İkinizin kemerini bağlayalım ve bu konuyu evde konuşalım."

Kapıyı kapattım ve az önce ziyaretlerini izleyen kadınla yüzleştirdim. "Nasıl geçti?"

"Onu tam olarak anlayamıyorum, Jace. Sadece erkek arkadaşının ne kadar zengin olduğundan bahsetti. Burada nasıl büyük evlere bakacağından. O

Hadley'e memnuniyetle aldığı bir parça çikolata ikram etmek dışında kızlarla konuşmak için pek çaba sarf etmedi."

Homurdandım. "Bu çok kolay."

"Paisley pek anlayışlı değildi. Bence orada çok fazla hasar var ve bu zaman alacak. İçgüdülerime ve deneyimlerime dayanarak konuşacak olursam, Paisley'nin bu süreçte yanında kalacağını sanmıyorum."

"Evet. Calvin aslında iyi bir adam. Onunla ne işi olduğundan emin değilim."

"Umalım da olaylar yatışsın. Başka bir görüşme talep etmedi. Belki de bu tek seferlik bir anlaşmadır," dedi Evelyn.

"Pekâlâ. Winston'a onu daha sonra kontrol edeceğimi söyle. Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"Gerçekten çok tatlı kızların var Jace. Harika bir iş çıkarıyorsun."

Gülümsedi. Elimi kaldırdım. "Teşekkür ederim."

Arabaya bindim ve kemerimi bağladım, dikiz aynasında Paisley'nin bakışlarıyla karşılaştım. "İyi misin?"

"Evet. Öğle yemeği yiyebilir miyiz? Ben acıktım." "Tabii," dedim.

"Wuvie wunch. Wuvie wunch." Hadley ellerini birbirine vurdu ve gülümsedi. Kız o kadar tatlıydı ki göğsüm sıkışmıştı.

"Ashlan'ı arayıp bizimle gelmek isteyip istemediğini öğrenebilir miyiz?" Paisley sordu.

Ashlan ve ben Paisley'e henüz çıktığımızı söylememiştik. Bu hafta sonu onunla oturup konuşmayı planlamıştık ama sonra Winston aradı ve bu sabah için Karla ile bir buluşma ayarladı. Geçtiğimiz hafta boyunca gizlice dolaşmıştık ve bu muhteşemdi. Onunla geçirdiğimiz her saniye. Ama istasyondaki vardiyalarım, kızlar ve Elm Sokağı'ndaki evin kapanmasını beklerken Niko'yla yeni bir ev aramak arasında pek yalnız kalamamıştık. Mülk için tam fiyat teklifi almıştık.

Ama bu sabah parka gitmeden önce ruh halimi değıştiren Ashlan oldu. Bu sabah Paisley'nin saçını örmeye söz verdiği için biraz kek bırakmıştı, çünkü toplantı yüzünden gergindi. Ve kızlar boyama yaparken onu banyoya çekip anlamsızca öptüğümde her şeyi daha iyi hale getirmeyi başarmıştı.

Ashlan Thomas hayatlarımızda eksik olan her şeydi ve artık hiçbirimiz doyamıyorduk.

İlk seferden beri seks yapmamıştık ve tek düşündüğüm şey buydu. Bütün gece telefonda konuştuk, ben yatağında yalnızdım ve Ashlan misafirhanemde sadece birkaç adım ötedeydi. Bu bir bakıma işkenceydi ve bunu açığa çıkarmamız gerekiyordu.

"Bence bu harika bir fikir." Onu hemen arabanın telefonundan aradım ve bizimle yirmi dakika içinde Honey Mountain Café'de buluşacağını söyledi. Ashlan'ı bu gece ilk resmi randevumuza çıkaracaktım ve annem kızları gece evinde tutacaktı. "Bu gece büyükannemle babama gitmeyi kabul ediyor musunuz?"

"Evet," dedi Paisley. "Babam sabah bize çörek getireceğini söyledi."

"Büyükanne, baba." Hadley alkışladı. Her geçen gün daha fazla konuşuyordu. gün. Her ikisi de bunca zaman sonra annelerini gördükleri için biraz sarsılmış olsalar da, özellikle Paisley - parktan ayrıldığımızı göre rahatlamış görünüyorlardı, bu da bir rahatlamaydı.

"Ee, annenle nasıl gitti?" Dikiz aynasına bakıp tepkilerini izleyerek sordum.

"Karla az önce yeni erkek arkadaşı ve yeni çocuğu hakkında konuştu." Paisley omuz silkti ve gözlerini pencereden dışarı dikti.

Hadley uzanıp kız kardeşinin kolunu okşadı, sanki onun üzgün olduğunu anlamıştı ama bunu anlatacak kelimeleri yoktu.

"Evet. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Onları tanımıyorum. Ve onu uzun zamandır görmedim. Bana okulu sormadı. Ya da Cadılar Bayramı hakkında."

"Uzun zaman oldu ve belki de nereden başlayacağını bilemedi." Bektan bir durumu en iyi şekilde değerlendirmek istedim. Karla her zaman bencil biriydi, bu yüzden bu bir sürpriz değildi. Ama annesini dört yaşından beri görmemiş altı yaşındaki bir çocuk için bunu sindirmenin çok zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Kızımın bu kadar öfkeli olması ya da bu kadar küçük yaşta bununla uğraşmak zorunda kalması hoşuma gitmiyordu. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım bu öfkeyi yok edemezdim, bu yüzden onunla başa çıkmasına yardımcı olmak için elimden geleni yapıyordum.

"Ashlan ve ben kostümleri ikiye indirdik." Konuyu değiştirdi ve ben de karşılık vermedim.

"Evet. Ne düşünüyorsun?" Arabayı restoranın dışındaki otoparka çektim.

"Ya öğretmen ya da itfaiyeci olacağım."

Arabayı park ettim ve gözlerimiz dikiz aynasında kilitlendi. "Kulağa harika geliyor. İkisi de iyi seçimler. Ya sen, Tatlı Bezelye?"

Hadley, dili ağzından dışarı sarkmadan ve nefes nefese kalmadan önce, "Ruff, ruff," dedi.

Ashlan son birkaç haftadır sabahları Paisley'i okula bıraktıktan sonra Hadley'i Wilson'ların çiftliğine götürüyordu. Hadley'nin hayvanlar sayesinde daha çok konuştuğuna ikna olmuştu. Küçük kızımın onlarla bağ kurduğunu ve sesinin en çok çıktığı yerin orası olduğunu söyledi. Bunu hiç düşünmemiştim ama Ashlan buna ilk elden tanık olmuştu. Bu haftaki izin günümde onlarla gitmeyi kabul ettim.

Jack'le konuştum ve kızıyla birlikte olduğumu söyledim, o da bana onay verdi. Eğer ona zarar verirsem beni yakalayıp yavaşça öldüreceğini söylemişti. Aksi takdirde, aramızda olanları oldukça sessiz tuttuk, ama bunu bir sır olarak saklamaktan bıkmıştım. O daha fazlasını hak ediyordu.

Restorana girdiğimizde öğle yemeği telaşını kaçırmışız gibi görünüyordu. Hadley ve Paisley, Ashlan'ın hostes standının yanında durduğunu görünce hemen yanına koştular ve ona sarıldılar. Onları oturtuktan sonra hostes bizi bir masaya götürdü.

"Merhaba," dedi Ashlan bakışları benimkilerle kilitlenip gülümseyerek. "Hey, Günışığı." Çenemi yukarı kaldırdım ve göz kırptım.

Kızlar hemen yerlerine oturdular ve Hadley normal bir sandalyeye oturmak istediğini ve mama sandalyesiyle işinin bittiğini açıkladı. Ona karşı çıkmadım ve Ashlan yanıma oturdu, ben de elini masanın altında buldum. Servis görevlisi gelip yemek siparişlerimizi aldı ve gitti.

"Park nasıldı?" diye sordu ve dikkati bugün kesinlikle normalden daha dalgın olan Paisley'ye yöneldi.

"Hiç eğlenceli değildi."

"Ah, anlıyorum. Uzun zaman geçtiği için zor olduğuna eminim. Ama iyi haber şu ki annen deniyor, değil mi?" diye bastırdı. Kızın her şeyi iyiydi. Artık çoğu insanın Karla hakkında söyleyecek güzel bir şeyi kalmamıştı ama Ashlan yine de ilişkiyi düzeltmeye çalışıyordu.

"Sanırım. Yeni bir çocuğu var ve biz onu gördük." Paisley huffed.

Ashlan'ın kafası bana doğru döndü ve onun da parka gelmiş olmasından dolayı şaşkınlığını gizleyemedi.

"Yeni bir erkek arkadaşı var ve onun da bir oğlu var. Gerçi o biraz daha yaşlı."

"Bugün onunla birlikte geleceklerini bilmiyordum. İyi miydiler?" Ashlan kızına sordu.

"Onlarla sadece bir dakikalığına görüştüm çünkü Bayan Evelyn oyun buluşmamıza gelmemeleri gerektiğini düşünüyordu." Paisley, tavuk parmaklarını önüne koyan servis elemanına gülümsedi. Ashlan masanın öbür ucundan Hadley'nin erişlerini idare etmesine yardım etti.

"Erkek arkadaşı Calvin yeterince iyi bir adam ve Dawson da iyi huylu görünüyor." Paisley'e kaşlarını kaldırdım.

"Bugün artık Karla hakkında konuşmak istemiyorum," dedi kızım ve ben homurdandım. Kızım sözünü sakınmazdı. Konuşmaya başladığından beri böyleydi.

"Peki, buna ne dersin?" dedim ve birkaç cips alıp ağzıma atarken. "Ben Ashlan'dan hoşlanıyorum, o da benden hoşlanıyor."

Ashlan az önce içtiği sudan bir yudum aldıktan sonra öksürdü ve iri gözlerle bana baktı. Karla'yla olanlardan dolayı bugün bunu yapacağımı düşündüğünü sanmıyorum. Ama o kadının bizden daha fazla bir şey almasına izin vermeyecektim. Bu gerçekleşiyordu. Buraya gelmem uzun zaman aldı ve artık beklemiyordum.

"Ashlan'dan hoşlanıyorum ve senden de hoşlanıyorum," dedi Paisley gülerek.

"Bu farklı, Buttercup. Onunla çıkmak istiyorum." Tanrım. Kendimi ailesiyle bir kız hakkında konuşan ergen bir çocuk gibi hissediyordum. Burada baba olan bendim. Neden gergindim ki?

Gözleri büyüdü ve aramıza baktı. "Erkek ve kız arkadaş gibi."

"Evet. Senin için sorun olur mu?"

Erişlerini üst üste dizen ve kendi kendine kıkırdayan Hadley'e baktım.

"Evet. Benim için sorun değil. Bu Ashlan'ın daha fazla gelebileceği anlamına mı geliyor?"

"Umarım öyledir," dedim, yanımdaki güzel kadına kaşlarını sallayarak Ben.

"Ben de istiyorum. Senin için sorun olmamasına çok sevindim." Ashlan elimi sıktı masanın altında.

"Babanı seviyorsun, ha?" Paisley gülümsedi ve Hadley alkışlamaya başladı. Hadley, "Babamı seviyorum," dedi.

"Evet, ben de öyle." Ashlan güldü ve yanakları pembeleşirken başını omzuma yasladı.

İşte böyle, yeni normalimizi buluyorduk. Ve ben bundan çok mutluydum.

OceanofPDF.com

fi1teen

. . .

OceanofPDF.com

Ashlan

Sarı bir **elbise**, kot ceket ve sandaletler **giydim**. Dylan ve Charlotte hazırlanmama yardım etmek için yanıma geldiler. Jace ve ben her şeyi her zamanki sırayla yapmıyorduk, çünkü buraya gelmek için aşmamız gereken pek çok engel vardı. Ama yine de bu bizim ilk randevumuzdu ve onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum. Birlikte olduğumuzu söyleyebilmek için.

Kızlar biliyordu. Ailem biliyordu. Ve benim için önemli olan tek şey buydu. Artık duygularımı saklamak yok.

"Seni nereye götürüyor?" Charlotte yatağında oturmuş telefonunu okurken sordu.

"Bilmiyorum. Akşam yemeği ve sürpriz dedi."

"Sürprizin ne olduğunu biliyorum. Büyük baba oyun oynamaya geliyor galiba," dedi Dylan ve hepimiz kahkahalara boğulduk. Benim için birkaç plaj dalgası yaptıktan sonra parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

"Tamam, bu kadar büyük baba konuşması yeter." Jace'ten gelen mesajı görmek için telefonuma baktım. "Az önce kızları bıraktı ve beni almaya geliyor."

"Bu bizim işaretimiz. Jilly'ye gitmem gerek. Nedime elbiseleri için katalogları incelemesine yardım etmemi istiyor." Jilly geçen hafta sonu nişanlanmıştı ve hepimiz onun adına çok mutlu olmuştuk. O ve Garrett uzun zamandır birlikteydiler.

"Ledger Dane'in düğün için şehre geleceğini tahmin ediyorum." Dylan sırtıttı, çünkü Charlotte'a en iyi arkadaşının ağabeyine duyduğu gizli aşk konusunda zor anlar yaşatmayı seviyorduk.

"Sanırım haklısın, çünkü onun erkek kardeşi ve düğün masraflarını o karşılıyor." Bu haberle bayram edeceğimizi bildiği için sırttı.

"Düğün masraflarını karşılaması çok hoş. Sanırım ikiniz de düğün partisinde olacaksınız? Bu konuda ne hissediyorsun?" Masanın üzerindeki çantama uzanırken omzumla ona çarptım.

"Önemli bir şey değil. Biz arkadaşız. Daha fazlası değil. Lyle'la çıktığımı unuttun mu? İşler bizim için iyi gidiyor."

Dylan inledi. "Eğer erteleme festivallerinden hoşlanıyorsan işler iyi gidiyor. O adam kulağıma böceklerden bahsetti. Siyah böcekler. Kahverengi böcekler. Ürkütücü sürüngeçerler. Yani, kim bu konuda konuşmak ister ki?"

Charlotte güldü. "O bir yok edici. Onun işi bu. Herkesin bir işi vardır."

"Tek konuştuğu böcekler olduğuna göre etkileyici bir penisi olsa iyi olur." Dylan homurdandı.

"Hadi, pis kuş. Gidip biraz pizza alalım, açlıktan ölüyorum. Bizi sonra ara ve nasıl geçtiğini anlat," dedi Charlotte kapıdan çıkarken.

"Daha da iyisi... bizi arama. Sadece o ateşli erkeğinle iyi eğlenceler," diye bağırdı Dylan araba yolundan aşağı inerlerken.

Jace bir dakikadan kısa bir süre sonra arabayı durdurdu ve ben de dışarı çıktım. Arabayı park etti ve inip bana doğru ilerledi. "Çok güzel görünüyorsun."

Beni yolcu kapısına yasladı ve nefes nefese öptü. Parmaklarım saçlarına dolandı ve ağzının içinde inledim. Seks yaptığımız günü düşünmeden edemiyordum ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum.

"Teşekkür ederim," dedim geri çekildiğinde. Bebek mavileri, üzerimizde parlayan son güneşten gelen kehribar ve altın rengi patlamalarla dans ediyordu.

"Gidelim yoksa buradan asla çıkamayız." Arabaya binmeme yardım etti ve sürücü koltuğuna doğru ilerledi.

"Peki nereye gidiyoruz Bay King?"

Onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordum.

"Bu bir sürpriz." Yola çıktığımızda bana baktı. "Ee, kızlar her şeyden memnun görünüyor mu? Paisley bir şey söyledi mi? başka?"

"Onun nasıl olduğunu bilirsin. Onu ailemin evine götürdüğümde bana beş yüz lanet olası soru sordu." Bir yan sokağa girdi.

göle götürdü.

"Ne sordu?"

"Eğer seni öpseydim. Elini tutsaydım. Bir gün evleneceğimizi düşünseydim. Ben evdeyken bizde kalsaydın. Senin spagetti ve köfteni deneseydim." Bir kahkaha attı. "Ve bunlar sadece ilk birkaçıydı."

"Bana sormadığına sevindim çünkü durmadan seni öpmeyi düşündüm," dedim gülerek çünkü yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

"Öyle mi? Sana nasıl dokunduğumu mu düşünüyorsun, Günişığı?" Sesi hırçındı ve eli kalçama indi.

"Bütün gün, her gün," diye itiraf ettim alt dudağımı ısırırken ve onun ateşli bakışlarından kaçınmak için pencereden dışarı bakarken.

Elbisemin kumaşını bacağımdan yukarı çekti ve eli altıma kayd. Başım ona doğru döndü ve gözlerini tekrar yola dikmeden önce sıırttı.

"Ben de. Gerginliğini almamı ister misin?"

Parmakları külotumun dantelinin altından geçerken nefeslerim hızla geliyordu. Tam da ona ihtiyacım olan yerime dokunuyordu.

"Seni kesinlikle durdurmayacağım," diye fısıldadım, nasırlı parmaklarının en hassas bölgemde yarattığı hissin etkisiyle başım geriye düşerken.

"Çok seksisin. Seni bu kadar beklettiğim için özür dilerim. Söz veriyorum bir daha olmayacak." Araba durdu ve yüzünü bana döndü, bir parmağını içime sokarken ağzı benimkine çarptı ve kalçalarım kendi istekleriyle hareket etmeye başladı. Ellerim saçlarındaydı ve dili ağzımı keşfediyordu. Bir parmağını daha soktu ve gözlerimin arkasında yıldızlar görmeye başladım. Sürtünme çok fazlaydı. Ağzının verdiği his. Parmaklarının. Dilinin.

Acele etmedi ve bu tatlı bir işkenceydi.

Dayanmaya çalıştım ama çok ileri gitmiştim.

"Jace," dedim başım arkaya düşerken.

"Benim için gel, bebeğim." Dudakları kulağımı sıyırdı ve hepsi bu kadar sürdü. Vücudum patladı. Zevkin son zerresine kadar sürene kadar beni çalıştırmaya devam etti.

Elini çekip parmaklarını ağzına götürdü ve inlerken bana gülümsedi.

"Çok tatlısın."

"Vay anasını," dedim, çünkü bu adam o kadar seksiydi ki aklımı kaçıracaktım.

"İyi bir başlangıç mı?" diye sordu yanağımı okşarken.

"Şimdiye kadarki en iyi randevumdu ve daha arabadan bile inmedik." Suya doğru inen tarlaya bakarken kıkırdadım. "Neredeyiz biz?"

"Burası her zaman düşünmek için geldiğim bir yer. Kafamı boşaltmak için. Honey Mountain Gölü'ndeki en iyi gizli sır." Arabadan indi ve bana yardım etmek için yanıma geldi.

"Gölün bu tarafına hiç geldiğimi sanmıyorum."

"Evet. Gençken bulmuştum ve buraya kimseyi getirmedim," dedi, otların ve çalıların arasından suya doğru ilerlerken elime uzandı. Beni izlerken elim onun elinin içinde geriye doğru yürüdü.

"Buraya getirdiğiniz ilk kişi olduğum için onur duyuyorum."

"Senden önce hiç kimseyle paylaşmak istemedim." Durdu ve kumun üzerine büyük bir battaniye serilmişti, üzerinde de bir piknik sepeti vardı. Battaniyeyi yerinde tutmak için her köşesine dört taş yerleştirilmişti, ayrıca yan tarafa katlanmış bir battaniye de vardı, bunun bu gece hava soğuduğunda kullanılacağını hayal ettim. Henüz yanmayan küçük bir şenlik ateşi yakmıştı ama tek eksiği alevlerdi. Her şeyi içime çekerken neredeyse nefesim kesiliyordu. Sepetin yanında topladığı kır çiçekleri vardı ve bir şişe şarap da orada duruyordu.

"Bu inanılmaz," dedim. Su kıyıya vuruyor, çam ve yasemin kokusu etrafımızı sarıyordu. Ballı Dağ Gölü hayatımda gördüğüm en derin mavi suydı. "Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim. Tüm bunları ne zaman ayarladın?"

Başıyla onayladı ve ikimiz de battaniyenin üzerine oturduk. "Kızları bıraktıktan sonra gizlice buraya geldim." Bir paket mendil açtı ve kendi ellerini de yıkamadan önce bir tanesini bana uzattı.

"Güzel davranış. Hoşuma gitti," diye takıldım.

Sepeti açtı ve şeffaf ambalajla kaplı bir şarküteri tahtası çıkarıp yere koydu. Fransız ekmeği, etler ve peynirler vardı. Bir şişe şarap açtı ve her birimize birer bardak doldurdu ve orada oturup yedik, içtik ve güldük. Fındık, çikolata ve çilek de vardı.

"Bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum." Rüzgâr etrafımızda dolaşırken saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Tek kelime etmeden battaniyeye uzandı ve üzerime sardı. Adam her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bunu sorgulamıyordum.

"Ben değilim. Ama seninle durum farklı. Her zaman öyleydi. Nasıl hissettiğimi itiraf etmek istemesem bile."

"Seninle de farklı," dedim ona doğru eğilerek.

"Sana her şeyi veremeyeceğimi biliyorum Ash. Ama seninle birlikte olmak bana kendim için de bir şeyler istediğimi gösterdi."

"Ne tür şeyler?" Fısıldadım.

"Sen. Seninle olmak. Seni kendi pisliğime bulaştırmak istemiyorum. Karla'ya ne olacağını bilmiyorum. Benim kontrolüm dışında. Benimle buraya gelmek istediğine emin misin? Çünkü yemin ederim, bu senin için çok fazlaysa anlarım. Çoğu gün benim için çok fazla. Hayatım karmakarışık. Kimseye yer açabileceğimi sanmıyordum ama sen istemedikçe bundan vazgeçemem."

Kalbim sızladı ve daha da yaklaşarak ellerine uzandım. "Seni uzun zamandır tanıyorum. Bu benim için anlık bir aşk değil. Bu bir süredir geliyor. Sürekli senin ve kızların etrafında olmak çok hoşuma gidiyor. Tam olarak olmak istediğim yer. Kendimi mutlu hissettiğim yer. Dağınıklık beni korkutmuyor. Karla beni korkutmuyor."

Yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "Anında aşk mı? O da ne?"

"Bilirsin işte. Birinin sert ve hızlı düştüğü yer. Düşünmeden atlarlar. Ama son birkaç aydır beni kendinden uzaklaştırma hızına bakılırsa..." Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Bazı şeyleri düşünmek için bolca vaktim oldu. Haftanın yarısında evinizde yaşıyorum, hayatınız benim için bir gizem değil. Ben de içindeyim. İçinde kalmak istiyorum."

"Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, Günışığı. Ama çok minnettarım." Beni kucağına çekti ve kollarını bana doladı. Güneş batmak üzereydi ve biz orada oturmuş suya bakıyorduk. Biriyle paylaştığım en samimi, en romantik andı. Gün batımı sırasında ruhlarımızı açıyorduk. Orada oturup çocukluklarımızdan, kız kardeşlerimden ve itfaiyeden bahsettik. Kızlar küçükken ve Karla kontrol altındayken onun için ne kadar zor olduğunu konuştuk. Yaşadığı stresi. Ayağa kalkıp ateşi yaktı ve beni geri çekerek bacaklarının arasına oturttu ve kollarını bana doladı.

"Yalnız olmalısın, ha?" Başımı arkaya eğip omzumun üzerinden ona bakarak sordum.

"Sanırım bir şekilde buna alıştım. Karla ve benim bir araya gelme şeklimiz için katlanmam gereken bir yükmüş gibi hissettim. Hiç düşünmedim. Bence gençken, bu kişinin eşiniz ya da çocuklarınızın annesi olabileceğini fark edecek kadar ileriye bakmıyorsunuz. O anda, düşünmüyorsunuz. Ve bundan gurur duymuyorum çünkü bebeklerime zarar verdi."

Onunla yüzleşebilmek için arkamı döndüm. "Bunu tahmin edemezdin, Jace. Çoğu insan çocuk sahibi olunca büyür. O bencil biri. Belki şimdi ya da bir gün değişecek ama bu senin suçun değil. Sen o kızlar için adım attın ve kimse bunu senden alamaz."

"İnsanların içindeki iyiliği hep görüyorsun, değil mi?" diye sordu saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak.

"Deniyorum ama insanların kim olduğunu görecektik kadar kör değilim. Karla'nın kızlarınızla ikinci bir şansı hak etmesinin tek yolu hayatını gerçekten değiştirmeye çalışmasıdır. Ama geçen gece buraya geldiğinde davranışları hiç de hayatını değiştirmiş biri gibi değildi. Ama bunu zaman gösterecek, değil mi?"

"Evet. Katılıyorum. Paisley'nin bunca zaman sonra Karla'yı gördüğü için bu kadar üzgün olması beni gerçekten rahatsız ediyor. Çocuk annesinden açıkça korkarken mahkemede bazı değerlendirmeler yapılmalı. Calvin onun önünde aylardır içki içmediğini söyledi ama kadın çok sinsî, o yüzden bu bana pek bir şey ifade etmiyor. Muhtemelen bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorum ama göreceğiz."

"Paisley'nin de bu durumdan üzüntü duymasından nefret ediyorum. Bununla uğraşmak zorunda kalmak için çok genç. Ama o güçlü bir kız, Jace. Ve biz de ona yardımcı olmak için yanında olacağız." Başımı eğdim ve gülümsedim. "Her seferinde bir gün."

"Eğer çok fazla gelirse, sadece ne zaman olduğunu söyle, tamam mı?" dedi ve bana kalmam gerekmediğini bir kez daha hatırlattı. Ona ne kadar deli gibi aşık olduğumu bilmiyor muydu? Ona söylemek istiyordum ama onu korkutup kaçırmak istemiyordum.

"Böyle bir şey olmayacak." Alnımı onunkine yasladım. "Hayatında kızlar dışında kimseye yer açmaya alışık olmayan sensin. Belki önce benden sıkılırsın."

Beni sırtüstü çevirdi ve üzerimde gezindi. Rüzgâr esiyor, güneş dağların ardında kayboluyor ve uzakta kıyıya vuran sular yükseliyordu. Benim için daha mükemmel bir ortam ya da daha mükemmel bir adam olamazdı.

"Öyle bir şey olmayacak, Günışığı. Her şeyi kabul etmeseydim seninle buraya gelmezdim." Dili alt dudağında gezindi ve ben de karşılık olarak kalçalarımı sıktım. "Ben. Tamamen. Varım. Ve sözümün eriyim."

"Görünüşe göre ikimiz de varız." Sözlerim nefes nefese ve ihtiyaç dolu geliyordu.

Ağzı benimkine çarptı ve saatlerce orada kaldık.
Yıldızların altında gülmek, konuşmak ve öpüşmek.

Bu adama karşı hissettiğim bağ tarif edilemezdi.

Aynı anda hem mutlu, hem güvende hem de
sevildiğimi hissettim. Ve bu benim için bir ilkti.

OceanofPDF.com

on altı

...

OceanofPDF.com

Jace

"Yavru bir köpeğin iyi bir fikir olduğunu mu **düşünüyorsun gerçekten?**" İnledim. Paisley'i okula yeni bırakmıştık ve Ashlan beni Hadley'i hayvanlarla birlikte görmek için Wilson'ların çiftliğine gelmeye ikna etmişti. Ayrıca yeni bir yavruları olduğundan ve bunun kızların hoşuna gidebileceğinden bahsetmişti.

Yavru köpek eğitimi, dışkı temizleme ve başka bir şeyden sorumlu olma düşüncesi, yapmak için can attığım bir şey değildi. Ama açık fikirli olmayı kabul etmiştim.

"Bence bunu düşünmelisin." Hadley'nin kemerini çözüp onu ayağa kaldırırken gülümsedi. Küçük cimcimem sanki burası onun ikinci eviymiş gibi koşmaya başladı.

"Onu buraya ne sıklıkla getiriyorsun?" Ashlan'ın eline uzanırken kıkırdadım. Hiçbir zaman el ele tutuşmayı ya da herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunmayı seven biri olmamıştım ama bu kızla her şey farklıydı. Ellerimi ondan uzak tutamıyordum ve bu sadece seksle ilgili değildi. Seks olağanüstü olsa bile, uzun bir atışla değil. Sadece onun yanımda olmasından hoşlanıyordum. Yatıya kalmaya başlamıştı ama yine de kızlar uyanmadan önce sıvışıyordu çünkü onlara her şeye alışmaları için biraz daha zaman vermemiz gerektiğini düşünüyordu.

"Onunla birlikte olduğum her gün geliyoruz." Kıkırdadı.

Winston'dan gelen mesajı görmek için telefonuma baktım. "Lanet olsun. Karla hâlâ burada olmalı çünkü az önce bana ulaştı ve başka bir toplantı talep etti."

Ashlan, bizden birkaç adım ötede duran ve keçilere en iyi arkadaşlarıymış gibi gevezelik eden Hadley'e baktı. Dikkatini tekrar bana verdi. "Belki de gitmeye hazırlanıyor ve şehre dönmeden önce onları bir kez daha görmek istiyordur."

Başımı salladım ama midemdeki hastalıklı his bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordu. Eğer Karla burada kalmasaydı, çoktan gitmiş olurdu. Dikkatimi küçük kızıma yönelttim. "Belki. Neden keçilerle konuşuyor?"

Ashlan'ın başı kahkahalarla geriye düştü. "Ben de sana bunu söylüyorum. Burada sesi çok çıkıyor Jace. Onların yanında kendini rahat hissediyor olmalı."

Hadley dizlerini büktü ve ellerini oraya koyarak yüzünü keçinin tam önüne getirdi. "Babacık ve Wuvie." Sonra beni işaret etti ve gülümsedi. Eğer keçi onun tarafından tamamen eğlendirilmiş görünmüyorsa lanetleneceğim. Öne doğru eğildi ve kazağındaki çiçekleri koklamaya başladı.

"Hayır, Gigi." Keçinin başını okşadı ve geri çekildi.

"Onlara isim mi verdi?" Fısıldadım.

"O yaptı. Buradaki tüm hayvanlar için isimleri var. Ama en sevdiği, birkaç hafta önce yavruleyen golden retriever. Adı Goldy ve Hadley ona Dee Dee diyor."

"Merhaba melek yüzlü." Bayan Wilson ahırdan çıkıp geldi ve eski arkadaşlarıymış gibi kızımı kucakladı. "Hey, Ashlan. Selam, Jace. Seni burada görmek güzel. Küçük kızın hayvanları çok seviyor."

Başımı salladım. "Ben de öyle duydum. Sürekli burada takılmasına izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Hiç endişelenmeyin. Hayvanlar ziyaretçilere bayılıyor ve sanırım Hadley King onların favorisi olabilir. Hepiniz içeri gelip yavrularla tanışmak ister misiniz? Aşılarını yeni oldular, bu yüzden ziyaretçileri seveceklerini düşünüyorum."

"Evet, lütfen. Hadley bebekleri görmek için can atıyor," dedi Ashlan bana gülümseyerek.

"Neden bana tuzak kuruluyormuş gibi hissediyorum?" Kulağına doğru fısıldadım ve o da kıkırdadı.

"Sadece onlara bakıyoruz. Goldy ile ne kadar tatlı olduğunu görmenizi istiyorum."

Ahıra girdiğimizde Hadley farklı hayvanlara el sallarken durmadan konuştu.

"Baba Dee Dee'yi gördün mü?"

"Sabırsızlanıyorum, Sweet Pea." Ahırlardan birine girdik ve anneleri köşede uyurken altı küçük yavru ortada oynuyordu. Çok sevimliydiler, buna şüphe yok. Beyaz, altın sarısı ve cesaret doluydular.

Bayan Wilson Hadley'i bir parça samanla kaplı yere bıraktı ve bakışlarını karşılamak için eğildi. "Dişleri keskindir, tatlım. O yüzden dikkatli ol."

"Evet. Bunu konuşmuştuk, değil mi Hadley? Bebek dişleri acıtıyor."

Hadley parmağıyla yavruları işaret ederken "Isırmak yok," dedi ve sonra onları görmenin heyecanıyla ciyakladı. Eğildi ve hepsi ona doğru koştu. Tepesinde at kuyruğu olan küçük kafası kıkırdarak geriye düştü. Onlara teker teker sarıldı ve eğer yönünü anlamamışlarsa lanetleneceğim. Sırayla ona sarıldılar ve Ashlan samanların üzerine eğilmiş, telefonuyla fotoğraflarını çekiyordu.

Ashlan Thomas'ın kızlarımın hayatında eksik olan şey olduğunu bir kez daha fark ettim. Benimkinde de eksik olan şey. Bu kadına karşı hissettiğim sevgi daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Güçlü, sürekli ve yoğun. Her gün biraz daha büyüdü.

Ashlan ayağa kalktı ve Hadley'e bakarak yanıma doğru ilerledi. Duygularımın üstesinden geldim.

Hayatımıza çok fazla ışık getirmişti.

Benim hayatıma.

Güneş ışığı.

"Teşekkür ederim," dedim başının üstünü öperken.

"Ne için?"

"Her şeyi." Bu lanet gerçek değil miydi?

Yavruların çoğu yorulmuş ve Hadley'nin etrafında yerde uyukluyordu. Ama özellikle bir köpek yavrusu Hadley'nin kucağına oturmuş, Hadley ona tekrar tekrar fısıldarken ona bakıyordu. "Wuv, Buddy."

Ve lanet olsun, eğer göğsüm patlamakla tehdit etmediyse. Küçük adamı nasıl sakinleştirdiğini ve sevdiğini izlemek bana bir şeyler yaptı. Ashlan hayatımıza girdiğinden beri hepimiz bir şekilde iyileşiyorduk. Paisley'nin okula alışmasına yardım etmişti ve şimdi çok başarılı oluyordu. Hadley'e ilham veren ve ona neşe veren bir şey bulmuştu ve şimdi o da geliyordu.

Ve ben... Onun beni ne kadar iyileştirdiğini anlatmaya kelimeler yetmez.

"Baban Buddy'yi seviyor mu?" diye sordu o kocaman kahverengi gözleriyle bana bakarak.

"Evet. Babam Buddy'yi çok sever. Adı bu mu?"

Başını salladı ve onu okşamaya devam etti ve Bayan Wilson yanıma gelirken kıkırdadı.

"Bu henüz konuşulmadı, eğer ilgilenirsen bana haber ver." Göz kırptı ve omzuma vurdu.

"Seni sonra ararım." İkimiz de Hadley'nin küçük çocuğa şarkı söyleyerek uyumasını izlerken Ashlan'a sarıldım.

Sabahın büyük bir kısmını burada geçirdiğimiz için gözleri yorulmaya başlamıştı ve uyumaya hazırды. Vedalaştıktan sonra onu kucağıma aldım ve arabaya giderken Bayan Wilson'a tekrar teşekkür ettik. Kısa eve dönüş yolunda sessizdik çünkü Hadley hemen araba koltuğunda uyuyakalmıştı ve ben hala Ashlan'a karşı hissettiğim duyguların etkisindeydim.

İkimiz de arabadan indik ve arabanın onun tarafına doğru ilerlediğimde, bakışlarım onunkilerle kilitlenirken bir elimi tatlı yüzünün her iki yanına bastırdım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu beni incelerken. "Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Jace King."

Ağzım onunkinin üzerine indi ve onu öptüm. Onu sevdiğimi söylemek için en romantik yer burası değildi ama burası bizim yerimizdi. Şimdiye kadar hiçbir kurala uymamıştık ve bu bizim için gayet iyi görünüyordu.

Cadılar Bayramı, mükemmellik ve boktan gösterinin en iyi karışımı olmuştu. Hadley bir golden retriever olmuştu çünkü iki hafta içinde alacağımız yavru köpeği Buddy'ye benzetmek istiyordu. Evet, koca bir korkağa dönüşmüş ve köpeği almayı kabul etmiştim. Paisley'i onunla tanışmaya götürmüştük ve o da köpeğe bayılmıştı. Ashlan, Buddy'ye olabildiğince benzeyen bir köpek kostümü bulmuştu. Paisley bir itfaiyeci gibi giyinmişti, bu da benim gibi bir şey olmak isteyeceği için göğsümün ağrmasına neden oldu - çünkü kız zaten çok daha fazlasıydı. Yanaklarındaki sahte is ve tüm o teçhizatla çok sevimli görünüyordu.

Onları Honey Mountain'daki hemen hemen her eve götürmüştük ya da en azından öyle hissettiriyordu. Niko ve Vivi Bebek Arı'yı getirmiş ve onu bebek arabasında itmişlerdi. Ashlan Hadley'i küçük arabasıyla çekmiş, Dylan ve Charlotte da ellerinde şarap dolu su şişeleriyle gelip kızların kapıdan kapıya koşmalarını izleyerek gülmüşlerdi. Hawk ve Everly hokey sezonu çok yoğun geçtiği için şehre geri dönmüşlerdi.

Ashlan'ın telefonu çaldığında kızları daha yeni uyutmuştuk ve telefona cevap vermesi gerektiğini bildirmek için parmağını kaldırdı. Taslağını iki hafta önce bitirmiş ve her gün bana bunun ne kadar zor bir ihtimal olduğunu söylerken bir yandan da ajanslara teklifler gönderiyordu. Onun taslağını okuyordum ve hiçbir zaman iyi bir okuyucu olmamıştım ve kesinlikle bir aşk romanı okumamıştım - ama lanet olsun, eğer kızın bir yeteneği yoksa. Elbette, adamın benimle aynı yapıya ve göz rengine sahip rock yıldızı bir itfaiyeci olması egomu incitmiyordu. Yatakta tam bir aygırdı ve onunla bu konuda dalga geçmiştim. Ama gerçek şu ki, o lanet şeyi elimden bırakamıyordum. Kız yazabiliyordu. Bu çift birbirlerine geri dönmek için her türlü çılgınlığın üstesinden gelmişti ve itiraf etmek istediğimden daha fazla gözyaşı dökmüştüm. Bu yüzden kanepeye uzandım ve telefonumdan kitabı açtım çünkü Jade'in annesine, yıllar boyunca ona yazdığı tüm mektupları sakladığını öğrendikten sonra siktirip gitmesini söyleyip söylemediğini görmek istedim. Karakteri tüm pisliğini ortaya dökerken duygusal konuşması beni boğdu.

"Jace," diye fısıldadı Ashlan ve başımı kaldırdım.

"Bu iyi bir bok, bebeğim. Bunu onlara yaptığı için Maria Balson'ı sikeyim." Başımı salladım ve gözlerinin duygularla ıslandığını fark ettim. Ayağa fırladım ve o da bana saldırdı. Vücudunu benimkinin içine soktu ve bana sarıldı.

"Arayan Willow Cowles'tı," diye mırıldandı. "Willow Cowles kim?"

"Herkesin çalışmak istediği menajer. En ulaşılmaz olanı. Ona teklif bile götürmeyecektim ama Dylan bana Rocky Balboa konuşması yaptı ve ben de kabul ettim. O da bayıldı. Taslağın tamamını istedi ama ne olursa olsun benimle sözleşme imzalayacağını söyledi. Geleceğimde büyük şeyler görüyor." Sözleri bir hıçkırıkla kesildi ve onu kollarıma çektim.

"Sen lanet bir rock yıldızısın, bebeğim. Seninle gurur duyuyorum."

"Bunu isteyecek bir yayınevi olduğunu düşündüğünü söyledi. Şok oldum."

"Ve Cadılar Bayramı'nda çalışıyor, yani onun lanet olası bir beygir olduğunu biliyorsun, değil mi?" Yüzünden akan gözyaşlarını görmek için geri çekilip başparmağımla gözyaşlarını silerken söyledim.

"Evet. Öğrendiğimde seninle olduğum için çok mutluyum. Sen benim iyi şans tılsımımsın, Jace King."

"Sen benimsin, Günişığım." Onu kucakladım ve öylece tuttum.

Bu kız hayatıma girmeden önce nasıl var olduğumu merak ediyordum.

Sonraki iki hafta bulanık geçti ve Buddy'nin gelişi gibi Şükran Günü de yaklaşıyordu. Bugünlerde bütün kızlar ondan bahsediyordu. Hadley son birkaç hafta içinde kelime dağarcığını çok genişletmişti. Köpekten ve yürüyüşe çıkması gerektiğinden, muhtemelen annesini özleyeceğinden, onunla nasıl uyuyacağından bahsediyor ve Noel için istediği her şeyi sıralamaya başlıyordu. Daha önce uzun bir liste için hiç bu kadar minnettar olmamıştım çünkü bu onun konuştuğu anlamına geliyordu.

Haftanın heyecanı, dün hepimizin Honey Bee's Bakery'de genç Rook'umuzun Jada'ya itfaiye aracının tepesinden evlenme teklif etmesini görmek için bir araya gelmemizdi. Nefes nefese kalmış ve ağlamıştı ve bu çok güzel bir şeydi. Ashlan, Paisley ve Hadley'yi de fırına getirmişti, böylece hepsi orada olacaktı ve şimdi Paisley'nin konuşabildiği tek şey buydu, annesiyle son görüşmesinden beri çok sessiz olduğu için bu iyi bir şeydi.

Evelyn geçtiğimiz hafta sonu Karla'yı bir kez daha ziyaret etmek için bizimle parkta buluşmuştu ve sonrasında iki kız da bu konu hakkında konuşmamıştı. Calvin de oradaydı ama onu son gördüğümde olduğundan biraz daha az mutlu görünüyordu. Benim tahminim Karla'nın gerçek yüzünü göstermeye başladığı yönündeydi ama belki de beni bir şeylerin değiştiğine ikna edemediği için böyle söylüyordum. Evelyn son ziyaretinde üzerinde içki kokusu aldığına yemin etti ve o zamandan beri sessizleşti - bu yüzden şimdilik şehri terk ettiklerini varsaydım. Winston, Evelyn'in paylaştığı her şeyi belgeliyor, ileride iş o noktaya gelirse Karla'ya karşı bir dava oluşturunuyordu.

Ashlan tamamlanmış taslağını teslim etmişti ve menajeri onu farklı yayınevlerine pazarlamaya başlamıştı bile. Kitap dünyası hakkında pek bir şey bilmiyordum ama meşhur Willow Cowles ile birkaç görüşme yapmıştım ve bunun büyük bir olay olduğunu biliyordum. Görünüşe göre, ilk kez kitap yazan bir yazar olarak kabul görmek gerçekten zordu ama o bunu başarmıştı.

Bu gece onu kutlamak için yemeğe çıkaracaktım.

"Baba, neden biz de sizinle yemeğe gelemiyoruz? Ashlan bizi de en az seni sevdiği kadar seviyor," dedi Paisley, elleri kalçalarında.

"Bana patronluk taslama. O benim kız arkadaşım ve onu dışarı çıkarmak istiyorum. Ben itfaiyedeysen onunla bol bol vakit geçiriyorsun ve benim sızlandığımı görmüyorsun, değil mi?"

"Bazen bizi özlediğinde huysuzlaşıyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Seni özlediğimde hep huysuz oluyorum," dedim, onu kollarımın arasına alıp ensesine sürtünerek.

Kıkırdadı ve çığlık attı ve Hadley elinde doldurulmuş domuzuyla koridordan koşarak geldi. Domuzunu yatağın üzerine fırlatıp bana doğru hamle yaptı ve ben de onu kucağıma aldım. İkisini de yatağa bıraktım ve eğildim.

"Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Konu Buddy değil, değil mi? Onu hâlâ alıyoruz, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki. Sana söz verdim, değil mi?"

"Evet. Peki, bizimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. Hadley gülümseyerek, "Babamla konuşmayı severim," dedi.

"Ashlan'ın sürekli bizimle burada kalması konusunda ne düşündüğünüzü merak ettim. Ben yokken sizinle kaldığını biliyorum ama ben evdeysen burada kalması hakkında ne düşündüğünüzü merak ettim."

"Evet." Paisley gökyüzünü yumrukladı ve Hadley de onu taklit etti.

"Öyle mi? Senin için sorun olur mu?" diye sordum. "Ona bu gece soracaktım."

"Billy Graber sadece seninle yaşadığım için gerçek bir annem olmadığını söylüyor. Belki Ashlan gerçek bir anne gibi olabilir?"

O küçük piç son sinirime dokunuyordu.

"Bu çocuk çok konuşuyor, değil mi? Dinleyin, Karla sizin anneniz. Mükemmel olmadığını ve yaptıklarının sizin için çok zor olduğunu biliyorum ama yine de o sizin anneniz. Ama Ashlan kesinlikle yanınızdaydı.

ve eğer bu evde bir annen varmış gibi hissetmene yardımcı olacaksa, eminim o da bundan mutluluk duyacaktır."

"Onun her zaman burada olmasını istiyorum baba," diye fısıldadı Paisley ve elime uzandı.

"Wuvie eve." Hadley kız kardeşine yaslandı ve ben de başının üstünü okşadım.

"Evet. Ben de öyle. Pekala. Hadi seni Hadi sizi büyükannenizin evine götürelim." Çantalarını aldım ve paltolarını giydirdim çünkü dışarısoğumaya başlamıştı ve ilk kar her an yağabilirdi. Ashlan'ı almaya gitmeden önce onları ailemin evine bıraktım.

Ona yanıma taşınmasını teklif etme düşüncesi beni biraz germişti. Bütün bunlara hazır olup olmadığını bilmiyordum. Ben çalışmadığım zamanlarda tüm zamanımızı birlikte geçiriyorduk. Hatta onun için evde bir masa bile kurmuştum, böylece orada da çalışabilirdi.

Kapısına vardığımda üzerinde beyaz balıkçı yaka bir kazak ve hafif kıvrımlarını doğru yerlerden saran dar bir kot pantolon vardı. Büyüleyiciydi. Saçları bir çeşit lastikle geriye doğru toplanmıştı ve birkaç parçası güzel yüzünün etrafına düşüyordu. Onu kendime doğru çektim ve ona bakmak için geri çekilmeden önce öptüm.

"Seni özledim," dedi gülümseyerek.

"Öyle mi? Ben de seni özledim." Arabaya doğru ilerledim ve onun için kapıyı açtım.

Sürücü tarafına geçtiğimde, güneş battığı anda sıcaklık düşmeye başladığı için kaloriferi açtım. Kış kesinlikle yaklaşıyordu. Ashlan, Everly için düzenleyecekleri duştan bahsetti ve sonra Buddy'yi eve getirdiğimizde nasıl çalışacağı hakkında biraz konuştuk.

Arabayı park ederken, "Köpek pisliği toplamayı pek sevmem," diye itiraf ettim. "Öyle mi? Neyde büyüksün?"

Arabadan atladım ve ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra sırtını yolcu kapısına yasladım. "Sana büyük geldim."

"Öyle mi?" Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve ben de başparmağımın ucunu alt dudağının üzerinde gezdirdim.

"Evet, öyle. Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var." "O yavru köpeği almaktan kurtulamayacaksın, Jace King."

Bir kahkaha attım. "Denemiyorum. Buddy'nin o evde benden daha popüler olduğunu hissediyorum ve o daha taşınmadı bile."

Gülümsedi ve başını salladı. "Haklı olabilirsin. Peki, benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Benim yanıma taşın, Sunshine."

Gözleri büyüdü ve birkaç metre ötedeki sokak lambasının ışığında parl ı y o r gibi göründüler. "Seninle yaşamamı mı istiyorsun?"

"İstiyorum. Seni her zaman yanımda istiyorum."

"Sence kızlar ne diyecek?" diye sordu.

"İki yumruk darbesi ve bir sürü tezahürat aldım. Onlarla zaten konuştum. Seni her zaman orada istiyorlar."

"Ben de," dedi ellerini boynuma sararken. "Aynen böyle mi?"

Evet dediği için çok mutlu olarak sordum. "Aynen öyle. Şimdi öp beni, ev arkadaşım."

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Ağzım onunkinin üzerindeydi. Dudakları tıpkı benim için her zaman yaptıkları gibi ayrılıyordu. Dudaklarım onunkilere ilk dokunduğu andan itibaren birbirimize uymuştuk. Ve o zamandan beri onu arzuluyordum. İlk başta bana çok yabancı olan bir şekilde istemek ve ihtiyaç duymak, ama aramızdaki bu şeyi kucakladım ve her gün onun için minnettarım.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı arkamdan bir ses ve geri çekildiğimde Karla'nın, evliliğimiz boyunca ara sıra arkadaş olduğu Chelsea Peters ile birlikte orada durduğunu gördüm.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tısladım, Ashlan'ı yanıma çektim ve bir kolumu koruyucu bir şekilde ona doladım.

"Yani, kızlarımın onlarla yaptığım iki ziyarette lanet olası dadı hakkında konuştuklarını duymak zorundayım ve şimdi de onu becerdiğini mi öğreniyorum?"

"Benimle ve kız arkadaşımın konuşma şekline dikkat etsen iyi olur," diye uyardım.

Ashlan'ın eski karıma ters ters baktığını görmek için aşağıya baktım ve Chelsea bile Karla'nın patlamasıyla biraz dehşete düşmüş görünüyordu.

"Hadi, Karla. İçkiyi biraz fazla kaçırmışsın. Seni eve götürelim." Başından beri öyle düşünmüştüm.

"Artık içmiyorsun sanıyordum? Calvin'in bundan haberi var mı?"

Manyakça bir kahkaha attı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Arkadaşlarımla ara sıra içki içmeyi sevdiğimi anlıyor. Onun ya da oğlunun önünde içmiyorum. Yakında benimle evlenecek, Jace. O yüzden kendine dikkat et."

Neden kendimi kollamam gerekiyordu ki?

"Beni tehdit mi ediyorsun, Karla? Kızlarını bırakıp şehre iniyorsun ve onları iki kez görüyorsun ve bu sana beni yargılama hakkı mı veriyor? Ne benim ne de onların kim olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok ve bunun için sadece kendini suçlayabilirsin."

"Siktir git, Jace. O bebekler beni seviyor," diye hırladı. Kadın çok sapkındı. Eylemlerinin sonuçları olacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Arkamı döndüm ve onu işaret ettim. "Sende ne cüret varmış. Neleri kaçırdığının farkına bile varamayacak kadar bencilsiniz."

"Hadi ama Jace. Onunla daha fazla muhatap olma," dedi Ashlan. "Sen de kapa çeneni küçük kız. Sen bu işe dahil değilsin. Sen sadece bebek bakıcısı ve görünüşe göre de bir fahişe."

Ellerim yumruk oldu ve ona cehenneme gitmesini söylemeye hazırdım, ama Ashlan omuzlarını dikleştirdi ve eski karımla yüzleşti, konuşurken tamamen sakin kaldı. "Aslında senin için üzölüyorum. Harika bir ailen var ama sen bunu göremeyecek kadar körsün. Ama sorun değil, benim için iyi oldu."

Lanet olsun. Ona bağırmadı ya da küfretmedi. Orada her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde durdu, Karla'nın ağzından dökülen çirkinlikten etkilenmeden onunla yüzleşti.

Karla güldü. "Bu yaklaşık on beş dakika sürecektir. Jace kendinden başka kimseyi sevmeyi bilmez. Tabii, muhtemelen büyük aletinden etkilenmişsindir ama o bile geçecektir."

Kanım kaynadı ve bir duvarı yumruklamak istedim ama Ashlan elini koluma koydu ve beni ona doğru çevirdi. "Hadi bebeğim. Gidip yemek yiyelim."

Ve böylece, sarhoş bir Karla'yı kavga etmek için yalvarır bir halde bırakarak oradan uzaklaştık.

Hiç değişmemişti.

on yedi

...

OceanofPDF.com

Ashlan

ELLERİM titriyordu ama kendimi kontrol etmek için **elimden** geleni yaptım. Karla'ya yalvardığı enerjiyi veremezdim. Hayatım boyunca onun gibi kızlar tanımıştım ve onlardan uzak durmaya özen göstermiştim. Ama göğsüme bir ağırlık oturdu çünkü bu kadın Paisley ve Hadley'nin annesiydi. En azından biyolojik olarak. Ve eğer onların hayatında olmak istiyorsam, ki bunu çok istiyordum, huzuru korumak için elimden geleni yapmalıyım. Ve o iki küçük meleğin zarar görmemesini sağlamalıyım.

Jace hostes standında check-in yaptı ve arka taraftaki bir masaya oturduğumuzda içeri adım attığımızdan beri tek kelime etmemiştik.

"Bunun için özür dilerim," dedi boğazını temizlemeden önce. Yaklaştığı andan itibaren rahatsızlığını hissedebiliyordum.

"Üzerinde kontrolünüz olmayan bir şey için özür dilemeyin."

Ellerimi avuçlarının arasına almak için masanın öbür ucuna uzanmadan önce beni inceledi. "Sana bunu söylememeliydi. Kesinlikle sarhoştun. Hayatını geri kazanmak için bu kadar çaba sarf etmesi çok fazla. Kızlar için savaşmak."

"Evet, üzerindeki içki kokusunu alabiliyordum. Ama ben iyiyim. Karla benden nefret ediyor çünkü onda olmasını istediği şey bende var." Omuz silktim. "Kavga arıyor ama burada bulamayacak."

"Otuz iki yaşında ve sanki ilkokuldaymış gibi davranıyor. Her zaman kirli dövüştü. Evliken ilişkiye girmemeye, uzaklaşmaya çalışırdım ama o gelmeye devam ederdi. O gidene kadar onunla ilişkimin ne kadar kötüleştiğini fark etmemiştim bile ve etrafımda sürekli bu stres yoktu. Kadın zehirli. İlk başlarda bunu tek başıma yapmak kolay olmasa da, üçümüz için de çok daha iyi oldu. O

daha da kötüleşiyor gibi görünüyor. Ama istediğini elde edemediğinde, genellikle dramayı artırıyor. Bir an önce gitmesini umuyorum. Kızların buna maruz kalmasını istemiyorum."

Başımı salladım. "Evet. Bundan çok daha iyisini hak ediyorlar. Sen de öyle." "Peki Karla'ya daha fazla zaman ayırmamak ve bize."

Sunucu siparişimizi almak için yanımıza geldiğinde ellerini çekerken, "Bu kulağa hoş geliyor," dedim.

Kadın uzaklaştığında, adam gülümsedi. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sende de ateşli bir itfaiyeci havası var."

dalga geçti. "Sana bir şey sormak istiyorum. Paisley bana Pazar günleri babamlarda yediğimiz aile yemekleri hakkında bir sürü soru sordu."

"Peki ya onlar?" diye sordu aramızdaki sepetten bir parça ekmek koparıken.

"Bazen bu tür etkinlikler yapmaya başlayıp başlayamayacağımızı sordu ve ben de bu yıl Şükran Günü'ne ev sahipliği yapmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm. Kızlar yemek yapmama yardım edebilir. Kız kardeşlerim gelip yardım edebilir ve herkes bir şeyler getirir. Bence bu onun da benim de çok hoşumuza gider."

Uzun bir dakika boyunca beni inceledi. "Şu haline bak, evimize yeniden hayat getiriyorsun. Bana iyi geldi. Sence baban bu yıl bizim üstlenmemize bir şey der mi? Artık sen de taşındığına göre, ikimiz de ev sahipliği yapmış oluruz."

Sözleri midemi bulandırdı. Tüm zamanımı Jace'in evinde geçirmeme rağmen, beni tam zamanlı olarak orada istemesi benim için bir anlam ifade ediyordu. Çünkü ben de tam olarak orada olmak istiyordum.

"Olurdu. Bence bu onun için sorun

olmaz." "Hadi yapalım."

"Sanırım seninle yaşamak hoşuma gidecek, Jace King," dedim kaşlarımı sallayarak.

"Birlikte hindi pişirdiğimiz için mi, yoksa istediğin zaman benimle birlikte olabileceğin için mi?" Sesi hırçındı ve yanıt olarak kalçalarını sıktım.

"İkisinden de biraz sanırım." Kıkırdadım. "Yani, ne zaman istersem, ha?" "Ne zaman istersen, bebeğim. Tamamen seninim."

"O zaman bir an önce yiyip eve gitsek iyi olacak."

"Hesap lütfen." Elini kaldırdı, ben de kahkahayı bastım ve masanın üzerine eğilip kolunu indirdim. "Tamam. Ama biz kesinlikle

hızlı yiyeceğim. Canım tatlı bir şeyler çekti."

Kutsal ateşli itfaiyeci.

Bu adam beni istediği zaman harekete geçirebilirdi. "Ben de öyle."

"Benimle dalga geçme, Günışığı. Yemek gelmeden kışını omzuma atıp kapı dışarı ederim." Dili alt dudağında yavaşça gezinirken, ateşli bakışları masanın öbür ucundan beni esir aldı.

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme," diye takıldım ve yakışıklı yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı.

"Bu gece tamamen benimsin. Sessiz olmamıza bile gerek yok. Sonra da yarın eşyalarını taşımaya başlayalım derim."

Göğsüm sıkıştı. Hayatımda daha mutlu olduğum bir zamanı hayal bile edemezdim.

"Hadi yapalım. Sana söylemem gereken önemli bir şey var." "Söyle bana." Beni inceledi.

"Sen beni almadan hemen önce Willow aradı."

Sunucumuz masamıza geldi ve yemeğimizi koydu. Yemek salonunda yumuşak bir müzik çalıyordu ve sıcak ekmek ve peynir kokusu midemi guruldatıyordu. Jace levrek, ben de biftek sipariş etmiştim ama ikisi arasında kaldığım için paylaşmayı kabul etmiştik.

"Ne dedi?"

"Kitabımı isteyen bir yayıncısı var. Tamamen şaşkına döndüm çünkü bu kitapla böyle bir şey olacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi ve bu kadar çabuk olmasını da beklemiyordum."

"Ve sen bana şimdi mi söylüyorsun?" Elime uzanıp dudaklarına götürürken güldü. "Bu inanılmaz, bebeğim."

"Şey, sana akşam yemeğinde söylemek istiyordum ve sonra Karla ile karşılaştık ve bilirsin... Mükemmel anı bekliyordum."

"Bu mükemmel bir an. Ve hiç şaşırmadım. Rekabetçi bir sektör olduğunu biliyorum ama ben kitap bile okumam ve bu kitabı elimden bırakamadım."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Her neyse, tatilden sonra benimle yüz yüze görüşmek istiyorlar."

"Nerede? New York'ta mı?"

Alt dudağımı ısırdım çünkü heyecanımı zar zor kontrol edebiliyordum. "Evet. Düşündüm de belki sen ve kızlar da

Ben. New York'ta yeni yıl hakkında ne düşünüyorsun? Orada yapacak çok şey var ve... Bilmiyorum. Bu çok mu fazla olur?"

"Hayır. Bence buna bayılırlar. Onları paten kaymaya ve şu ünlü oyuncak mağazasına götürebiliriz. Babanla programımı netleştireyim ve izin isteyeyim."

"Sadece böyle, ha?" Alay ettim, çünkü bunu bana hep söylerdi. "Aynen öyle, Günışığı. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim. Sence ailen de Şükran Günü için senin evine gelir mi?"

"Bizim evimiz." Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Ve evet, annem yemek yapmak zorunda kalmayacağı bir yıl geçirmeyi çok ister ve Travis ile Hayden'in bedava bir yemeği asla kaçırmadıklarını biliyorsun. Tabii ki itfaiyeden gidecek yeri olmayan herkesi de dahil edeceğiz."

Güldüm. "Pekâlâ. Bir planımız var."

"Kesinlikle öyle. Yemeğini ye. Seni eve götürmek istiyorum." Uzandı ve bir parça biftek kesmeden önce tabağıma bir parça levrek koydu.

Sonraki yarım saati eşyalarımın onun evinde nereye sığacağı hakkında konuşarak geçirdik.

Bizim evimiz.

"Boş yatak odasını ofisin olarak kullanabilirsin. O oda yıllardır hiçbir şey için kullanılmadı. İstersen sana özel kitap rafları bile yapabilirim."

Tüm kitaplarınız için size raflar yapmak isteyen bir adamdan daha seksi bir şey var mıydı?

Benim dünyamda değil.

Sunucu bizi kontrol etmek için masada durdu ve her şeyin nasıl olduğunu sordu ve ikimiz de yemeklerimizden gerçekten keyif aldığımızı söyledik.

"Size tatlı getireyim mi?" diye sordu.

"Hayır. Evde beni bekleyen bir tatlım var." Jace bana göz kırptı ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

Garson kız bana baktı ve hesabı vermeden önce gülümsedi. Kısa sürede kapıdan çıkmıştık ve ben eve gitmek için sabırsızlanıyordum.

Hayatımı sevdiğim adamla ve kalbimin sahibi olan iki küçük kızla yaşamaya başlamak için.

Ertesi günü, şimdilik misafirhanede bırakacağımız mobilyalar dışında tüm eşyalarımı eve taşımakla geçirdik. Sonraki hafta, kız kardeşlerimin Everly'nin bebek partisini planlamalarına yardım ettiğim için bulanık geçti. Hawk ve Everly bir erkek çocukları olacağını yeni öğrenmişlerdi ve hepimiz çok heyecanlıydık. Kızlarla dolu bir evde büyüdükten sonra, hepimiz aileye küçük bir oğlanın katılmasını dört gözle bekliyorduk. Küçük Buddy'nin iki gün önce eve gelmesiyle birlikte biz de yeni üyemize alışmaya çalışıyorduk. Karla'dan haber alamıyorduk ve Jace onun şehre geri döndüğüne ve bir süre ondan haber alamayacağımıza ikna olmuştu. Ben pek emin değildim. Onu son gördüğümüzde öfkelenmekten sonra olmazdı.

Hadley, Buddy için ayırdığımız küçük oyun alanında otururken Dylan da Everly'nin partisi için hediyeleri hazırlamama yardım etmek üzere gelmişti. Bu yavru köpeği çok seviyordu. Uyandığında söylediği ilk kelime ve gece uykuya dalmadan önce söylediği son kelime onun adıydı. Dylan ve benim büyük mutfak masasının üzerine her şeyi yerleştirdiğimiz yerden sadece birkaç adım ötede oturup onunla oynarken fırtına gibi konuşuyordu. Jace artık taşındığım için eve kendi dokunuşlarımı yapmam konusunda beni cesaretlendiriyordu. Ama bana zaten evim gibi geliyordu, bu yüzden daha fazla kirlent, birkaç dekoratif dokunuş ve birkaç aile resmi dışında değiştireceğim pek bir şey yoktu.

"O küçük tüylü şeyi çok seviyor, değil mi?" Dylan burnunu kıvrırırken sordu.

"O gezegendeki en sevimli köpek yavrusu. Onu nasıl sevimli bulmazsın?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Gerçekten istiyorum."

"Öncelikle, merhaba demek için onu kucağıma aldığımda meme ucumu ısırırdı," dedi ve sekiz kiloluk tüy yumağı Buddy'ye en iyi bakışını fırlattı.

Homurdandım ve başımı salladım. "O bir bebek. Sadece merhaba diyor."

"Göğüs ucumu tam anlamıyla delerek mi? Henüz kontrol etmedim ama sanırım şimdi oraya bir halka küpe takabilirim. Lanet şey beni çok sert ısırırdı."

Hadley kıkırdamaya başladı. "Wipple. Wipple. Wipple."

Dylan güldü ve ben de ona bir bakış attım. "Bunun için teşekkürler. Güven bana... *kızların* iyi olacak."

"Sadece söylüyorum. Bu çocuğa biraz terbiye öğret."

Bebek partisi hokey temalı olduğu için hokey sopalarını şekerle doldurmaya devam ettik. Altında kâğıttan bir bıçak olan bu hediyelikleri ve şekerle doldurduğumuz şeffaf plastik çubukları bulduk. Diskler Vivi'nin yaptığı iki yuvarlak kurabiyeydi ve üzerlerinde "Hawky Pucks" yazan bir etiketle şeffaf bir poşetin içine koyduk: Hawky Pucks. Ortadaki süsler internetten bulduğum eski patenlerdi ve Charlotte patenlerin kendi başlarına ayakta durabilmeleri için altlarına diskleri takmakla meşguldü. Her patenin içine bir mason kavanozu sıkıştırmıştı ve bunları taze çiçeklerle dolduracaktık. Vivian partiye evinde ev sahipliği yapıyordu ve hepimiz büyük etkinlik için işlerimizi yapıyorduk. Büyük güne daha birkaç hafta vardı ama şimdiden hazırlık yapmakla meşguldük çünkü tatillerle birlikte hayatın hepimiz için çok yoğun geçeceğini biliyorduk.

Dylan ve ben iyiliklerle meşgul olurken üçümüze öğle yemeği hazırladım. Neyse ki Buddy uykuya dalmıştı ve Hadley erişte ve peynirini bitirdiğinde esnemeye başlamıştı.

"Yatmaya hazır mısın, küçük böcek?" diye sordum ve o da küçük kollarını havaya kaldırdı. Onu yukarı çıkardım ve yatağına yatırmadan önce ellerini ve yüzünü temizledim.

"Okul mu, Wuvie?" diye sordu eli yanağıma bulurken. Tanrım, bu kızı ve kız kardeşini hiç düşünmediğim kadar çok seviyordum.

"Evet. Babanla bu konuyu konuştum, yakında okula başlayacaksın." Önümüzdeki hafta onu okula götürmeyi planlıyorduk. Son birkaç haftadır sabahları Paisley'i bıraktığımızda okula gitmekle ilgili sorular soruyordu. Sosyalleşmeye hazırdı ve Jace bunun gecikmiş konuşmasına da yardımcı olacağını umuyordu. Plana göre tatilden sonra Ocak ayında başlayacaktı.

"Arkadaş okulu mu?"

"Hayır, tatlım. Okula gelmesine izin vermiyorlar ama sen eve dönene kadar ona ben bakacağım." Onu alnından öptüm. Başlangıçta alışması için haftada üç gün, günde sadece iki buçuk saat okula gidecekti. Onunla geçirdiğim günleri kaybedeceğim için garip bir üzüntü hissettim çünkü birlikte geçirdiğimiz zamanlardan keyif alıyordum. Ama içimden bir ses bunun onun için iyi olacağını söylüyordu ve bu tam zamanlı bir iş değildi, yani başladıktan sonra bile haftada birkaç gün Wilson'ların ahırına gidecek vaktimiz olacaktı.

Zorlandığım bir şey de erkek arkadaşımın hala bana ödeme yapmakta ısrar etmesiydi, ancak bu kesinlikle artık bir iş gibi hissettirmiyordu. Kızları çok seviyordum, bu yüzden bu konuda kesinlikle anlaşılamıyorduk.

Ama gidip başka bir iş bulmamı istemedi ve bana ödeme yapmasından rahatsız olduğumla ilgili uzun bir tartışmadan sonra, şimdilik her şeyin olduğu gibi kalmasını kabul ettim.

"Wuv," diye fısıldadı ve küçük gözleri kapandı.

Üzerini battaniyesiyle örttüm ve aşağıya indiğimde kız kardeşimi oyun alanında oturmuş, uyuyan yavru köpeği azarlarken buldum. "Kimse bir erkeğin bu kadar agresif olmasından hoşlanmaz," dedi onun yumuşak tüylerini okşarken.

Başım kahkahalarla geriye düştü. "Ondan hoşlandığını biliyordum."

"Piercing dışında mı? Elbette. O iyi." Kapıdan tırmandı ve masada bana katıldı. "Karla'dan haber yok, ha? Acaba hırlama yüzünden mi?"

O gece et lokantasında onunla olanları kız kardeşlerime anlatmıştım ve Dylan bir şekilde ertesi gece Beer Mountain'da Charlotte'la dışarıdayken onunla karşılaşmayı başarmıştı. Görünüşe göre Karla benim hakkımda kız kardeşlerimin duyabileceği kadar yüksek sesle küçümseyici bir yorum yapmıştı ve bu onların asla hoşuna gitmezdi. Dylan kızın yüzüne bakmış, birkaç kelime etmişler ve Dylan o meşhur hırlamasıyla tartışmayı bitirmiş. Kız asla geri adım atmadı ve Karla, tartışmanın ardından kendisine hizmet etmeyi reddeden barmene bir bardak fırlattığı için bardan dışarı çıkarıldı.

"Öyle olmalı. Belli ki yine içiyor ve erkek arkadaşı Calvin bıraktığını düşünüyordu, bu yüzden orada neler olduğundan emin değilim. İkimizin de onu dışarıda görmüş olması ve Calvin'in yanında olmaması çok garip. Jace, Calvin'in aslında oldukça iyi bir adam olduğunu söyledi."

"Zavallı adamın onun kim olduğuna dair hiçbir fikri yok. Kız dengesiz. Hep öyleydi. Paisley ve Hadley'nin annesi olduğunu biliyorum ve normal şartlar altında ona iyileşmesi için tüm kız gücü titreşimlerini gönderirdim, ama onu desteklemek çok zor, anlıyor musunuz? Çok bencil. Senin o küçük kızlarla olan ilişkiye bakıyorum Ash, olması gereken de bu. Her zaman kendini ön planda tutuyor. Ama sana verdiği tepki beni endişelendiriyor."

"Neden?"

"Çünkü sesi kıskanç geliyordu. Jace'i ve kızları istemiyor olabilir ama senin de onlara sahip olmanı istemiyor gibi görünüyor. Bu da felakete davetiye çıkarmaktır."

Midem bulandı. "Umalım da bir süreliğine gitmiş olsun. Kızların velayet hakkı onda değil, yani her yıl ya da iki yılda bir şehre gelir ve onları parkta görmek isterse, bununla yaşayabiliriz."

"Öyle umalım. Aranızda iyi bir ilişki var." Masanın üzerinde yığın halinde duran mavi sakızlı purolardan birinin ucunu ısırarak kopardı. "Sizin adınıza sevindim."

"Teşekkür ederim. Daha mutlu olduğum bir zamanı hatırlamıyorum."

Başını yana eğdi ve gülümsedi. "Tüm bu güzel sevginin kesinlikle yardım oluyordur, eminim."

Başımı salladım ve kıkırdadım. "Her zaman oraya gitmek zorundasın, değil mi?"

"Tabii ki. Başka nereye gidebilirim ki?" Bir poşeti daha kurabiyelerle doldururken göz kırptı.

"Charlie böcek adamdan ayrıldı. Sanırım ürpertici sürüngeleler hakkında bir konuşmayı daha kaldıramadı. Adam takıntılıydı."

"Adı Lyle. Ve onun mesleği yüzünden ayrıldılar. Ayrıldılar çünkü onunla bir gelecek göremiyordu."

"Çünkü böceklerle kafayı takmış durumda, belli ki." Gözlerini devirdi. "Tabii ki sana tüm detayları anlattı. Kafanın içinde kesinlikle çok fazla sır saklıyorsun Ash."

Dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. Biz büyürken *kız* kardeşlerimin hepsi bana *kasa* derdi çünkü kimse benden daha iyi sır saklayamazdı.

"Onları mezara götürüyorum. Bunu biliyorsun."

"Hadi ama. Bana o ve Ledger Dane hakkındaki gerçeği söyle. Ne zaman onun adını ansam yüzü kızarıyor. Eskiden ona çok aşık olduğunu biliyorum. Aralarında bir şey mi oldu? Hep öyle olduğunu düşünmüştümdür."

"Lisede herkes Ledger'a aşıktı. Charlie de Jilly ile arkadaşlığına zarar verecek hiçbir şey yapmazdı. Bildiğim bu." Bildiklerim bu kadar değildi ama bu benim anlatacağım bir hikâye değildi. Bana sırrını açtığı için mutluydum. Kız kardeşlerimize güvenmediğinden değil, içini dökmek ve döktükten sonra da bu konuda konuşmak zorunda kalmamak istediğinden. Everly sayılamayacak kadar çok soru sorardı. Vivian, Charlotte her üzüldüğünde bunun Ledger'la ilgili olduğunu düşünecekti. Dylan da bunun peşini asla bırakmayacaktı.

Konu kız kardeşlerini, özellikle de ikizi Charlotte'u korumaya geldiğinde kemikli bir köpek gibiydi.

"Sen şüphelisin, kızım. Söylediğinden daha fazlasını bildiğini hep biliyordum. Ama en derin sırlarımı paylaştığım kişi sen olduğun için, onları mezara götürmeni takdir ediyorum. Eğer bir cinayet işlersem başvuracağım kişi sensin."

Ona bir şeker purosunu fırlattım ve nefesi kesildi. "Öyle söyleme."

"Neden? Beni hapisten çıkaracak kişi kesinlikle Everly olurdu. Vivian bana ikramlar hazırlar ve parmaklıklar ardında iyi beslenmemi sağlardı. Charlotte her gün beni ziyaret eder ve bensiz hayatın ne kadar üzücü olduğu konusunda ağlardı. Ve sen en büyük sırrı saklıyor olacaktın. Sen kasasın." Ellerini bir kez birbirine vurdu ve gülümsedi. "Hayatta hepimizin bir rolü var."

"Katil sen misin?"

"Ben koruyucuyum. Kas gücüyüm. Gözdağı veren, eğer isterseniz." Kaşlarını kaldırdı, ona meydan okumam için beni cesaretlendirdi.

"Ayrıca küçük bir köpek yavrusu tarafından meme ucundan ısırılan ve sinir krizi geçiren de sensin."

"Anlambilim. En iyileriyle bile kapışabilirim."

Sonraki bir saati onun çılgınlıklarına gülererek geçirdim. Hiç kimse Dylan Thomas kadar eğlenceli olamazdı. Hediyelerin yapımını bitirdik ve Vivi'nin evine götürmek üzere hepsini paketledik.

"Artık hepiniz çok evcimen oldunuz. Everly barbekülere ev sahipliği yapıyor. Vivi bebek partisi veriyor. Şükran Günü'ne sen ev sahipliği yapıyorsun. Ben ve Charlie de tüm yemekleri yiyor ve faydalarından yararlanıyoruz. *Hashtag kazanıyor*," diye şarkı söyledi Dylan.

Tam o sırada kapı açıldı ve Jace içeri girdi. "Hey, Dilly." Onun yanından geçip gitti ve beni ayağa kaldırdı. "Seni özledim, Günışığı."

Dylan bir kahkaha krizine girdi. "Ve bu da benim işaretim. Birlikte mide bulandırıcı derecede tatlısınız ama aynı zamanda çok da ateşlisiniz... bu da beni çok rahatsız ediyor. Seni seviyorum."

Yanağımdan öptü ve kapıdan çıkmadan önce Jace'i omzundan alkışladı.

"Her gün eve, senin yanına gelebilmenin beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor musun?" diye fısıldadı dudakları dudaklarıma değerken.

"Evet. Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum." Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti.

onsekiz

...

OceanofPDF.com

Jace

ASHLAN VE PAISLEY mutfakta turta yapmakla meşguldü ve Hadley ile ben de Buddy'yi yürüyüşe çıkarmaktan yeni dönmüştük. Küçük dostumuz, henüz bir yavru olduğunu düşünürsek, oldukça harikaydı. Neredeyse tuvalet eğitimi almıştı ve gece boyunca uyudu. Ama bu yavru köpeği almanın en güzel yanı küçük kızıma olanlardı. Hadley artık durmadan konuşuyordu. Artık kelime dağarcığının bir listesini tutmuyordum çünkü sayılamayacak kadar çok kelime vardı. Durmadan yeni dört ayaklı kankası hakkında konuşuyordu. Kaç kere yemek yediğini. Kaç kere kaka yaptığını. Onu günde kaç kez öptüğünü. Sayıyordu. Konuşuyordu. Şarkı söylüyordu.

O mutluydu.

İçimden bir ses bunun her şeyin bir bileşimi olduğunu söylüyordu. Ashlan'ın hayatımıza bu şekilde girmesini, evimize yeniden hayat getirmesi dışında açıklamanın bir yolu yoktu.

Mutluluk.

Tutarlılık.

Eğlenceli.

Sevgiler.

Ve kızlarım bu sayede geliyordu. Ben de bu sayede geliyordum. Hayatımda hiç bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlamıyorum. Drama yoktu. Eve geldiğimde beni nasıl bir felaketin beklediğini merak etmiyordum. Her bir yere gittiğinde geri dönüp dönmeyeceğini merak etmiyordum. Seks konusuna hiç girmeyeyim bile.

Olağanüstü.

Bu kadına doyamadım.

Onun yanında uykuya dalmak. Onun yanında uyanmak. Ve tüm bunlar kızlar uyuduktan sonra oldu.

Yine de doyamadım.

Sonunda babamın annem hakkında ne hissettiğini anladım. Sanki aya asılmış gibi. Çünkü onun gözünde öyleydi.

Ve Ashlan Thomas lanet ayı astı.

Arkasından yaklaştım, kollarımı ortasına doladım ve bana doğru dönerken boynunu öptüm.

"Ewww... Baba, mutfakta iğrençleşme," diye bağırdı Paisley ve Ashlan güldü.

"Evet, baba." Ashlan kaşlarını oynattı ve ben de tam arka kapı açılırken ona iffetli bir öpücük verdim.

"Kahretsin, çok güzel kokuyor. Yemek ne zaman?" Hayden Hadley'i kucağına alırken Buddy onun bacağına atlayıp havlamaya başladı.

"Akşam yemeğine daha üç saat var. Neden bu kadar erken geldin?" Travis elinde bir kasa birayla içeri girdiğinde sordum.

"Acıktık, dangalak-" Travis kızlarıma bakarken durakladı ve hızla kışını örttü. "Shmoopie-pie."

Paisley'nin başı kahkahalarla geriye düştü ve Ashlan'ın dudaklarının kenarları yukarı kalktı.

"Evet. Ash'i aradım ve bize atıştırma bir şeyler hazırladığını ve maçı izleyebileceğimizi söyledi." Hayden sırtıttı. Ukala piç.

Kız arkadaşına bir göz attım, o da fırına doğru ilerleyerek pizza ve taquitos dolu iki tava çıkardı. Kardeşlerimin hiç utanması yoktu. Onu arayıp kendilerine yemek yapması için ikna ettiklerinden oldukça emindim çünkü son zamanlarda daha sık gelmeye başlamışlardı.

"Paisley'e, normalde bir sonraki adımın ne olacağını düzelttiğim gerçeğine meydan okuyan bir bakış fırlatırken, bir yandan da kardeşlerime kızgın görünmeye çalışıyordum ama gülümsememi bile gizleyemiyordum. Bu ev artık bir yuva gibiydi. Ailemin yanıma gelmesini seviyordum. Karla buradayken hep uzak dururlardı çünkü hangi Karla'nın geleceğini asla bilemezsiniz. Karla ailemi pek sevmediği için kızlarla ben genellikle ailemin evine tek başımıza giderdik. Bu yüzden hepimizin bir arada olması güzeldi.

"Onları ben davet ettim. Herkes buraya gelmeden önce maçı izleyebileceğinizi düşündüm," dedi.

"Evet, patates." Travis homurdandı. "Bizi o davet etti."

Tepsiyi tezgâha bıraktıktan sonra onu kendime çektim ve kulağına "Seni seviyorum" diye fısıldadım.

Bu duyguyu hiç sevmemiştim ama Ashlan Thomas'a her gün bunu söylemek yine de yeterli gelmiyordu.

Bu kız beni aklımın alamayacağı şekilde iyileştirmişti.

Kırık ve hasarlı parçalarımı alıp beni yeniden bir bütün haline getirmişti. "Seni seviyorum," dedi, bakışları benimkilerle kilitlendi.

Hiç şüphe

yok.

Saf inanç.

Ona sunacak pek bir şeyi olmayan bir adama olan inancı.

Ve açgözlü bir piç gibi, teklif ettiği şeyi alıyordum.

"Sanırım Paisley maçı izlemeye gitmeden önce seninle konuşmak istiyor." Sırtışı yüzüne yayılmıştı, sanki bir sonraki adım için sabırsızlanıyor gibiydi.

Ashlan'ı bırakıp tezgâha yaslandığımda Paisley önce amcalarına, sonra da bana baktı ve ayaklarımı bileklerimden kavuşturdu. Kızım tekrar Ashlan'a baktı ve kıkırdamaya başladı.

"Billy Graber dün odama çiçek koydu ve bana bu notu yazdı." Bana bir kağıt parçası uzattı: *Kız arkadaşım olmak ister misin?* Ona evet ve belki olmak üzere iki seçenek sundu ve kutuyu işaretlemesini söyledi.

Bu küçük pislik ona hayır deme seçeneği sunmadı.

Ve onun sadece altı yaşında olduğu gerçeğinden hiç bahsetmiyorum bile.

Ashlan'a baktım, gülmemek için eliyle ağzını kapattı.

Hayden gazeteyi elimden aldı ve Travis'le birlikte kahkahalara boğuldular.

Kimse bu boku ciddiye almıyor muydu?

Bu küçük adam yanlış ağaca havlıyordu.

Anaokulundan beri benimle taşak geçiyordu ve ben bitmiştim.

"Bunun hiç de komik olduğunu düşünmüyorum," dedim ve kardeşlerime sert bir bakış attım. "Öncelikle, sana iki seçenek sundu, ikisi de hayır değil."

"Baba," diye inledi. "Ben altı yaşındayım. Erkek arkadaş istemiyorum. Ama Ash ve ben onu nasıl rahat bırakacağımızı bulmaya çalışıyoruz. Ona ihtiyacımız yok."

duygularını incittim."

Göğsümü sıktım ve başımı salladım, bu kadar iyi birinin yaratılmasında nasıl bir payım olduğunu merak ediyordum. Bu noktada Billy Graber'ın duyguları umurumda bile değildi. Küçük kızımın annesi olmadığı için alay etmiş, sayamayacağım kadar çok kez küfür ettiğim için beni mola odasına attırması ve kızımın penisi olduğunu söylemişti. Çocuğun ondan uzak durmasını sağlayacak kadar onun duygularını incitmesine aldırılmazdım. Ama aynı zamanda, birini reddetmenin nasıl hissettireceğini düşünmek için zaman ayırdığı için gurur duyuyordum.

"Pekâlâ. Peki ne yapmak istiyorsun?"

"Şey, onun küçük kıçını tekmelemek istediğini görebiliyorum... kıç diyebilir miyim?" Travis durup Paisley'ye baktı ve Paisley kıkırdadı. Tabii ki amcalarına pas verdi. "Ama bence altı yaşındaki bir çocuğu dövmek senin için bile biraz fazla olabilir."

Gözlerimi devirdim. "O adama dokunmuyorum. Ama hayırın hayır demek olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Evet," dedi Hayden kahkahaları arasında. "Kadına güç ver. Senin bir sesin var, küçük kız. Şimdi dışarı çık ve onu kullan."

Ashlan üçümüze de başını salladı. "O altı yaşında. Biraz alttan alalım. Paisley aslında onu bir arkadaş olarak seviyor ve bunu ona söyleyecek."

Paisley, tüm bu nezaket ve bilgeliği arayarak Ashlan'a yaklaştı.

"Evet. Ona on altı yaşına kadar kimseyle çıkamayacağımı ama arkadaş olabileceğimizi söyleyeceğim." Ashlan'la çıkmamızı sorduğunda ona on altı yaşına kadar kimseyle çıkamayacağını söylemiş ve kendisinin de ne zaman bunu yapabilecek yaşa geleceğini merak etmişim.

"Fikrimi değiştirdim. O küçük güzel çocuğa yirmi beş olduğunu söyle."

Ashlan homurdandı ve bana bir tabak dolusu şekerleme uzattı. "Bu kararı vermek için zamanın var. Bence bunu ortaya atmak için biraz erken. Git maçı izle. Yapacak yemeklerimiz var."

Kızımın baktım. "Ufaklığın kalbini kırmadan önce bunu düşündüğün için seninle gurur duyuyorum. Sen saf bir tatlılıksın Paisley King."

"Nereden aldığımı bilmiyorum. Ashlan'dan olmalı," dedi kuru bir sesle. Kız bir yetişkin gibi tek satırlık cümleler kurabiliyordu. Kardeşlerimin kahkahaları

Maçı izlemek için aile odasına doğru ilerlerken mutfağı doldurdu.

Köpek oyun alanının önünden geçerken Hadley'nin yavru köpeğinin yanına kıvrılmış, mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Hadley Buddy ile birlikte olmak istediği ve uykusu geldiği için kız arkadaşım bu sabah onun için oraya bir yastık ve battaniye koymuştu.

"Kahretsin, ahbap. Kıçın ikinci bir şans elde ediyor," dedi Travis, en sevdiğim koltuğun orası olduğunu çok iyi bildiği için yatar koltuğa otururken.

"Ne için ikinci bir şans?" Kıçımı kanepeye bırakmadan önce tabağı masaya bıraktım.

"Hayat. Mutluluk. Hepsi, kardeşim. Yaşadığın onca şeyden sonra bunu hak ediyorsun." Travis gözlerini televizyona dikmiş, bakışlarımı kaçıırıyordu çünkü biz saçma sapan şeyler yapmazdık.

"Evet. Nasıl bu kadar şanslı olabildin? Tatlı, güzel ve akıllı. Kızların için harika. Ve her ne sikim sebepse, senin için deli oluyor gibi görünüyor," dedi Hayden bir ağız dolusu taquito yerken.

Homurdandım. "Hiçbir fikrim yok."

"Sorgulama," dedi. "Sadece işi berbat etme."

Başımı salladım. Amaç buydu. Karla'yla da işler yoluna girmişti, yani şu anda evimizde her şey huzurluydu ve ben de mutluydum.

"Hey, hey," dedi Dylan elinde bir birayla aile odasına girerken. "King kardeşler bugün nasıllar?"

"Şimdi çok daha iyi." Hayden göz kırptı. Adamın havalı olduğuna şüphe yoktu. Ama Dylan Thomas kolay kolay tavlalmazdı.

"İyiymi, Hayden." Kıkırdadı ve eğilip birkaç taquito aldı ve tabağa yığıdı.

"İyi görünüyorsun Dilly," dedi Travis kaşlarını ona doğru sallayarak.

"Siz çocuklar bugün çok d o l u s u n u z , değil mi?" Kadın güldü. "Ee Jace, duyduğuma göre küçük kızına çıkma teklif etmişler bile." Gülümsemesini gizleyemedi. "I

çok iyi karşıladığını duydum."

"Oh, evet. Bu konularda çok olgun davranıyor. Gidip o küçük adamın kıçını tekmelemek istedi," dedi Hayden.

"Paisley her şeyi halletmiş gibi görünüyor. Endişelenmenize gerek yok. Güçlü kızlar yetiştiriyorsunuz." Babası, Koca Al, Büyükbaba, Rusty, Tallboy, Samson ve Rook içeri girdiğinde odadan çıkmadan önce göz kırptı.

"Aman Tanrım. Otobüste mi bir araya geldiniz?" Onları selamlamak için ayağa kalkarken şaka yaptım.

"Yemekten önce maçı izleriz diye düşündük," dedi Jack birasını açıp büyük boy koltuğa otururken.

Babam birkaç dakika sonra geldi ve annem mutfakta Ashlan'a yardım ediyordu.

Hadley koşarak yanıma geldi, saçları uykusundan dağılmıştı ve sarılmak için kollarını kaldırmıştı. "Baba, sarıl bana."

Küçük meleğimi kucağıma aldığım da çocuklar güleştüler. Bana Buddy'nin onu tırmaladığı yeri gösterdi ve hepimize bunu anlatmaya başladı. Babam gülümsedi, bakışlarım onunkilere takıldı ve o da gülümsedi. Durumu daha iyiydi.

Hepimiz daha iyidik.

Maçı izledik ve Niko göğsünde küçük Arı'nın uyuduğu bir tür sırt çantası ile geldi ve bu da herkesin ona bir ton bok vermesine neden oldu.

Rusty kahkahaları arasında, "Dostum, bundan sonra olacak şey, bir baba vücuduna sahip olman ve polo tişörtleri giymeye başlaman olacak," dedi.

Büyükbaba kafasının arkasına bir şaplak attı. "Hey. Polo tişörtleri severim, seni küçük pislik."

Hadley nefesini tuttu ve küçük tombul elleriyle ağzını kapattı. "Ah, kahretsin. Yani kaka. Üzgünüm, Hadley."

O sadece kıkırdadı ve Hawk içeri girdi. Ashlan, Hawk'ın bu hafta sonu bir maçı olduğu için Everly ile birlikte burada olacağını düşünmemişti.

"Başardın," dedim, ayağa kalktım ve ona şu yarım kardeş kucaklaşmalarından birini yaptım. Geçen yıl boyunca yakınlaşmıştık. Adam aileden biriydi.

"Evet. Kız arkadaşım burada olmasaydı yıkılırdı, o yüzden bunu başardık. Çok az uykuyla bile hokey oynayabilirim. Yarın gece şehre geri döneceğiz." Güldü. "Peki, şu yeni evin hikâyesi nedir? Yarın ben şehre dönmeden önce gidip bir göz atmaya ne dersin?"

Hawk, Niko ile birlikte yürüttüğümüz ev çevirme işine dahil olmak istediğini söyledi. Şimdilik para yatırmak istiyordu, emekli olduktan sonra da bize işçilik konusunda katılacaktı. Niko eski Kelly malikanesini haciz listesinde bulmuştu. Çok büyük bir projeydi ama Hawk'ın vermeyi teklif ettiği parayla bu işi doğru dürüst yapacak kaynağa sahip olacaktık. Düşündüğüm fiyata çevirebilirsek bir gemi dolusu para kazanabilirdik.

"Hadi yapalım."

Başını salladı. "Mükemmel. İnternette gönderdiğin fotoğrafları gördüm. Bir ton iş olacak ama getirisi çok büyük olacak."

Niko, "Kesinlikle bugüne kadarki en büyük projemiz olacak ama ben varım," dedi. Hepimiz içkilerimizi kaldırdık; Niko ve ben bira içiyorduk, Hawk ise sezonun ortasında olduğu için su içiyordu. İçkilerimizi tokuşturduk ve birer yudum aldık.

Hawk, "Eğer bunu resmileştireceksek, belki de bir isim bulmalıyız," dedi.

Güldüm. Adam her zaman büyük resmi düşünürdü.

"Bunu sevdim. Üç belalı adamın evleri teker teker yenilemesine ne dersiniz?" dedi Niko gülerek.

"Fena değil. Biraz uzun." Homurdandım.

"Honey Mountain Homes," dedi Jack ayağa kalkarken. "Kulağa hoş geliyor."

"Evleri teker teker yenileyen üç belalı adamı daha çok seviyorum ama bence Jack'in adı bir kartvizitte daha iyi durur." Hawk mutfağa doğru ilerlerken Jack'in sırtına bir tokat attı.

"Tamamdır. Honey Mountain Homes o zaman." Kendimi iyi hissederek biramı yudumladım.

Paisley ve Hadley aile odasında yerde oturup Buddy ile oynarken ben de arkama yaslanıp her şeyi izledim. Geçen yıl bu zamanlar tek başıma ebeveynlik yapıyordum. Karla aylardır ortalıkta yoktu ve ben Thomas'ların evinde akşam yemeğinde boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Ve bugün ben
yaşıyordum. Biz
yaşıyorduk.
Ve çok iyi hissettirdi.

on dokuz

...

OceanofPDF.com

Ashlan

Honey Bee's Bakery'ye vardığımızda Hadley'nin fermuarını **açtım** çünkü kız gözleri ve burnu dışında tamamen kışlık giysilerle kaplıydı. Montunu çıkardığımda kıkırdadı ve ben de kıpkırmızı olan küçük burnunu öptüm. Bugün pembe balıkçı yaka bir kazak, kot pantolon ve kar botları giymişti ve muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en şirin şeydi. Tıpkı okula götürmek için giydirdiğimiz kız kardeşi gibi. Zavallı Bayan Clandy, teneffüse her çıkışlarında ve içeri her dönüşlerinde bu küçük çocuklara tüm bu kıyafetleri giydirmek ve çıkarmak zorundaydı. Noel'e sadece bir hafta kalmıştı ve kar Honey Mountain'ı ele geçirmişti. Jace ve ben geçen hafta sonu kızları ilk kez kayağa bindirmiştik ve buna bayılmışlardı. Çok küçük olduklarını düşünmüştü ama ona, yürümeye başladıktan kısa bir süre sonra ailemin bizi o dağa çıkardığını söylemiştim. Ve o yamaçlarda kaymak benim tutkumdu. Arabamdaki karı temizlemek bir yana, yılın bu zamanlarını çok severdim.

"Çok soğuk," dedi Hadley ve ceketimi çıkarıp onu kendime çektim, sırtını okşadım ve fırının sıcaklığının ona geçmesini bekledim.

Uzun bir sıra vardı ve Vivi ile Jilly siparişleri yetiştirmek için harıl harıl çalışıyorlardı. Hadley'i kollarıma aldım ve tezgâhın arkasına doğru ilerledim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Yukarı çıkıp küçük Bee'ye bakabilir misin, uykusundan uyanmış mı?" Vivi sordu.

"Bee Bee." Hadley ellerini birbirine vurdu.

"Tabii ki." Üst kata çıktık ve yeğenim yeni yeni kıpırdanmaya başlamıştı. Hadley'i el işi masasına bıraktım ve Vivi'nin burada tuttuğu boya kalemlerini ve kâğıtları çıkardım. İlk fırını yanarak kül olmuştu.

Vivi ve Niko'nun yeğeni Mabel üst katta mahsur kaldıkları için Niko'nun şu anda hapiste olan çılgın babası tarafından. Ama orijinal Honey Bee's'den çok uzakta olmayan başka bir fırın bulmuş ve burayı kısa sürede çalışır hale getirmişti. Mutfak çok daha büyüktü, üst kattaki alanı da depo ve küçük Bee büyüdüğünde oyun alanı olarak kullanıyordu. Tüm el işlerini üst katta tutuyordu ve kızlarım buraya oynamaya gelmeye bayılıyordu.

Benim kızlarım.

Kesinlikle benimmiş gibi hissettim. Kelimenin tam anlamıyla. Onları çok seviyordum ve artık her gün birlikte olduğumuz için onlara çok bağlanmıştım.

Yorgun seslerini, mutlu seslerini ve üzgün seslerini biliyordum. Bebek pudrası ve tatlılık gibi kokmalarını seviyordum. Cadılar Bayramı kostümleriyle evden çıkmalarına izin vermeden onları hazırlamak ve ne giymekten hoşlandıklarını bilmek beni rahatlatıyordu. Hadley kız gibi bir kızdı ve bol bol pembe, gökkuşağı ve parıldayan her şeyi giymeyi severdi. Altın rengi patlamalarla süslü kahverengi saçları uzamaya başlamıştı ve saçlarına eğlenceli şekiller vermeme bayılıyordu. Paisley daha çok erkek fatma gibiydi. Kıyafetlerinin nötr olmasını, gösterişli olmamasını severdi ama saçlarını süslü şekillerde örmeme bayılırdı. Sabahları ilk iş olarak beni karşılamalarını ve geceleri uyumadan önce bana sımsıkı sarılmalarını çok seviyordum.

"Bee Bee uyandı mı?" Hadley, Pack 'n Play'in yanında durup göz ucuyla bakarken sordu.

"Evet. Selam, tatlı Bee." Yeğenimi kucağıma aldım ve kendime doğru sarıldım. Herkes onun bebekken bana benzediğini söylerdi ama bunun tek nedeni Vivi ve benim birbirimize çok benzememizdi. Charlotte ve Dilly birbirlerine hiç benzemedikleri için insanlar hep ikiz olduğumuzu düşünürdü. Parmaklarımı sırtında gezdirdim ve o da mırıldandı.

Emeklemeye yeni başlamıştı ve hepimiz onun hareket ettiğini görmek için çok heyecanlıydık. Onu küçük tabağına koymadan önce yanağından öptüm ve biraz Cheerios almak için dolaba doğru ilerledim. Bu küçük kız uyanır uyanmaz yemek yemeyi seviyordu. Vivi yukarı çıkarken tepsiye biraz mısır gevreği koydum.

"Awww... onu kaldırdığın ve atıştırmalık bir şeyler verdiğin için teşekkür ederim. Nasıl uyudun melek turtam?" Vivi sordu ve Hadley küçük kızını incelerken dizlerini büktü.

"Nefis," dedi Hadley.

Vivi ve ben güldük ve Hadley için küçük bir kâse doldurup onu masaya oturttum.

Jilly'nin özel günü için düğün fikirlerine bakabilmek amacıyla her şeyi alt kata taşımadan önce kızların biraz takılmasına izin verdik. Benden fikrimi söylememi istemişti. Charlotte'un en iyi arkadaşı olmasına rağmen hepimiz yakındık. Bana nedime kıyafetleri ve süslemeler hakkında bir sürü soru sormuştu. Etkinlik tasarlamaktan ve planlamaktan hoşlanıyordum, bu yüzden yardımcı olmaktan mutluluk duydum.

Hadley ona şarkı söyleyip eğlendirirken küçük Bee'yi tabağına yerleştirdik.

"Aman Tanrım, bu elbiseler çok güzel. Bu çok zarif ve sizin renk düzeninize mükemmel uyum sağlar," dedim ve şampanya renkli elbiseyi işaret ettim. Haziran ayında bir düğün yapacaktı ve dekoru geleneksel tutmak istiyordu.

Sonraki bir saati kurabiye yiyerek, sıcak çikolata içerek ve çiçek aranjmanlarına, orta süslere ve pastalara bakarak geçirdik.

"Çok komik, yıllardır düğünümü düşünüyordum ama şimdi gerçekten evleniyorum ve ne istediğimi bilmiyorum."

"Sorun değil. Daha çok vaktin var." Jilly ayağı kalkarken Vivi kurabiyenin kalanını ağzına attı.

"Tamamen unutmuşum. Garrett'la buluşup birkaç yere bakmam gerekiyor. Dekorasyona başlamadan önce bir mekân belirlememiz gerekiyor, değil mi?" Paltosunu, şapkasını ve eldivenlerini giymek için acele ederken kıkırdadı.

"Honey Mountain Lake'te yeniledikleri eski kulübeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Yaz düğünleri için harika olacağını duydum çünkü arka tarafın tamamı pencere ve tüm o doğal ışık mekânı dolduracak." Zencefilli kurabiyenin başını ısırarak söyledim.

"Sana fotoğraflarını göndereceğim. İkinizi de seviyorum." Kavurucu soğuğa doğru ilerlerken el salladı.

Hadley kucağına oturup sıcak çikolatasını yudumlamak için hareket etmişti ve uyuyakaldığını görmek için aşağıya baktım.

Hadley'nin saçlarını okşarken ve kız kardeşim beni incelerken, "Bu çok güzel bir düğün olacak," dedim.

"Sen ve Jace evlenmekten bahsediyor musunuz?"

Ağzım açık kaldı. "Ne dedin? Hayır. Biz sadece şu anı yaşıyoruz, anlıyor musun?"

Başını salladı. "Anlıyorum. Ama sen ne istiyorsun? Evlenmek ve çocuk sahibi olmak ister misin? Planının her zaman bu olduğunu biliyorum ama şimdi bu konuda ne hissettiğini merak ettim."

"Yani, tabii ki bir gün evlenmeyi çok isterim. Daha fazla çocuk sahibi olmak isterim, yeter ki kızların kendilerini güvensiz hissetmelerine neden olmasın."

"Pek çok insanın birden fazla çocuğu olduğunu unutmayın. Bu durum da farklı olmazdı, değil mi?" diye sordu bana, bakışlarından endişe akıyordu.

"Bilmiyorum. Yani..." Bir sonraki cümleyi fısıldamadan önce Hadley'nin uyuduğundan emin olmak için yere baktım. "Anneleri gitti ve bu işleri karmaşıktırıyor. Kendilerini tamamen güvende ve sevilmiş hissettiklerinden emin olmak istiyorum, anlıyor musun?"

Yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı. "Onlar için çok iyisin."

"Bana çok iyi geliyorlar," diye itiraf ettim, kelimeler ağzımdan çıkarken sesim biraz çatlıyordu. "Bu üçü hayatıma girene kadar hayatımda neyin eksik olduğunu bile bilmiyordum. O yüzden şimdilik çok mutluyum."

"Sevindim Ash. Ama bu konuşmayı kesinlikle Jace ile yapmalısın."

Başımı salladım. "Evet, benim taşınmam ve Karla meselesi yüzünden çok fazla şey oldu. Gelecek hakkında pek konuşmadık."

Bir gün evlenmek istiyordum. Bu konuyu açmaya korkuyordum çünkü bunun onun tekrar aklına gelip gelmeyeceğini bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, Jace ile böyle ağır bir konuşma yapmaya hazır olup olmadığımı henüz bilmiyordum. Acelem yoktu. Mutluyduk. Her şey gerçekten iyiydi.

Gerçekten çok iyi.

Birlikte yaşamaya başlamadan önce bunu konuşmamız gerektiğini biliyordum ama hiçbir şeyi doğru yapmamıştık. Birlikte sonsuz zaman geçirdikten aylar sonra ilk randevumuza çıkmıştık. Birlikte yaşamaya başlamıştık, oysa o evde olmadığı zamanların yarısında ben orada yaşıyordum.

Bana verebileceği en fazla şey buysa, hayatımın geri kalanında Jace'le yaşamaktan ve Paisley ile Hadley'i onunla birlikte büyütmekten mutlu olabilirdim.

O yeterliydi. Onlar yeterliydi.

"Hey, seni şaşırtabilir. Sana nasıl baktığını hepimiz görüyoruz."

"Oh, öyle mi? Nasıl yani?" Sırıttım.

"Odadaki tek kız senmişsin gibi. Deli gibi aşık bir adam gibi."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Sevdiğini biliyorum. Sen çok büyük bir kalbe sahipsin ve birini sevdiğinde onu her şeyinle seversin. Sanırım ben, Dilly, Ev ve Charlie bunu doğrulayabiliriz. Ama kendin için bir şeyler istemende de sorun yok."

Başımı salladım. "Şu anda istediğim her şeye sahibim."

Telefonumun alarmı çaldı ve ayağa kalkmadan önce hızla kapattım. "Pekâlâ. Paisley'i almaya gitmeliyim. Kış tatilinden önce okuldaki son günü. Bu akşam ağacımızı süsleyeceğiz. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Bana sıkıca sarıldı, Hadley kollarımın arasında mışıl mışıl uyuyordu.

Arabama gittim ve kemerini bağladım, soğuk bizi sert bir şekilde vururken bile mışıl mışıl uyumaya devam etmesine kıkırdadım. Isıtıcıyı sonuna kadar açtım ve Paisley'i almak için okula doğru yola koyuldum. Kızlar ağacı süslemeyi dört gözle bekliyorlardı, ben de öyle.

Ağacı süslemeden önce akşam yemeğinde spagetti, sarımsaklı ekmek ve salata yedik. Annem ben doğduğumdan beri her yıl bize bir süs aldığı için benim de kendime ait süslerim vardı. Amigo kız süsü, ehliyet süsü, diş tellerini çıkarma süsü ve aradaki tüm eğlenceli süsler vardı. Kızlar bu duyguyu çok sevdiler ve kendi geleneğimizi başlatmak için onlara birer tane aldığım için çok heyecanlandılar.

Paisley ağaca asarken "Benimki üzerinde adım yazan bir itfaiyeci kız," diye bağırdı.

Jace, Hadley'nin çantadan kendi çantasını çıkarmasına yardım etti ve ön yüzünde isimleri yazılı olan, tıpkı Buddy'ye benzeyen köpeğiyle sevimli küçük kızı gördüklerinde kıkırdadılar. Birlikte ağaca astılar ve Hadley esnedi.

"Sonuncusu babam için mi?" Paisley sordu.

"Evet." Ona küçük çantayı uzattım ve o da kaşlarını kaldırdı.

Süsü çıkardı ve bir inşaat alanı olan eve baktı, önünde *Honey Mountain Homes* yazıyordu. Başını yana eğdi. "Sen gerçekten gün ışığıydın, değil mi? Teşekkür ederim, bebeğim." Alnımdan öptü ve Paisley'nin onu ağaca asmasına izin verdi.

"Yatma vakti," dedi Jace ve kızları aceleyle yukarı çıkardık. Banyolarını çoktan yapmışlardı, bu yüzden dişlerini fırçaladılar ve her zaman yaptığımız gibi onları teker teker yatırdık.

"Bu geçirdiğimiz en güzel Noel olacak." Paisley bana daha sıkı sarıldı.

Jace ve ben aşağıya indiğimizde, her birimize birer fincan sıcak kakao yaparken ve biraz da kurabiye getirirken ağacın yanına oturmam için ısrar etti.

"Seni bulduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?" diye sordu beni kendine çekerken.

kuc

ak. Gülümsedim ve o da beni inceledi. "Hey, aklında bir şey mi var?"

"Hayır, ben iyiyim." Başımı salladım, konuşmamla ilgili düşüncelerimi Vivian'la birlikte.

Başparmağını ve parmağını kullanarak çenemi çevirdi ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Konuş benimle."

Kendimi toparlamak için bir süre ağaca baktım. "Sadece geleceği düşünüyordum, biliyor musun? Bu hiç konuşmadığımız bir şey."

"Eğer sorduğun buysa, ben de seni benimkinde görüyorum. Sensiz bir gelecek düşünemiyorum Ashlan."

Başımı salladım. "Ben de."

Bakışları benimkilerle kilitlendi. Hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözler. Altın ve kehribar renkleri ağaçtan gelen ışıktaki parlıyordu. "Ama bunun neye benzediğini bilmek istiyorsun."

Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabildi?

"Yani, bugün değil. Yirmi üç yaşındayım. Acelem yok. Sadece bir gün bunun bir olasılık olduğunu bilmek istiyorum."

Boğazını temizledi ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Otuz iki yaşındayım ve bu yaşta boşanıp iki çocuk büyüteceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradayım. Sana tekrar evleneceğimi hiç düşünmediğimi söylerken dürüst olmalıyım. Aslında, bana altı ay önce sorsaydınız, bunun asla olmayacağını söylerdim."

"Anlıyorum, Jace. Anlıyorum. Ve buraya sana baskı yapmaya gelmedim, çünkü bana verebileceğin tek şey buysa, sahip olduklarımız yeterli."

"Çok tatlısın," diye fısıldadı dudakları dudaklarımı sıyrırken. "Ama seninle tanıştığımdan beri her şey değişti."

Alt dudağını ısırđım, o da beni kendine doğru çekti ve ona sarılmam için yerimi değiştirdi. "Ne değişti?"

"Günüşüğim, konu sen olunca asla asla demem. Geleceğimizde evlilik görüyorum. Pek çok şey görüyorum."

"Duymak istediğim tek şey buydu. Acele etmek istemiyorum. Bunu çözmek için sonsuza kadar vaktimiz var. Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim." "Aynı fikirdeyiz." Elini saçlarıma doladı ve ağzımla onunkini.

OceanofPDF.com

yirmi

...

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Jace

SUNSHINE ~ Paisley'i Noel alışverişı yapması için annene bırakmaya gidiyoruz, sonra Hadley ve ben Wilson'ların çiftliğine gitmek için hazırlanıyoruz, bizimle orada buluşmak ister misin?

Ben ~ Seninle orada buluşuruz, bebeğim.

Seni özledim. Sunshine ~ Seni daha çok özledim. Xx

Üç günlük bir vardiyayı yeni bitirmiştım ve eve, kızlarımın yanına dönmeye hazırdım. Niko ve ben Hawk'la birlikte yeni satın aldığımız evin tadilatına başlamıştık ve Honey Mountain Homes da çalışmaya başlamıştı. Bu öğleden sonra Ashlan'ı evi görmeye götürecektim, çünkü bazı kaplamaları seçmemize yardımcı olacaktı. Ashlan'ın tasarımıdan anlayan bir gözü vardı ve ben de onun fikirlerini almak için sabırsızlanıyordum.

Kahvaltı için aşağı indiğimde Rusty, "Hey, ahbap, burada seni arayan şık takım elbiseli bir adam var," dedi.

Jack başını kaldırdı ve bakışları benimkilerle kilitlendi. Ashlan'ın babası bu itfaiyenin kaptanından çok daha fazlasıydı. O benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve hepimiz bir aileydik. Koridorda beni takip etti ve Winston Hastings'i üç parçalı takım elbisesi içinde telefonuna bakarken buldu.

"Winston?" Onu orada gördüğüme şaşırarak sordum.

"Hey, Jace, merhaba Jack, seni görmek güzel." Boğazını temizledi. "Buraya harika haberlerle gelmedim ve bir yere gidip konuşabileceğimizi umuyordum."

Omuzlarım sertleşti. Jack'e döndüm, o da omzuma vurdu ve "Seninle oturmama ne dersin?" dedi.

Başımı salladım. "Evet. Teşekkür ederim."

Jack bizi arkadaki oturma alanına götürdü ve Winston'a deri koltuğa oturmasını işaret etti, o ve ben de onun karşısındaki kanepeye oturduk. Adamların mutfakta yemek yediklerini duyabiliyordum, ama seslerini kesinlikle alçak tutuyorlardı, çünkü yanlarından geçip bu odaya girdiğimizi görmüşlerdi.

"Ne oldu?" diye sordum ve nedendir bilinmez, mideme hastalıklı bir his yerleşti.

"Karla resme geri döndü ve bu hiç iyi değil, Jace."

"Bu ne anlama geliyor?" Öne doğru eğildim, ellerimi birbirine kavuştururken dirseklerimi dizlerime dayadım.

"Bu, elinizde bir kavga var demek. Kızların velayetini istiyor. Ortak velayet talep ediyorlar ama tam velayetten de bahsedildi." Şakaklarını ovuşturdu ve bütün hava ciğerlerimi terk etti.

"Ne oluyor lan? Bunu yapabilir mi?"

"Bunu deneyecek. Arkasında çok para var." "Calvin mi? Bunu o mu finanse ediyor?" Tısladım.

"Calvin onun kocası. Buradan ayrıldığından beri çok meşgul. Görünüşe göre onunla şehre geri dönmüş ve adliyede bir düğün yapmışlar. Bu işe yatıracak bir ton parası var, bu yüzden kazanmak istiyorsan bir strateji belirlemeliyiz."

Ağzım açık kaldı. Onlara bakan bendim ama kızlarım için savaşıyor nasıl ben oluyordum? "Eğer bunu kazanmak istiyorsam? Doğdukları günden beri benimle birlikteler. Bu nasıl tartışmaya açık olabilir? Buradayken onları neredeyse hiç görmedi. Çekip gitti ve şimdiye kadar arkasına bakmadı. Bir saatten az süren iki ziyaret ve şimdi tekrar anne olmak mı istiyor?"

"Bunun doğru ya da adil olduğunu söylemiyorum ama bu işi uzun zamandır yapıyorum Jace. Kızgın ve iki silahı da ateşleyerek geliyor, bu yüzden en iyi tavsiyem cehennem gibi savaşmak. Kargaşada kaybolan ve sonunda onları istemeyen ama onlara sahip olamayacaklarının söylenmesinden hoşlanmayan bir ebeveyne sahip olan çocuklar gördüm."

"Ne dediysen yaptım. Onları görmesine izin verdim. Çocuklar o ziyaretlerden sonra sarsıldılar, bunu biliyorsun. Onunla birlikte olmak istemiyorlar. Neden şimdi geri geliyor?"

"Bu kararımın arkasındayım çünkü bazen bu yeterlidir. Bundan sonra gitmesini umuyordum ama ne yazık ki dövüşmeye hazır ve bunu yapacak parası da var."

"Siktir," diye bağırdım ayağa kalkıp odada volta atarken. Paisley ve Hadley'i kaybedemezdim. Onlar benim kalbim, dünyamdı ve bana ihtiyaçları vardı. Bebeklerimi benden almasına izin vermektense ölürüm daha iyi. Aklımda hiç şüphe yoktu, bu bir kindi. Karla bunu kızları istediği için yapmıyordu, bana zarar vermek istediği için yapıyordu. Sanırım ilk günden beri amacı buydu.

"En iyi eylem planı nedir, Winston?" Jack ses tonunu sakın tutarak sordu, ama konuşurken çenesinin titremesinden öfkesini dizginlediğini anlayabiliyordum.

"Karla'nın avukatı Carl Hubbard, San Francisco'da velayet davalarında uzmanlaşmış tanınmış bir boşanma avukatı. Nadiren kaybeder, Jace. Bu yüzden bazı değişiklikler yapmak zorunda kalacaksın ve bu hiç hoşuna gitmeyecek."

"Ne gerekiyorsa yapacağım." Jack'in yanına oturmak için hareket ettim ve avukatımla yüzleştim.

"Pekâlâ." Winston, Jack'le benim arama baktı, rahatsızlığı gözümünden kaçmadı. "Dinle, bu hoşuma giden bir şey değil, ama bunu kazanmak istiyorsan sana elimden geldiğince yol göstermeliyim."

"Anlaşıldı," dedim, sanki bana söyleyebileceği hiçbir şey engel teşkil etmeyecekmiş gibi başımı sallayarak, çünkü o kızlar için ateşin içinden geçtim.

"Şikayette, 'aynı zamanda yattığınız çok daha genç dadınızdan' bahsediliyor."

"Tanrım," diye homurdandı Jack. "Bütün yumruklarını kullanacak, değil mi?"

"Ne? Dadımla yatmıyorum. Biz çıkıyoruz. O benimle yaşıyor. Ashlan benim kız arkadaşım."

Winston başını salladı. "Bunu biliyorum ve Ashlan'ı çok severim, o yüzden bu kişisel bir mesele değil. Ama kızlarına bakması için tuttuğun, senden on yaş küçük bir kadınla birlikte olmak sana hiç yakışmıyor. Hiç yakışmıyor, Jace."

Ağzım açık kaldı.

Winston ekledi, "Ona dadılık yapması için para ödüyorsun, değil mi? Yani, çıkıyor olsanız bile, gerçek şu ki çalışanınızla yatıyorsunuz."

Sorusuna cevap vermedim, haklıydı. Ve çok kızgındım. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Biz birbirimize aşığız. Eğer isteseydi onunla bugün evlenirdim."

"Ben de bunu tavsiye etmiyorum. Velayet davası açtıktan hemen sonra gidip onunla evlenirsen şüpheli görürsün. Senden önce davrandı. O

Bir ay önce evlendi ve bence tüm bunlar onun geri dönüp ortalığı kasıp kavurma planının bir parçasıydı."

"Peki ben ne yapacağım?" Tekrar ayağa kalkmış, ellerimi hayal kırıklığı içinde saçlarımda gezdiriyordum.

Winston Jack'le baktı ve Jack bana dönmeden önce ikisi de sessiz kaldı. "Sanırım en iyi planın Ashlan'la ilişkini bitirmek olacak. En azından şimdilik."

"Hayatta olmaz. Sen ciddi misin?" Aralarına baktım ve ellerim yanımda yumruk oldu. "Bu ne kadar sürecek?"

Winston bir nefes verdi. "Haftalar. Aylar. Bazen yıllar. Bunu sana söyleyemem, Jace."

"Asla olmaz. Ashlan'a bunu yapmayacağım. Onu seviyorum. Bu bir seçenek değil."

"Bunu anlıyorum. O kızları kendi başına büyüttüğünü söyleyebilirim ve yargıç bu yüzden sana olumlu bakacaktır. Ama içimden bir ses Karla'nın seni kötü adam olarak göstereceğini söylüyor. Ona hiç sadakatsizlik ettin mi? Burada dürüst olmalısın çünkü bu iş çirkinleşecek. Carl Hubbard'ı iş başında gördüm. Calvin de bunu finanse ettiğine göre, istediklerini elde edene kadar durmayacaklar."

"Onu hiç aldatmadım. Evliliğimizin son yılında hiç seks yapmadık ve ben de onu hiç terk etmedim. Onun yaptığından oldukça eminim. Yaptığını biliyorum. O salak Zee ile kaçtı ve çocuklarımızı kontrol etmek için hiç aramadı."

"Tamam, bu iyi. Ama daha genç bir kadınla çıkmak, hem de dikkatle incelenenken, bunun kötü bir fikir olduğunu söylemek benim işim." Omuz silkti. "Anlıyorum, yasal olarak değil, yasalarla ilgisi yok, ama bu tamamen mahkemelerin olaylara nasıl baktığıyla ilgili."

Hay sikeyim.

Kızlarım benim her şeyimdi ama Ashlan da öyleydi.

"Karla aniden anne olmak istiyor diye sevdiğim tek kadınla olan ilişkiyi mahvetmeyeceğim. Bunu yapamam. Ailemi bir arada tutmalıyım."

Winston yeniden Jack'e baktı ve sanki sözcükler olmadan kendi dillerini konuşuyorlardı.

"Jace, sadık bir adam olduğunu biliyorum. Şimdiye kadar tanıdığım en sadık. Ve sen inanılmaz bir babasın. Ama Winston haklı. Kızlarını elinde tutmak istiyorsan cehennem gibi savaşman gerekecek." Duyguları çok fazlaymış gibi sesi çatallaştı.

Kahretsin, ben de hissettim.

Bacaklarım titriyordu ve midem bulanıyordu.

Kızlarım ve sevdiğim kadın arasında seçim yapmak zorunda mıydım? Bu nasıl adil olabilirdi?

"Ne gerekiyorsa yaparım ama Ashlan'ı bırakıp gitmeyeceğim. Bu ona ne ifade eder? Buna değmediğini mi? Onun için savaşmaya istekli olmadığımı mı? Onu yeterince sevmediğimi mi?"

Jack başını salladı ve omuz silkti çünkü bu bir kaybet kaybet durumuydu.

"Hayır. Karla'yla her şeyimle savaşacağım. Ama Ashlan'a sırtımı dönmeyeceğim. Bu yıllarca sürebilir. Bunu ona yapamam." Ayağa kalktım. Hava almaya ihtiyacım vardı. Lanet olası bir duvarı yumruklamam gerekiyordu. "Karla ve bu saçmalıkla ilgili çok fazla yanlış var. Calvin ne derse desin, onun uygun bir anne olmadığını kanıtlayabilirim, o bunun yarısını bile bilmiyor." Ve bilmiyordu da. Kızlarımı kaybetmeyecektim. Ashlan'ı da kaybetmeyecektim.

"Pekâlâ. Yarın sabah buluşalım ve strateji belirlemeye başlayalım. Bu iş pahalıya patlayacak, Jace."

"Birikmiş param var ve gerekirse evi ipotek edebilirim." Başımı kanepenin yanındaki duvara yasladım ve birkaç nefes aldım. Birinin benden almak istediği, zaten sahip olduğum bir şey için hayatımın mücadelesini veriyordum.

Karla beni deşmek istedi. Kalbimi söküp almak ve bana hiçbir şey bırakmamak istiyordu. Ona istediği her şeyi vermiştim. Tek kuruş nafaka ödememişti. Paisley ilk dişini kaybettiğinde ya da Hadley lazımlığa işemeye başladığında onları kontrol etmek için aramadı. Ben de oradaydım. Ve şimdi bunun hiçbir anlamı yok muydu? Bu kadın akıl hastasıydı, tamamen dengesizdi - sanırım bunu da kanıtlamak için yeterince kanıtım vardı.

"Bunun için üzgünüm. Çocukları isteyip istemediğini ya da bunu sana zarar vermek için yapan kindar bir insan olup olmadığını bilmiyorum. Eğer bunun doğru olduğunu kanıtlayabilirsek, davanıza yardımcı olacaktır."

"Ne yazık ki ikincisi olduğunu düşünüyorum." Duvardan uzaklaştım ve yüzümü onlara döndüm. "Yarın sabah sekizde ofisinizde?"

"Evet. Yapacak çok işimiz var. O senin karakterine suikast düzenleyecek, bizim de aynısını yapmamız gerekecek."

Başımı salladım. "Bu kolay olmalı."

Oradan çıktım ve hiçbirine tek kelime etmedim. H â l â söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyordum. Kafamı toparlayamıyordum.

etrafında.

Arabayı çalıştırmadan önce Ashlan'a bir mesaj gönderdim.

Ben ~ Hey. Seninle konuşmam lazım. Ahır atlayıp evde buluşabilir miyiz?

Günüşiği ~ Tabii ki. Yola çıkıyorum.

Aynen böyle. Soru sormadan. Bu kız ya benim olacaktı ya da ölecekti. Nasıl onun olmayabilirdim?

Arabayı garaj yoluna çektiğimde Ashlan da yanıma gelmişti.

"Hey, iyi misin?" diye sordu arabasından atlarken, güzel, karanlık bakışlarını dolduran endişeyle.

"Evet. İçeri girdiğimizde açıklayacağım."

"Hadley uyuyakaldı. Onu yukarı taşıyıp montunu ve botlarını çıkarabiliriz." Gülümsedi ve ben arabanın kapısına uzanırken elime dokundu.

Bir şeylerin doğru olmadığını biliyordu.

Çünkü beni tanıyordu.

Ve eğer bu kızları kaybedersem, asla iyi olamam. Birçok şeye dayanabilirdim ama buna değil.

Başka bir adamın kızlarımı büyütmesinin imkanı yoktu. Böyle bir şey olmayacak.

Hadley'i yukarı taşıdım, Ashlan da hemen arkasından geldi ve onu alnından öpmeden önce botlarını ve ceketini çıkardı.

Kahretsin, bu onun da içini parçalayacaktı. Kızları şiddetle seviyordu. Her şeyde onların yanında olmuştu.

Aşağıya, mutfağa doğru ilerlerken elim sırtının küçük kısmını buldu. Beyaz kışlık montunu çıkardı ve sandalyenin üzerine bıraktı. "Neler oluyor?"

Onun karşısına oturdum ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm çünkü şimdi buradaydım, sevdiğim kadınla oturuyordum ve her şeyi hissediyordum.

Savunmasız.

Korkudan

altıma sıçtım.

Dehşete

düştüm.

"Jace, neler oluyor? Beni korkutuyorsun."

"Karla bir avukat tuttu ve velayet için başvurdu. Ortak velayet, ama başka bir eyalette yaşadığı için tek başına velayet de söz konusu. Kızları istiyor."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri sıçradı. "Ne oldu? Bunu yapamaz. Yaptıklarından sonra hiçbir yargıç bunları ona vermez."

"Calvin'le evlendi, yani arkasında parası var. Havalı bir avukat tutmuşlar ve Winston bunun iyi bir şey olmadığını söyledi."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Bir buçuk yıldır onların hayatında bile değil. Bu Hadley'nin bu dünyadaki zamanının yarısı demek. Okuldaki ilk günlerini ya da konuşmaya başladıkları ilk anı umursamadı. Hayır." Ayağa fırladı. "Bunu yapamaz."

Gözyaşları yüzünden akıyordu ve bana doğru ilerledi, onu kucağıma oturttuğumda kollarıma düştü.

"Bu kesinlikle doğru görünmüyor, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Onları bu kadar kolay terk etmişken hiçbir yargıcın onun velayeti hak ettiğini düşüneneğini sanmıyorum. Buradayken onlarla vakit bile geçirmedim. Onları görmesine izin verme konusunda adil davrandınız ama yine de umursamadı. Onlar için acı çekmiyor, Jace." Vücudu benimkine karşı titredi ve göğsünü sıktı.

"Bilmediğini biliyorum. Belki de bu sadece beni korkutmak için bir taktiktir? Bilmiyorum amına koyayım. Ama o bebekleri alamayacak."

"Hayır. Onunla gitmekten korkarlar. Bunun olmasına izin veremeyiz. Winston ne yapmamızı söyledi?"

Özünde dürüst bir adamdım, ama gerçeği saklamanın en iyisi olduğu zamanlar vardı ve bu da onlardan biriydi.

Onu terk etmiyordum, o yüzden bu konuyu açmanın bile bir anlamı yoktu. Bu onu harap ederdi.

"Hayatımızın mücadelesini vereceğimizi söyledi."

Ashlan geri çekildi ve ellerini yüzümün iki yanına koydu. "O zaman cehennem gibi savaşacağız. Her adımında yanında olacağım."

Başımı salladım. İşler çirkinleşecekti ama ben buna hazırdım. Üç kızım yanımda olduğu sürece her şeyi yapabilirdim.

yirmi bir

...

OceanofPDF.com

Ashlan

Geceyi kızlarla birlikte Noel filmleri izleyerek **geçirdik**. Paisley'nin kış tatilinde olması, bizim kalkıp onu okula götürmemize gerek kalmadığı için biraz daha geç yatabilecekleri anlamına geliyordu. Jace ve ben onlarla neler olduğunu konuşmadık çünkü Paisley bunu iyi karşılayamazdı ve bu stres küçük bir kız için çok fazlaydı. Jace'le birlikte toplantı için Winston Hastings'in ofisine gitmek istediğimden Charlotte yarın sabah kızlara bakıcılık yapmaya gelecekti. Bu bir kavga olacaktı ama hiçbir şey için geri adım atmayacaktık. İnternette velayet savaşlarıyla ilgili bulabildiğim her şeyi araştırarak birkaç saat geçirmiştım ve bu işin çirkinleşeceğine hiç şüphe yoktu. Ama Jace gerçeği kendi tarafında tutuyordu. Başından beri kızlarının yanında ydı. O çekip gitmişti. İyinin iyiyi bulacağına ve herkesin gerçeği görüp doğru kararı vereceğine inanmak zorundaydım. Kızları yatırdıktan sonra fazladan birkaç hikaye daha okuduk çünkü sanırım ikimiz de çok fazla duygu hissediyorduk, bu da işleri zorlaştırıyordu çünkü neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri yoktu.

Yatak odamıza doğru ilerledik ve ben içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. Beni kapıya doğru itti ve sertçe öptü.

Dudaklarım onun için ayrılırken parmaklarım saçlarına dolandı. Vücudundan akan kargaşayı hissedebiliyordum.

Geri çekildim, ellerim her iki yanağında, bakışlarını inceliyordum. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"Bunu düşünmek istemiyorum, Günışığı. Şu anda sadece iyi hissetmek istiyorum. Sana ihtiyacım var."

"Buradayım," diye fısıldadım, dizleri yatağın kenarına değene kadar ona doğru yürüdüm. Kapüşonunun eteklerine uzandım ve kotunun düğmesini çekiştirip kotu bacaklarından aşağı itmeden önce kafasına geçirdim, aynı anda boxer külotunu da aldım. Nefesini içine çekti ve ben de taytımdan sıyrılmadan önce kazağımı başımın üzerinden çekmesi için kollarımı kaldırdım. Yatağın kenarına oturması için onu geri ittim ve eli sırtıma gelip sütyenimi çözerken ona sarıldım. Ağzı sert bir tepe noktasını kapladı ve inledim. Öne doğru eğildim, parmakları külotumun dantelinin altından kayarken ağzını talep ettim.

Onları yana kaydırды ve ben onun ereksiyonunu kavrayıp kendimi onun üzerinde konumlandırırken en hassas bölgemle alay etti.

Ağzını ısırırken ucunu okşadım. "Bu gece benimle dalga mı geçiyorsun, bebeğim?"

"İhtiyacın olan bu mu?"

"İhtiyacım olan şey sensin," dedi, sesi hırçın ve ihtiyaç doluydu.

"Tamamen seninim. Her zaman da öyle olacağım." Yavaşça aşağı kaydım, ağzıma sahip olurken onu santim santim aldım.

Omuzlarını kavradım ve kontrolü ele aldım. Jace her zaman kontrolü elinde tutardı. Ama bu gece, onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. İkimiz de ritmimizi bulurken kalçalarımı yavaşça salladım. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Nefeslerimiz sert ve hızlı geliyordu, dudaklarımız birbirine kaynaşmıştı. Bizi her yönden birleştiriyordu. Ona bakmak için geri çekildim. Ben daha hızlı hareket ederken çelik gibi mavi gözleri benimkilere kilitlendi. Bakışlarımız teması hiç kaybetmiyordu. Elleri kalçalarımı buluyor, beni ereksiyonunda en lezzetli şekilde yukarı ve aşağı hareket ettiriyordu. Bu adam bana her şeyi hissettiriyordu. Ve ben sadece daha fazlasını istiyordum.

"Jace," diye inledim ve eli aramıza girdi, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Son ay ışığı perdelerin arasından sızıp onu içime çekmeme izin verirken vücutlarımız birbirine çarptı.

Kaslı omuzlar, bronzlaşmış ten ve yontulmuş karın kasları. Uzun boylu, zayıf ve güçlüydü.

İçimdeki ihtiyaç büyüdü ve daha fazla dayanamadım. Dişlerim alt dudağımı bulurken tırnaklarım omuzlarına saplandı.

"Bırak, Günişığı."

Ben de aynen öyle yaptım. Başım geriye düştü ve hisler içimde bir güçle hareket etti. Gözlerimin arkasında ışıklar patladı ve zevk

vücuduma. Jace içime pompalamaya devam etti.

İki kere.

Ve her zaman yapmasını umduğum gibi beni uçurumun kenarına kadar takip etti.

Nefeslerimizin yavaşlamasını beklerken elleri sırtımda gezindi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma.

"Seni seviyorum."

Öylece oturduk, birbirimize sarıldık ve tek kelime etmedik. Günün ağırlığı vardı ama birbirimize sarılmıştık ve birlikte her şeyin üstesinden gelebileceğimizi biliyordum.

Asansörle Winston Hastings'in ofisine çıkarken Jace, "Benimle geldiğin için teşekkürler," dedi.

"Tabii ki. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok." Ona baktım, parmaklarımız iç içe geçmişti.

"Umarım bir planı vardır çünkü ne yapacağımı bile bilmiyorum. Honey Mountain'da değil, San Francisco'da. Orada vakit geçirmelerini mi planlıyor? Benden uzakta olmalarını aklım almıyor." Başımı salladım. Bütün sabah midem alt üst olmuştu. Kızların ne le r olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Charlotte bu sabah onlarla kalmak için gelmişti ve onlarla birlikte yapmak için bir çanta dolusu Noel el işi getirmişti. Tüm kasaba süslemelerle şenlenmişti ve buraya gelirken geçtiğimiz her ışık direğine çelenkler asılmıştı. Herkes neşeli ve tatil ruhu içindeydi, ancak bu ağırlık üzerimizde kara bir bulut gibi asılı duruyordu ve ben Jace'in mücadele ettiğini biliyordu.

"Benim için cesur bir yüz ifadesi takınmana gerek yok. Bunu kızlar için yapman gerektiğini biliyorum ama benim için yapmana gerek yok."

"Bu seni hiç sürüklemek istemediğim türden bir saçmalık. Kitap anlaşmanı kutluyor ve yaklaşan New York seyahatimiz için heyecanlanıyor olmalıydık." Bir eliyle ensesini ovuşturdu.

Onu tanımak için bir dakika ayırdım. Adam nadiren hareketsiz duruyordu ama ona bakmamak imkânsızdı. Belli belirsiz çenesi, ihtiyacım olduğu her an beni nasıl memnun edeceğini bilen dolgun dudakları ve mavi

Ruhumun derinliklerini görebilen gözler. Yine de dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu.

"Kitap anlaşılmamı kutladık. New York'ta kızlarla birlikte kutlayacağız. Ama şu anda bu gerçek hayat. Ve bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Ben burada seninleyim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yüzünden bir şey geçti. Okuyamadım. Gergin miydi?

Ama tam kapılar açılırken başını salladı. "Teşekkür ederim, bebeğim."

Beni resepsiyona götürdü ve oradaki kadın ayağa kalkmadan önce gülümseyerek bizi selamladı. Onu koridorda takip ettik ve Winston kapıyı açmış bizi bekliyordu.

Masasının etrafında dolaştı ve benimkini sıkmadan önce Jace'in elini sıktı. Yaşlıydı ve nazik gözleri vardı. Biraz yorgun görünüyordu ama bu işin onu çok meşgul ettiğini tahmin ediyordum.

Yerimize oturmamızı işaret etti ve bizi buraya getiren kadın kapalı kapının ardında kayboldu.

"Bana onun şansının ne olduğunu söylemeni istiyorum, Winston. Bana karşı dürüst ol. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerek," dedi Jace, dirseklerini dizlerine dayayacak şekilde öne eğilerek.

Winston boğazını temizledi. "Kolay olmayacak. Dün de söylediğim gibi, bu tür davaları kazanmasıyla tanınan bir adam tuttu. Belli ki ev ödevini yapmış ve bunu planlamış çünkü birkaç hafta önce evlendi, bu da artık daha istikrarlı olduğunu gösteriyor. Sağlam bir ilişkisi var. İşinden ayrılmış, yani artık onun için çalışmıyor ve Calvin'in oğluna evde baktığını iddia ediyor."

"Ne sağlam bir ilişki kurabilecek ne de tam zamanlı olarak bir çocuğa bakabilecek kapasitede. Bu kadın küçük bir pirenin dikkat süresine sahip ve her zaman bir numarayı, yani kendini düşünüyor," diye tısladı Jace.

"Bunu anlıyorum ama kağıt üzerinde, mahkemede, hayatını toparlamış bir kadın gibi görünüyor. Toplumda sağlam bir adamla evlenmiş ve bu velayet savaşını finanse edecek çok parası var."

"Onları tam zamanlı mı istiyor? Gerçekten onları evlerinden alıp San Francisco'ya taşımayı mı planlıyor?" Jace ses tonundaki öfkeyi gizlemedi ve ben de onun eline uzandım.

"Tek başına velayet alma şansı olduğuna inanmıyorum. Onların hayatındaki istikrarlı ebeveyn siz oldunuz. Doğdukları günden bu yana onlara maddi ve duygusal olarak destek oldunuz. Hiçbir yargıç bunu ellerinden alamaz.

Kocasının ne kadar parası olduğu umurunda değil. Ama kendini bu şekilde sunarak ortak velayet alma şansı var."

"Peki bu ne anlama geliyor? Zamanın yarısını benimle, yarısını da onunla mı yaşayacaklar? Aynı şehirde bile yaşamıyoruz. Paisley okula gidiyor. Hadley birkaç hafta içinde anaokuluna başlayacak." Jace elini benimkinden çekti ve saçlarının arasında gezdirdi. Boynundaki damarların şiştiğini görmek için ona baktım ve konuşurken omuzları sertleşti. "Bu onlar için nasıl en iyisi olabilir ki?"

"Carl Hubbard bugün bana burada bir ev satın aldıklarını ve bir hafta içinde kapatacaklarını bildiren bazı evraklar gönderdi. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum, çünkü kocasının işi burada değil. Belki yazlık bir evdir, belki de kızları için burada kök salmak istediklerini göstermek için bir taktiktir. Gerçekten bilmiyorum. Ama yine de her şey yolunda gidiyor. Mümkün olan en iyi resmi ortaya koyuyorlar. Siz de aynısını yapmalısınız." Winston'ın bakışları Jace'den bana doğru hafifçe kayd ve orada bir şey gördüm. Belki kuşku ya da endişeydi, tam emin değildim. Ama hoşuma gitmemişti. Jace'in eli içgüdüsel olarak benimkini buldu, ama dikkati avukatına odaklanmıştı.

"Şu anda ne yapabiliriz? Bir şeyler yapmam lazım."

Winston başını salladı ve bakışlarındaki empatiyi gördüm. "Biliyorum, Jace. Karla'yla ilk karşılaşmanızdan itibaren onun hakkında bana söyleyebileceğiniz her şeyle başlayalım. Senin için karakter tanıkları çağırmamız gerekecek, ayrıca bu iş mahkemeye giderse eski karın hakkında bana anlattıklarını destekleyecek insanlar bulmamız gerekecek. İşverenler. Arkadaşlar. Listelere ihtiyacım olacak ve birçok pisliği ortaya çıkarmamız gerekecek, onlar da aynısını yapacaklar. Yani dolabınızda iskeletler varsa, bana söylemelisiniz. Benden hiçbir şey saklamayın, çünkü size söz veriyorum, bunları ortaya çıkaracak. Ve onları senden almasının tek yolu bu. Yolumuza çıkabilecek her şeyin önüne geçmeliyiz."

"Nereden başlayayım?" Jace bana baktı ve gülümsemeye zorladı. Orada gördüğüm üzüntü beni neredeyse kırıyordu. Bunu atlatmasına yardımcı olmak için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. O harika bir babaydı. Kızları ona tapıyordu. Onları kaybedemezdi. Onun yanında cehennem gibi savaşmaya hazırdım.

"Başlangıçta."

Sonraki iki saat çok ağır geçti ve paylaştıkları yüzünden midem bulandı. Kocaman bir kalbi olan bu cesur adam çok şeyle başa çıkmıştı.

fark ettiğimden daha fazla.

Karla'nın en yakın arkadaşı Rayne'in Jace'e, Karla'nın Paisley'e hamile kaldığı ilk gece kullandıkları prezervatife delik açtığını söylediğini paylaştı. Rayne ve Karla, Karla'nın ihanet olduğunu düşündüğü şey yüzünden artık arkadaş değillerdi. Karla'nın bunun doğru olduğunu kabul ettiğini, ancak bu haberin Paisley dünyaya geldikten birkaç gün sonra geldiğini ve bu yüzden kavga ettiklerini, ancak sonuçta bir çocuğu paylaştıkları için bunu görmezden geldiğini söyledi.

"Dostum, Paisley'i kucağıma aldığım anda içimde bir şeyler değişti, biliyor musun?" Jace yüksek arkalıklı deri koltuğunda arkasına yaslanıp uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak uzattı. "Rayne eve gelip bana bunu söylediğinde tabii ki sinirlendim. Yani, bunu kim yapar ki? Ama güzel bir bebeğimiz vardı ve onun için bunu atlatmaya çalışmam gerektiğini biliyordum. Ve ben de öyle yaptım."

"Yani ilişkiniz başından beri sallantıdaydı, doğru mu?"

"Evet. Biz birlikte olmadan yıllar önce de hep etrafımdaydı ve bana ilgi gösteriyordu ama benim için hiçbir şey ifade etmiyordu." Yüzünü buruşturdu ve tepkimi ölçmek için bana baktı, ben de başımı salladım. Birbirlerine aşık olmadıklarını biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. "Bir gece çok içmiştim ve o da oradaydı. Bilardo oynuyorduk ve ben onunla eve gittim. Bununla gurur duymuyorum. Ama bu bana Paisley'i getirdi ve bundan asla pişman olmayacağım. Ama bu, kızlarımı bu duruma soktuğum için kendime kızmadığım anlamına gelmiyor."

"Ve o gece evinde prezervatife delik açtığını itiraf etti?"

"Söyledi. Uzun zamandır bana aşık olduğunu söyledi. Kendi çarpık yöntemiyle, sanırım bir çocuk için hiç hazır olmamasına rağmen beni kendine bağlamak istedi."

"Paisley doğduktan sonra nasıl bir anne oldu?"

Jace uzun bir nefes verdi. "Bu doğal bir şey değildi. Annem bir süreliğine yanımıza taşındı. Karla'nın doğum sonrası rahatsızlığı vardı ve ilk başlarda çok kopuktu. Annem ve ben idare ettik. Hamileliği sırasında ve sonrasındaki birkaç ay boyunca içkiyi bıraktı ve gerçekten biraz denemiş gibi görünüyordu. Bu onun için böyleydi, birkaç ay kendini toparlıyor ve sonra raydan çıkıyordu."

"Bu ne anlama geliyor? Kapalı zamanlarda ne olacak?"

"Çok fazla içerdi. Onu ne Paisley ile ne de doğduktan sonra Hadley ile asla yalnız bırakamazdım. İtfaiyedeyken birini tutmak zorunda kalırdım. Kızlarımızla neredeyse hiç yalnız kalmıyordu. Birkaç yıl boyunca çok az uykuyla yaşadım."

"Evlilik hiç iyi oldu mu?"

"Bir evliliğin olması gerektiği gibi değildi ama berbat olmayan zamanlarımız da oldu. Ben olsam hiç iyi olarak sınıflandırmazdım. Paisley bir yaşına bastıktan sonra işleri yoluna koymaya çalıştı çünkü ona boşanmaktan bahsetmişim. Paisley ve benim için biraz çaba göstermeye başladı ve geriye dönüp baktığımda bunun sadece onun hayata tutunma şekli olduğunu düşünüyorum. Karla bir gösteri yapmak istediğinde oldukça ikna edici oluyor. Sadece bunun gerçekliğini birçok kez gördüm. Ama o zamanlar dava açmamayı kabul ettim çünkü gerçekten çabalıyordu ya da en azından öyle davranıyordu. Denemeyi kabul ettim. Belki de evlilik böyle bir şeydir diye düşündüm. İnişler ve çıkışlar olur. Ben hiçbir zaman bir şeyleri bırakan biri olmadım. Sonra Hadley'e hamile kaldı. O doğduktan sonra işler hızla kötüye gitti. Karla denemeyi bırakmıştı. Hamileliği boyunca kendini kontrol altında tutmuştu ama sonra içmeye ve sürekli dışarı çıkmaya başladı. Ayrı yatak odalarına taşınmıştık. İki kızımıza da ilgi göstermedi ve Zee'yle kaçmadan kısa bir süre önce ona ilişkimin bittiğini söyledim." Winston bir sürü soru sorarken ellerini birbirine kenetledi.

Ama işin özünde, şimdiye kadar anneleri olmaya hiç ilgi göstermemiş bir kadın vardı. Jace'i elinde tutmak isteyen bir kadındı.

Onu tuzağa

düşürmek

için.

Onu tutmak

için.

Bu da bana tüm bunların bununla mı ilgili olduğunu merak ettirdi.

"Ya bunun kızlarla bir ilgisi yoksa?" Düşüncelerimi daha fazla kendime saklayamayarak aniden söyledim.

"Ne demek istiyorsun?" Winston sordu.

Erkek arkadaşına bakarak, "Anne olmak için hiçbir zaman gerçek bir istek göstermedi ama seni elinde tutma konusunda tutarlı davrandı," dedim.

"Ya bu seni kontrol etmekle ilgiliyse?"

Winston kaşlarını kaldırdı. "Evet. Çoğu zaman bu davalar çocuklardan çok daha fazlasıyla ilgilidir. Bu öfke ve intikamdan kaynaklanıyor olabilir, hatta seni geri almak için bir oyun da olabilir. Gerçekten bilmiyorum. Onunla en son ne zaman konuştunuz ya da görüştünüz? Nasıl davranıyordu?"

Jace bana baktı, ben de başımı salladım.

"Ashlan ve ben birkaç hafta önce yemeğe giderken onunla karşılaştık. Pek hoş değildi. Sarhoştı ve öfkелendi, ki bu onun için tipik bir durum." Jace ona karşılaşmayla ilgili her şeyi anlattı.

"Belli ki ikinizi birlikte görmekten hoşlanmamış. Ama bu, daha önce bu kadar kolay çekip gittikten sonra birinin kaçıp evlenmesi ve velayet davası açması için yeterli mi?" Winston başını sallarken sordu.

Jace, "Ondan hiçbir şey beklemezdim," dedi.

Winston aramıza baktı ve söylemek istediğı her şeyi söylemediğini biliyordum. Ama yine onunla Jace arasında bir bakış geçti ve neyden korunduğumu merak ettim.

Olan biten her şeyi bilmezsem bununla mücadele edemezdik. Ama öğrenmeye kararlıyım.

OceanofPDF.com

yirmi iki

...

OceanofPDF.com

Jace

Tüm bunlar olurken şu anda işte olmak zorunda olduğum için **nefret** ediyordum. Ashlan toplantıdan sonra beni sorguya çekmişti. Bir şey kaçırıp kaçırmadığını öğrenmek istiyordu. Ama kaçırmıyordu.

Bununla birlikte savaşıacaktık.

Bir yargıcın kızlarımı benden alacağı bir dünyayı hayal bile edemezdim. Hayır. Gerçek benim tarafımdaydı. İyi bir baba olduğumu kanıtlamak için sevdiğim kadının kalbini kırmama gerek yoktu.

Ben olsam yapmazdım.

Alarm çaldı ve hemen giyinip kamyonu bindim. Ashlan'a haber vermesi için bir mesaj gönderdim çünkü hep endişelenirdi.

"İyi misin kardeşim?" Niko yanımdaki koltuğa otururken sordu. "Bugün çok sessizsin."

"Evet. Sadece sana bahsettiğim şu velayet meselesi." Sokakta bir ev yangınına doğru ilerlerken omuz silktim.

"Dayanacak bir ayağı bile yok. Her zaman olduğu gibi bencil," diye tısladı Niko.

"Gerçek bu değil mi? Ama bu bir kavga olacak. Her hevesini karşılayabilecek bir kocası var ve bugün benimle uğraşmayı seçiyor."

Niko bir elini saçlarında gezdirerek, "Elinizde, gerekirse bu işi istediği yere kadar götürebilecek ünlü bir hokey oyuncusu var," dedi.

Evet, Hawk beni hemen aradı ve ihtiyacım olan her türlü mali yardımı teklif etti. Daha fazla avukat getirmeyi ya da

Kızların benimle kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Bunu takdir ettim ve ona şu anda maddi olarak iyi olduğumu söyledim, ancak bu yıllarca devam ederse bir yedek planım olduğunu bilmek güzeldi.

Çünkü onlar için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

"Evet." Başımı salladım. "Şu anda iyiyim. Umarım iş o noktaya gelmez."

"Ash ne diyor?"

"İnanılmazdı. Benimle birlikte cehennem gibi savaşmaya hazır."

"Tipik Thomas kızı. Gerektiğinde çok sert oluyorlar," dedi Niko.

Rusty arkamdan, "Dostum, kendime bir Thomas kızı bulmam lazım," diye seslendi ve Niko onun suratına bir fiske vurdu.

Cap, Rusty'yi koltuğuna geri çekerken, "Kıçımı koltuğuna geri koy ve kızlarım hakkında konuşmayı kes," dedi. "Pekâlâ çocuklar. Aklınızı başınıza alın. Görünüşe göre, bu bir felaket ve rüzgârın yön değiştirmesiyle Madeline'lerin yandaki evini tehdit ediyor." Kamyon durdu ve biz de harekete geçtik.

Bir dakika önce kızlarımı kaybettiğim için stres içinde boğulurken, bir dakika sonra yanan bir binaya giriyordum.

Nerede olursam olayım savaşmaya devam etmek zorundaydım.

Jack bize herkesin evden çıktığını ama ailenin köpeğinin içeride mahsur kaldığını söyledi. Evi alevler içinde kalan küçük Sarah Hopkins, Champ adlı köpeği için ailesine hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ve benim de Hadley ile Buddy'yi düşündükçe göğsüm sıkıştıyordu.

"Plan nedir?" Biz uzaklaştıktan ve Rusty ile Tallboy hortumları saldırıya hazır hale getirdikten sonra sordum.

"Bunu çıkarmaya çalışalım ve eğer güvenli bir giriş yolu varsa köpeği alalım. Ama köpeği kurtarmak için ölüm tuzağına koşmayacağız." Kaptan hem bana hem de Niko'ya sert bir bakış attı.

"Katılıyorum. Geçen yıl getirdiğiniz ve daha sonra beni kıçımdan ısırarak Alman çoban köpeğini hatırlıyor musunuz?" Rusty bağırdı. "Kıçımdan ısırılmak için hayatımı riske atmam."

Gülmemeye çalıştım ama çok komikti. Adam kuduz aşısı olmak zorunda kaldı ve küçük bir sürtük gibi sızlandı.

"Oyalanmayı bırak, Rusty. Hadi yapalım şu işi," diye bağırdı Kaptan.

Başımı salladım ve Niko bana baktı. İkimizin de çocukları vardı ve onlar için her şeyi yapardık. Bu yüzden, o köpeği güvenli bir şekilde dışarı çıkarmak için en ufak bir şansımız bile olsa, bunu kullanacaktık.

Merdivenler yukarıdaydı ve ben duman ve pusun arasından durumu değerlendirmeye çalıştım. Bütün komşular neler olup bittiğini görmek için sokağın diğer tarafından toplanmak üzere dışarı çıkmıştı. Bal Dağı için tipik bir durumdu bu; kötü bir şey olduğunda komşunuz size güveç getirir, ama yolda sizi dinleyen herkese dedikodu yapardı.

Niko ve ben Rusty ve Tallboy'u hâlâ ayakta olan ve büyüyen yangının henüz dokunmadığı arka girişe doğru yönlendirirken Cap, "Bakalım içeriden ne yapabiliriz," diye seslendi. Ekibimiz hortumla evin batı tarafına saldırıyordu, çünkü ilk hedefimiz bu yangının komşunun evine sıçramasını önlemektir.

İçeri girdik. Sıcaklık çok fazlaydı ama şimdiye kadar yaşadığım en kötü sıcaklık değildi.

"Şampiyon," diye bağırdım, hala hayatta olduğunu gösteren bir havlama, ağlama ya da herhangi bir şey duymak için kulak kabarttım.

Niko ilerlememizi işaret etti ve biz bağırmaya devam ederken Rusty ve Tallboy'un birkaç metre ilerideki alevlere nişan almasına izin verdik ve onlar da içeriden kontrol altına almak için ellerinden geleni yaptılar. Evin dışı ekibimizin geri kalanı tarafından sert bir şekilde vuruluyordu ve eğer bunu hem içeriden hem de dışarıdan kontrol altına alabilirsek, işler çok daha hızlı bir şekilde kontrol altına alınabilirdi.

"Bunu duydun mu?" Niko bağırdı ve ben de durdum. Birkaç metre öteden havlama ile inleme arası bir ses geldi. Niko hortumu işaret etti ve çocuklar bizim için bir yol açarak alevleri devam etmemize yetecek kadar uzak tuttular. Etrafı araştırdım ve köşede, henüz alevler içinde kalmamış bir sehpanın altında küçük kahverengi ve turuncu bir yavru vardı. Aceleyle yanına gittim ve oradan çıkmadan önce küçük dostumuzu kucağıma aldım.

Dışarı çıktığımda küçük bir kızın çığlığını duydum, tam o sırada Sarah koşarak bana doğru geliyordu, Champ'in adını haykırıyordu, anne ve babası da onun iki yanındaydı.

Ufaklığı onun kollarına bıraktım ve yangının dışarıdan neredeyse kontrol altına alındığını görmek için geri döndüm. Adamlarımız en iyileriydi. Ekibimiz güçlüydü ve ben de bu evin bir parçası olmaktan gurur duyuyordum.

"İyi iş," dedi Kaptan beni omzumdan alkışlarken.

Adamlarımızın işleri kontrol altına almaya devam etmesini izledik ve Rusty ile Tallboy bizi kamyonun yanında karşılamak için dışarı çıktılar.

"O küçük puşa yaklaşmayacağım. Her zaman iyi görünürler, sonra teşekkür etmelerine fırsat vermek için eğilirsiniz ve sizi kıcınızdan ısıırırlar," dedi Rusty.

Ben kaskımı çıkarırken Niko bir kahkaha attı.

Tallboy, Rusty'nin omzuna vururken, "Herhalde uzun zamandır bu kadar hareket görmemiştin," dedi.

"Sen o güzel kafanı yorma, Tallboy. Ben gayet iyiyim." Rusty kamyona tırmandı.

Ve aynen böyle. İtfaiyeye geri dönüyorduk ve her zamanki gibi işimize devam ediyorduk.

Ertesi sabah eve geldiğimde kızlarımın hepsi pijamalarını giymiş, masada sıcak kakao içiyorlardı. Buddy, Hadley'nin sandalyesinin altında mışıl mışıl uyuyordu. Aile odasındaki ateş gürül gürül yanıyordu ve ağaca her baktığımda altında daha fazla hediye vardı. Ashlan tatilleri çok severdi ve bunun kızlarımız için özel bir tatil olmasını istiyordu.

Kızlarımız.

Onlar bizimdi, değil mi? Kızlarım ona bağlıydı. O yanlarında olmadığında onu özölüyorlardı. Gecenin bir yarısı kötü bir rüya gördüklerinde ona koşuyorlardı. Dizlerinin derisi yüzüldüğünde onu istiyorlardı çünkü görünüşe göre onun yara bere konusunda benden daha nazik olduğunu düşünüyorlardı. Geçtiğimiz birkaç ay içinde bir aile olmuştuk ve bu onlara her zaman vermek istediğim ama verebileceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.

Ve onu kaybetme düşüncesi, bunu kavrayamazdım.

Bu küçük mutluluk dilimi hak ettiğimden çok daha fazlaydı ama hayata tutunmaya çalışıyordum.

"Baba," diye bağırdı Hadley ve ayağa fırladı. Onu kucağıma aldım ve başı geriye düşerken ensesini ovuşturdum. Onu tekrar yere bıraktım ve Ashlan ayağa kalkıp kollarını ortama dolamadan önce Paisley'nin başının üstünü öptüm.

"Evde olduğum için mutluyum. Kızlarımı özledim."

"Ben de tam waffle yapmak üzereydim." Ashlan parmak uçlarına basarak beni öptü ve tezgahın üzerine koyduğu kaseye doğru ilerledi.

"Tatil serpintileriyle, değil mi?" Paisley sordu.

"Tabii ki."

Sabahı waffle yiyerek, kakao içerek ve kızların pencerelere çelenk gibi asmak istedikleri kağıtlardan kar taneleri yaparak geçirdik. Kar yağmaya başlamıştı ve duracağına dair hiçbir işaret yoktu. "Giyinmeye, kızakları çıkarmaya ve tepeye çıkmaya ne dersiniz?

Honey Mountain Park?" Ben sordum.

Paisley "Evet," diye bağırdı ve yumruğunu tavana doğru kaldırdı.

"Buddy gelebilir mi?" Hadley sordu ve ben gülümsedim çünkü kızım tam cümlelerle konuşmaya başlamıştı ki bu tam bir kazançtı. Paisley'nin bu yaşta bu kadar ayrıntılı konuşup konuşmadığını bile bilmiyordum. Küçük kızım uzun bir yol kat etmişti.

"Bence Buddy buna bayılır," dedi Ashlan yukarı çıkarken.

On dokuz saat gibi gelen ama aslında kırk beş dakika kadar süren, kızları mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla kar kıyafeti giydirdikten sonra arabaya yüklendik.

Elimde iki kızakla Hadley'i tepeye kadar taşıdım ve Ashlan da Buddy'yi kucağına aldı. Tabii ki köpeğin üzerinde bir kayak kazağı vardı ve itfaiyedekilerin bunu görmemesini umuyordum, çünkü bunu asla unutamayacaktım. Paisley tepenin zirvesine doğru ilerledi ve yağan kar görmeyi zorlaştırıyordu. Ashlan ve Paisley'nin ilk kızağa binmesine yardım ettim, Hadley, Buddy ve ben de ikincisine bindik. Tepeden aşağıya doğru yarıştık, yuhaladık ve bağırdık, yoldan geçen birkaç kişi bizi gülerek izledi.

Ashlan ve Paisley'nin kızağı ters dönerek ikisinin de karla kaplanmasına neden oldu ve ben bu kadar eğlendiğim bir zamanı hatırlamıyordum. Sadece birlikte olmak. Özel bir şey yapmıyorduk ama yine de yaşadığım en güzel günlerden biri olarak tarihe geçecekti.

Kıçımızla gülerek tepeye geri koştuk. Tam bir kartopu savaşı yaptık, Buddy hepimizi kovalarken biz de sırayla birbirimize kartopu attık.

Yaklaşık üç saat koştuktan, kızakla kaydktan ve güldükten sonra tamamen yorulmuştuk. Kızlar eve dönerken uyuyakaldı ve Buddy yolcu koltuğunda Ashlan'ın kucağında uyukluyordu.

Eli benimkini buldu ve bana gülümsedi. "Bugünü çok sevdim."
Işıklarda durduğumda "Seni seviyorum," dedim ve telefonum çaldı.
Ashlan ekrana bakmak için telefonu eline aldı.
"Ben Winston. Onu araman gerektiğini söyledi." Sesindeki paniği fark etmemiştim.
Birkaç saatliğine tüm gürültüyü kesmek güzeldi. Ama gerçeklik beni bekliyordu.
Ve hayatımdaki iyi olan her şeyi mahvetmekle tehdit ediyordu.

OceanofPDF.com

yirmi üç

...

OceanofPDF.com

Ashlan

Karla ve Calvin kasabaya döndükten sonra işlerin stresli bir hal aldığını **söylemek** hafif kalırdı. Göl kıyısında büyük bir ev tutmuşlardı ve Winston'a göre, gerçekten de mükemmel bir aile tablosu çiziyorlardı. Winston bir arabulucu aracılığıyla işleri medeni bir şekilde halletmeyi umuyordu ama Karla bunun çocuklarını nasıl etkileyeceğini umursuyor gibi görünmüyordu. Bu işi sonuna kadar götürmeye hazırdı. Bu sabah Winston beklenmedik bir şekilde itfaiyeye geldiğinde babam Jace'i aramıştı çünkü Jace'in görevde olduğunu sanıyordu. Yayıncımla bir Zoom görüşmesi yapmıştım, o da bunu saklamamda ısrar etmişti. Kızları annesine bırakmış ve avukatıyla görüşmeye gitmişti. Daha sonra aradı ve Karla'nın onu korkunç bir baba olarak resmettiğini söyledi, ancak kanlı ayrıntıların çoğunu benden sakladı ve beni bu gece daha sonra bilgilendireceğini söyledi. Her şey adaletsiz ve inanılmaz görünüyordu. Gerçeği en kötü şekilde çarpıtıyordu ve bütün gün midemde hasta bir his vardı.

Noel için geri sayım devam ederken bir süreliğine kendi başına Noel alışverişi yapacaktı. Kısa bir süre sonra New York'a gidiyorduk, bu yüzden umutsuzca pozitif kalmaya çalışıyordum. Yaşadığımız stresi Paisley ve Hadley'den saklamak için elimizden geleni yaptık ve tüm tatil heyecanı nedeniyle bunun hiç farkında değillerdi.

Zoom aramamdan sonra babamın evinin önüne geldim, öğleden sonra Dylan ve Charlotte ile buluşup son dakika alışverişi yapacaktım ama babam uğramamı istemişti.

"Merhaba," diye seslendim içeri girerken. Büyük ağaç aile odasındaydı ve Paisley ile Hadley'i süslemeye yardım etmeleri için getirmiştım.

haftalar önce. Kız kardeşlerim ve ben her yıl bunu birlikte yapmayı çok severdik ve küçükleri de işin içine katınca daha da eğlenceli hale geliyordu.

"Hey, tatlım. Mutfaktayım."

İçeri girdiğimde babamı mutfak masasında bir fincan kahve ve Honey Bee's Bakery'den aldığı çöreklerle dokunmadan otururken buldum.

"Kendini iyi hissediyor musun? Hiçbir pastayı ellemeden bıraktığını görmemiştım," dedim ve yanındaki sandalyeyi çekmeden önce yanağına bir öpücük kondurdum.

"Ne kadar da ukala."

Gülümsedim. "Ne oldu? Kızlar için Noel hediyesi fikrine ihtiyacın var mı?"

Boğazını temizledi. "Senin işine karışmak konusunda pek iyi olmadığımı biliyorsun. Yetişkin bir kadın olduğumu biliyorum ve kararlarına güveniyorum ama bazen istisnalar yapmam gerekiyor."

Midem bulandı. Babam nadiren ciddi olurdu ve şu anda kesinlikle şaka yapmıyordu. "Pekâlâ. Neler oluyor?"

"Jace bu velayet davası konusunda sana karşı dürüst oldu mu?"

"Evet. Tabii ki. Birkaç gün önce Winston'la konuşmak için onunla birlikte gittim.

Neden?"

"Winston, Jace'le aranızdaki ilişkiyle ilgili olarak sana ne söyledi?" diye sordu, bakışları benimkilere kilitlenirken ellerini birleştirdi.

Sözleri karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Jace ile olan ilişkimin velayet davasıyla ne ilgisi var?"

"Kahretsin." Ne söyleyeceğini düşünmek için bir dakikasını ayırırken eliyle ağzını kapattı. "Winston itfaiyeye iki kez geldi. İlkinde Jace'i Karla'nın istediğini elde etmek için seni ona karşı kullanacağı konusunda uyardı. Sonra bu sabah tekrar buluştular ve Winston ona, seninle olan ilişkisi nedeniyle mahkemeye onu uygun olmayan ebeveyn olarak kabul eden bir dilekçe sunduklarını söyledi."

Bütün hava ciğerlerimi terk etti. "Ben mi? Neden beni ona karşı kullansınlar ki?"

"Ondan neredeyse on yaş daha gençsin. Onun yanında çalışıyorsun. Karla onun genç dadısıyla yattığını iddia ediyor." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlarken elime uzandı. "Beni dinle Ashlan May. Öyle olmadığını biliyoruz. Ama çok güçlü bir avukatı var ve Winston kızları Kaliforniya'ya geri götürme şansı olduğunu düşünüyor."

"Hayır. Bir yargıç bunu asla yapmaz. Jace inanılmaz bir baba. Kızlarına her şeyini verdi." İnanamayarak başımı salladım.

"Biliyorum. Bu doğru değil. Ama avukatı kirli oynuyor. Bence Karla'nın yeni kocası ona istediğini elde etmek için elinden geleni yapıyor. Bir ev satın aldılar, evlendiler. Bu işin biteceğini sanmıyorum. Bence gidip Winston'la kendin konuşmalısın. İçimden bir ses Jace'in bu davada seni ona karşı kullanmaları konusunda seninle konuşmamasını istediğini söylüyor. Ama vicdanen bunu kendime saklayamam. Seni tanıyorum. Kalbini biliyorum. Ve sen sevdiğin insanları korumak için ne gerekiyorsa yaparsın."

Başımı salladım ve yanaklarımı temizledim. "Bunu bana söylemediğine inanamıyorum."

"Seni seviyor. Seni ve kızları korumak istiyor. Ama bunu yapmanın yolu bu olmayabilir, çünkü seni koruyarak kendini ona çok pahalıya mal olacak bir pozisyona sokuyor olabilir." O kelimeleri söylemek istemiyordu. Benimle birlikte olmak Jace'e kızlarına mal olabilirdi.

Kızlarımız.

Ben bu denklemin neresindeyim?

Paisley ve Hadley üzerinde hiçbir hakkım yoktu ama onlar benimmiş gibi hissediyordum. Onları kaybetmeye asla dayanamazdım, Jace de öyle. Ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" Babam sordu.

"Winston Hastings'le konuşup tam olarak neler olduğunu öğreneceğim." Bana gerçeği söylediği için ona teşekkür ettim ve kapıdan aceleyle çıkmadan önce ona sarılarak vedalaştım.

Henüz kız kardeşlerimi arayamazdım, yoksa kendimi kaybedeceğimi biliyordum. Önce tüm gerçekleri öğrenmem gerekiyordu, sonra ne yapacağıma karar verecektim. Winston'ı görmeye giderken Jace iki kez aradı ve onu sesli mesaja gönderdim. Bana karşı dürüst olmamıştı ama avukatının dürüst olacağını umuyordum.

Hukuk bürosuna vardığımda, resepsiyona doğru ilerledim. "Winston Hastings içeride mi?"

"Evet. Randevunuz var mı?"

"Bilmiyorum. Lütfen ona Ashlan Thomas'ın burada olduğunu ve onunla konuşmamın önemli olduğunu söyler misiniz?"

Gözleri yumuşadı. "Tabii ki. Şuraya oturun, ben ona haber veririm."

İki dakika geçmeden, beni birkaç gün önce bulduğum ofisine geri götürdü, erkek arkadaşımın yanında bu kavgada olduğumu hissediyordum ama tüm gerçeklere sahip değildim.

Karla'nın Jace'e karşı kullandığı silahın ben olduğumu fark etmemiştim.

"Ashlan, içeri gel." Winston masasına geldi ve elimi sıktı, tekrar otururken beni karşısındaki sandalyeye oturttu. Asistanı kapıyı kapattı ve ofisten çıktı. "Jace burada olduğunu biliyor mu?"

"Yok." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Az önce babamla konuştum ve Karla'nın Jace ile olan ilişkimi ona karşı kullandığını öğrendim. Bunu benimle paylaşmamıştı ve tüm bunların tam olarak ne anlama geldiğini bana söyleyebileceğinizi umuyorum."

Uzun bir nefes verdi. "O benim müvekkilim Ashlan."

"Ve o benim sevdiğim adam. Ve o kızları hayattan daha çok seviyorum," dedim elim göğsümü kavrarken ve gözyaşlarım dökülmeye başlarken. "Onları kaybetmesinin nedeni ben olamam. Lütfen Winston. Bana bunun ne anlama geldiğini ve ne yapmam gerektiğini söyle."

Başını salladı ve başını salladı. "Bütün kozlarını oynuyor. Bugün yeni evinde denetimsiz ziyaret için mahkemeye başvurdu. Tatillerin kızları olmadan aynı olmayacağını iddia ediyor ve açıkçası, geçen Noel'de onları aramayan bir kadın için bu biraz abartılı. Ama olan oldu. Arkasında çok fazla para var ve onlar da gitmiyor. Ve ne yazık ki, en büyük argümanları Jace'in genç bir kızla çıkıyor olması. Reşit olmayabileceğini iddia ettiği için doğum belgenizin kontrol edilmesini bile talep etti."

Nefes nefese kaldım. "Yirmi üç yaşındayım. Üniversiteden mezun oldum. Bu yanına kâr kalabilir mi?"

"Burada büyüdüğünü ve seni hayatının çoğunda tanıdığımı söylediğimde yaşına kefil oldum. Ama Ashlan, bu onun için iyi bir şey değil. Sen onun dadısıydın ve ikinizin evlilik dışı birlikte yaşadığınızı iddia ediyor. Karla'ya göre genç ve vahşisin ve bu kızları için iyi bir durum değil." Omuz silkti ve ellerini kaldırdı. "Bunun doğru olduğunu söylemiyorum. O buraya ulaşmaya çalışıyor. Ama ikinizi tanımayan bir yargıç buna inanabilir."

"Aman Tanrım. Bu çılgınlık." Şakaklarımı ovuşturdum. "Aylardır birlikteyiz. Bu bir kaçamak değil. Bunu hafife almadık. Jace'i yıllardır tanıyorum."

"Beni dinle... Beni ikna etmene gerek yok. Bu bana kalsaydı, yılda birkaç denetimli ziyareti kabul eder ve onun defterini kapatırdım. Bir adamla evlenmek dışında gerçekten değiştiğini göstermedi."

Para. Denetimli veya denetimsiz ziyarete devam ederken her üç günde bir uyuşturucu testi yaptırması için bir talepte bulundum, böylece en azından gerçekten temiz olup olmadığını öğrenebiliriz."

Masasının üzerindeki peçeteye uzandım ve yüzümü sildim. "Bana sadece ne yapmam gerektiğini söyle, ben de yapayım. Ona kızlarına mal olacak mıyım?"

Gözlerini kapattı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak bir nefes verdi. "Bence şu anki ilişkiniz onun için işleri daha da zorlaştıracak. Bunu söylemekten nefret ediyorum çünkü Jace'i uzun zamandır tanıyorum ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ama o gitmiyor ve bu bir süre daha devam edebilir. Onunla ilgili görebildiğim tek gerçek şey sizinle olan ilişkisi. Bunu uygunsuz olarak resmediyor ve bu davayı kazanmak için kullanıyor, kızların bu kötü durumda yaşamasını siz ikiniz sağlamışsınız gibi gösteriyor. Bu tamamen mantıksız, ama şu anda kendini hayatını değiştirmiş, ıslah olmuş bir bağımlı olarak sunuyor. Evlenmiş. Ayık olduğunu iddia ediyor. Kaliforniya'da katıldığı bir programın kanıtını gönderdi. Calvin ve Karla Kaliforniya'da büyük bir malikanede yaşıyorlar ve yakınlarında harika okullar var. Burada bir yazlık ev satın aldılar, bu yüzden kızları babalarını görmeleri için getirip götürmeyi teklif ediyor, ancak onları tam zamanlı olarak Kaliforniya'ya götürmek istiyor ve bu konuda bir şansı olmadığını söyleyemem. Ve bu beni çok endişelendiriyor."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Başım zonkluyordu ve akan gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Buna inanamıyorum. Ve tüm bunları Jace'e mi anlattın?" Adı dudaklarımdan çıkarken sesim çatallaştı.

"Ben yaptım." Omuz silkti. "Pek çok açıdan inatçı bir adam ama onu da anlıyorum. Kızlarını seviyor ve seni de seviyor. Mutlu olmak için uzun süre bekledi ve onun yaptığı doğru değil, adil de değil. Bunu o da biliyor. Biz de biliyoruz. Ama gerçek şu ki, şu anda doğru ya da yanlış olması önemli değil. Acımasız bir avukat tutmuş ve Jace'in iyi bir baba olması umurunda değil. Şu anda kendisinin ötesini göremiyor ve bu da felaket için bir denklem."

"Jace'e ne yapmasını söyledin?" diye sordum. Söylediğini duymam gerekiyordu.

"Ona sizinle olan ilişkisini şimdilik bitirmesi gerektiğini söyledim. Kendini sadece kızlarına odaklanmış bekar bir baba olarak tanıttı. İkinizin kısa bir süre çıktığını ve bunun bir arkadaşlıkla sona erdiğini söyleyebilir. Basit tut ve bu savaşı atlat. Çünkü bu bir savaş Ashlan. Ve şu anda onun kazanamayacağı bir savaş."

"Bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"Bunu söylemek zor. Kızların tatil boyunca yeni evlerinde kendisiyle kalması için bastırıyor. Yargıç birkaç ay boyunca işlerin nasıl yürüdüğünü görmek, kızların nasıl uyum sağladığını görmek ve Karla'nın ayık kaldığından emin olmak isteyebilir. Bunu kesinlikle herhangi bir ziyaret anlaşmasında şart koşacağım. Ama bu aylarca, yıllarca sürebilir. Keşke size bir cevap verebilseydim."

Başımı salladım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama her zerrem bu düşünceyle savaşıyordu. Başka herhangi bir seçenek için çaresizdim. "Ya evlenirsek?"

Gülümsedi. "Biliyor musun, bunu da hemen teklif etti. Eğer istersen bugün seninle evlenebileceğini söyledi. Ama ne yazık ki, sorun olarak seni gösterdiğine göre, bu noktada bu oldukça şüpheli görünecektir. İkiniz bunu yanlış nedenlerle yapmışsınız gibi görünecek ve bu da onu daha dengesiz gösterecektir."

Winston Hastings'in ofisinde iki elimle yüzümü kapattım ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Çünkü bazen hayat adil değildi. Ve bunu herkesten daha iyi biliyordum, değil mi? Annemi daha on yaşındayken kaybetmiştim ve şimdi de deli bir kadın birlikte olmamızı istemediği için sevdiğim adamı kaybedecektim.

Winston masasının etrafından dolanıp elini omzuma koydu ve ellerimi yüzümden çektiğimde bana yeni bir kâğıt mendil uzattı. "Şu anda adil görünmediğini biliyorum. Belki bütün bunlar birkaç ay ya da bir yıl içinde sona erer ve siz ikiniz kaldığınız yerden devam edersiniz."

Burnumu sildim ve ayağa kalkmadan önce yüzümü temizlemek için elimden geleni yaptım. "Benim önceliğim her şeyden önce o kızları babalarıyla birlikte tutmak. Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim."

"Üzgünüm Ashlan. Keşke sana onu her halükarda yeneceğimizi söyleyebilseydim."

Kapının koluna uzandım. "Ben de. Kendine iyi bak, Winston."

Asansöre doğru ilerledim ve hemen kız kardeşlerimle grup mesajlaşmasına girdim.

Ben ~ Sana ihtiyacım var. Bu kötü.

Charlie ~ Evime gel. Dilly burada. Seni bekleyeceğiz. Vivi ~

Yoldayım. Bee'yi Niko'ya bırakacağım.

Hiç ~ Şimdi arabama biniyorum.

Alabama binene kadar kendimi tutabilmek için elimden geleni yaptım ve kız kardeşimin evine giderken yol boyunca hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Charlotte, Vivi'nin eski göl evinde yaşıyordu.

Winston'ın ofisinden çok uzakta değildi. Ben arabayı park ettiğimde Everly ve Vivian'ın arabaları çoktan garaj yolundaydı, yani mesaj attığım anda çıkmış olmalıydılar.

Birimizin başı derde girdiğinde hep böyle olurduk.

Arabadan indiğimde Everly kapının önündeydi ve içeri girmeme yardım etmek için acele ediyordu. Onlara her şeyi anlatırken kız kardeşlerim kanepede etrafımda toplandılar. Hıçkırıra hıçkırıra ağladım ve onlar da bana daha sıkı sarıldılar.

"Onu bir daha gördüğümde o küçük tartı ikiye böleceğim," diye tısladı Dylan. "Ve bu çok yardımcı olur," diye homurdandı Charlotte. "Berbat biri ama kendini olmadığı bir şeymiş gibi gösteriyor."

"Ne yapacaksın?" Vivian saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırırken sordu.

"Gitmek zorundayım, değil mi? Yani, başka seçeneğim yok. Belki ileride bir gün birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulabiliriz. Ama Paisley ve Hadley'i kaybetmesinin sebebi ben olamam." Sözlerim yine hıçkırıklarla kesildi. "Artık hayatımı Jace ve kızlar olmadan hayal edemiyorum. Sanırım kendimi bu resimden tamamen çıkarmam gerekiyor ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bunu anlayamadım. Onlarsız yaşamaktansa şu anda ölmeyi tercih ederdim. Kalbim ağrıyordu. Boğazımdaki yumru o kadar şiddetliydi ki nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Beni dinle. Yalnız değilsin. Canının çok yanacağını biliyorum çünkü onları ne kadar çok sevdiğini biliyorum." Everly beni kollarıyla sardı ve benimle birlikte hıçkırıra hıçkırıra ağlamaya başladı ki bu onun bu şekilde yıkılması için çok sıra dışı bir durumdu. "Ama güçlü olmalısın Ash. Paisley ve Hadley gidip o kadınla yaşayamaz. Jace'in onları kaybetmemesi için elinden geleni yapmalısın."

Başımı salladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. "Hayat neden bana karşı bu kadar adaletsiz? Neden bunu alamıyorum?"

Bir cam kırıldı, hepimiz irkildik ve başımı kaldırıp Dylan'ın ellerini kalçalarına dayadığını gördüm, hepimiz az önce duvara çarpıp kırıdığı çiçek vazosuna bakıyorduk. Her zamanki gibi asabi. "Katılıyorum. Anneni çok küçükken kaybettin, şimdi de Jace ve kızların yanında kendine bir yer buldun. Bu hiç adil değil," diye bağırdı.

"Bunu atlatacaksın Ash. Sana yardım edeceğiz. Niko ve Hawk'ın da bu süreçte Jace'e yardımcı olmalarını sağlayacağız. Belki birkaç ay içinde her şey biter ve siz ikiniz

ve bu sadece bir anı olarak kalacak. Şu anda o bebekleri elinde tutmasını sağlamak için elinden geleni yapmalısın."

"Bütün bunları biliyordu ve bana söylemedi," dedim. "O benden vazgeçmediği halde benim ondan vazgeçtiğimi düşünecek."

Charlotte önümde eğildi ve elini yanağıma koydu. "Onu ve kızları ne kadar çok sevdiğini, onların iyi olduğundan emin olmak için kendi mutluluğunu feda ettiğini bilecek. Bu aşktır. Buna şüphe yok."

"Aşk berbat bir şey," diye tısladı Dylan koltuğa geri otururken. "Ne demek istediğini kanıtlamak için neden vazomu parçalaman gerektiğini bilmiyorum ama ben seni duyuyorum." Charlotte Dilly'ye bir bakış fırlattı.

Kendimi tutamayıp güldüm, ama bu gülme çabucak tekrar hıçkırıklara dönüştü. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Şimdi sadece bunu yapacak gücü bulmam gerekiyordu.

OceanofPDF.com

yirmi dört

...

OceanofPDF.com

Jace

Kızları almaya giderken annemi aradım ve Ashlan'ın aradığını ve kızlara birkaç saat daha bakmasını istediğini söyledi, ben de eve döndüm.

Ashlan bütün gün telefonlarıma çıkmamıştı ve ben de neler olup bittiğini bilmiyordum. Winston'la boktan bir toplantı yapmışım ve tekerlerin arabadan düştüğünü hissedebiliyordum ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Karla her şeyi çarpıtıyordu ve ben bu savaşı kaybettiğimi hissediyordum. Gerçek benim tarafımdaydı ama kimse bununla ilgilenmiyor gibiydi.

Arka kapı açıldığında mutfakta oturuyordum ve Ashlan arkasında kız kardeşleriyle birlikte içeri girdi. Dördü birden. Ayağa fırladım çünkü Ash'in yüzü şişmiş ve kızarmıştı.

"Ne oldu? İyi misin?" Dört Thomas kardeş yanımdan geçip merdivenlerden yukarı çıkarken ellerimi yüzünün iki yanına koyarak güzel koyu gözlerini değerlendirmek için ona doğru koştum.

Ne haltlar dönüyordu?

"Seninle konuşmam gerek, Jace. Beni dinlemen istiyorum, tamam mı?" Ellerini göğsüme koydu ve yanımdaki sandalyeye oturmam için beni destekledi.

"Nedir bu?"

Ellerime uzandı. "Bana karşı dürüst değildin."

"Ne hakkında?" Ona bakamadım çünkü o anda bildiğini anlamıştım. "Kim söyledi sana?"

"Bugün babamla konuştuktan sonra Winston'ı görmeye gittim." Onlara sövmemi engellemek için ellerini kaldırdı. "Onlara kızma. Onlar

ikisi de seni seviyor. Kızlarını kaybedeceksin, Jace. Bunun olmasına izin veremem." Gözlerimden yaşlar süzüldü ve başımı salladım. "Bir yolunu bulacağız,

Bebeğim. Kızlar hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Bunu her yargıç görecektir."

"Bu işler böyle yürümüyor. Şu anda Karla'nın onları almadığından emin olmak için deli gibi savaşmalısın. Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyi olacağım. Ve belki bir gün-" Sözleri bir hıçkırıkla kesildi ve alnını benimkine yasladı. "Belki bir gün birbirimize geri dönmenin yolunu bulabiliriz."

"Günüşığı," diye fısıldadım. "Sensiz yaşayamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Bana bakmak için geri çekildi ve gözyaşları tıpkı onunkiler gibi benim yüzümden de aktı. "Sana ihtiyaçları var."

"Sana ihtiyacım var," dedim. "Onların sana ihtiyacı var."

Başını salladı ve dudağı şiddetli bir şekilde titredi. "Hepinize ihtiyacım var. Ama şu anda bunun bir parçası olamam. Bu her şeyinize ve onların mutluluğuna mal olabilir. Ne kadar acı verirse versin bunu yapmayacağım."

"Siktir, Ash. Bu hiç adil değil." "Hayatın adil olduğunu kim söyledi?" Omuz silkti.

"Lütfen bunu yapmayın. Başka bir yol buluruz."

"Başka yolu yok, Jace. Winston senin ve kızlar için çok korkuyor. Bu hiç iyi görünmüyor."

"Yani, bu kadar mı?" Ellerimi havaya kaldırdım. Ona kızgın değildim. Duruma kızmıştım. "Bizden vaz mı geçiyorsun?"

"Yapma bunu. Bunu benim için olduğundan daha zor hale getirme." Dylan elinde iki çöp torbasıyla yanımızdan hızla geçip arka kapıya doğru ilerlerken aniden ayağa fırladı. Bana dönüp baktı ve gülümsemeye zorladı. Gözyaşları içindeki yüzünü ya da gözlerindeki hüznü fark etmemiştim.

Sırada Charlotte vardı ve bavulunu yere bırakıp bana doğru atıldı. Beni sıkıca kucakladıktan sonra çekip kapıdan aceleyle çıktı. Vivian'ın elinde Ashlan'ın diğer eşyalarıyla dolu bir kutu vardı ve onu masanın üzerine koyup ellerime uzandı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Vivian, "Sevgi, ne kadar acı verirse versin, en önemli kişi için en iyisini yapmaktır," dedi. "Bunu sakın unutma."

Kutusunu aldı ve tam Everly bana doğru yürürken oradan ayrıldı. Ashlan'ın dizüstü bilgisayarını elinde tutarken göbeği dışarı çıkmış ve bana doğru paytak paytak yürümeye başlamıştı.

"Onu mutlu etmek için her şeyi feda eder miydin?" Mavi bakışları benimkilerle kilitlenince sertleşti.

"Tabii ki."

"O zaman aynı şeyi yaptığı için onu suçlama." Yanağımdan öptü ve gitti.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve yüzümden akan nemi silerken Ashlan'a döndüm. "Kızlara ne diyeceğim? Bizim bir aile olmamız gerekiyor."

"Öyleyiz," dedi parmak uçlarında yükselip dudaklarıma iffetli bir öpücük kondururken. "Onlara doğru olanı yapacak kadar onları sevdiğimi söyle. Ve ne kadar acıtırsa acıtsın seni sevdiğimi unutma. Ama hayat her zaman adil değildir, değil mi? Sanırım ikimiz de buna tanıklık edebiliriz."

Ve bir anda gitmişti.

O anda hissettiğim gibi bir acıyı daha önce hiç yaşamamıştım. Ama bu yüzden onu daha da çok sevdim.

Çünkü o haklıydı.

Bizi doğru olanı yapacak kadar seviyordu. Ve aşk böyle bir şeydi.

Gerçek aşk.

Bu kadar derinden önemsemek.

Arka kapı açıldı ve Niko içeri girdi. Yemin ederim kızlar daha garaj yolundan çıkmamıştı bile ama o buradaydı.

"İyi misin?" diye sordu bana hızlıca sarılırken ve omzuma bir tokat atarken.

Sandalyeyi çekip oturdum ve her şeyi değerlendirirken ellerimle ağzımı kapattım. "Hiç iyi değil, kardeşim."

Hawk kapıdan içeri daldığı sırada buzdolabından iki bira aldı.

"Hâlâ şehirde olduğunu sanıyordum?" Niko sordu. Hawk mevsimindeydiler ve hâlâ epeyce seyahat ediyorlardı.

"Hayır. Bir hafta daha maçımız yok. Bir saat önce döndüm ve burada antrenman yapacağım. Ever bebek doğana kadar mümkün olduğunca burada olmak istiyor. Az önce bana ne olduğunu anlattı, ben de hemen geldim. Sana yardım etmek için ne yapabiliriz?"

Niko birasından uzun bir yudum aldı ve geçirdi. "Bu berbat bir durum. Yardım edemeyebiliriz ama en azından burada olabiliriz. Yanındayız kardeşim."

"Karla'nın böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum. Yemin ederim, kızları istemiyor. Bu intikamla ilgili. Ashlan'la mutlu olduğum için kızgın. O böyle biri. Her zaman kindar olmuştur ama bu bir sonraki seviye. Kızlarımızı buna sürükledi ve şimdi de Ashlan gemiden atladı." Yumruğum masaya sertçe indi ve onlar irkilmedi bile.

"Dostum. Gemiden atlamadı. Şu anda senin ve kızlar için en iyi olanı yapıyor. Sen de onun için aynı şeyi yapardın." Hawk buzdolabına doğru yürüdü ve bir şişe su aldı.

"Biraz zaman ver. Belki tüm bunlar unutulur ve sen de normale dönersin." Niko omuz silkti.

"Ya bunu yıllarca sürdürmeye karar verirse? Onların yanında olan tek kişi ben olduğum halde, herkesi iyi bir baba olduğuma ikna etmek için uğraşıp duracak mıyım? Hayatlarına girip çıkacak ve ortalığı kasıp kavuracak öyle mi? Bu nasıl iyi olabilir?"

"Kimse sorun olmadığını söylemedi kardeşim. Ama gerçek şu ki, seni incitmek istiyor ve bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyor."

"Berbat bir durum, değil mi?" Hawk sordu. "Gitmesine izin verdin. Velayeti tek başına sana vermeyi kabul etti. Peşinden gitmedin ya da seçimi konusunda kötü hissettirmedin ama o geri dönüp senin için işleri mahvetti, öyle mi?"

"Yardımcı olmuyorsun dostum," dedi Niko ona bir bakış atarak. "Kimse bunun berbat bir şey olmadığını söylemedi ama bu oluyor ve o kızları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmalı."

"Lanet olsun. Annemi aramam lazım. Kızlar orada," dedim ve telefonu kaldırıp aramaya başladım.

"Nasılsın tatlım?" Ashlan'ın gittiğini biliyor muydu?

"Daha iyiyim. Kızlar nasıl?"

"Onlar iyi. Ashlan onlarla konuşmak ve elinden geldiğince her şeyi açıklamak için geldi. Üçü de çok gözyaşı döktü ama kızları ilk sıraya koyduğu için onu takdir ediyorum. Bu annelerinin hiç yapmadığı bir şey," dedi, sesini alçak tutarak, belli ki Paisley ve Hadley'nin onu duymadığından emin olmak istiyordu. Tüm olanlara rağmen, kimsenin onların önünde Karla hakkında kötü konuşmaması gerektiğini açıkça belirtmişim. O hâlâ onların annesiydi ve onun hakkında hissettiklerini lekeleyen kişi ben olmak istemedim. Büyüdüklerinde isterlerse bunu kendi başlarına yapabileceklerdi. Şu an itibariyle Paisley'nin ona karşı pek bir sevgisi yoktu.

"Onlarla konuşmak için mi geldi?"

"Evet. Ve bana. Tüm bunlar sona erene kadar kızlarla senin ilgileneceğinden emin oldu. Hadley'nin tatilden sonra okula başlayacağını hatırlattı, bu yüzden sen görevdeyken gelip evde uyuyacağım. Hiçbir şey için endişelenme, evlat. Bunu da atlatacağız."

Elbette Ashlan herkesten bir adım öndeydi ve hepimizin iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordu. O böyle biriydi. Boğazımdaki yumru giderek büyüyordu ve tüm bunları nasıl sindireceğimi bilemiyordum.

Başımı salladım. "Kızları eve getirebilirsin. Ben buradayım."

"Kurabiye süslüyoruz, onları bir saat içinde getirmeme ne dersiniz? Geceyi de burada geçirebilirler. Onları ağırlamayı sevdiğimizi biliyorsun," dedi ve bana olanlarla başa çıkabilmem için zaman tanımaya çalıştığını biliyordum.

"Bu gece onları eve götürmek istiyorum ama teşekkür ederim. Onlarla hemen konuşabilir miyim?" Nasıl olduklarını bilmem gerekiyordu.

"Elbette." Onlara seslendi.

"Merhaba baba," diye mırıldandı Paisley ve ben hüznü duydum. "Ashlan şu anda bizimle yaşamayacak."

Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Şu anda değil, bebeğim. Ama iyi olacağız."

"O da öyle dedi. Umarım geri döner." "Ben de öyle."

"Bu gece seninle uyuyabilir miyiz baba?" diye sordu ve Hadley'nin arka planda benim adımı söylediğini duydum.

"Elbette. Yakında görüşürüz. Hadley ile konuşayım." Vedalaştı ve telefonu kız kardeşine uzattı.

"Merhaba baba. Wuvie güle güle."

Uzun bir nefes verdim ve gözlerim tekrar düşmekle tehdit eden yaşlarla yandı. "Evet. Ama biz iyiyiz. Bu gece babanla uyumak ister misin?"

"Evet," dedi ama heyecandan yoksundu.

Kahretsin, bu ikisi bu yaşta bir çocuğun yaşaması gerekenden çok daha fazlasını yaşamışlardı. Bu beni kızdırdı. Karla'nın onlara yaptıklarından dolayı hiç suçluluk duymaması ve bunu tekrar yapmak için geri dönmesi.

Çok bencilce.

"Pekâlâ. Yakında görüşürüz." "Seni seviyorum, baba."

"Seni seviyorum, bebeğim." Telefonu kapattım ve kendimi durduramadan şişeye uzandım ve cam milyonlarca parçaya ayrılırken onu sertçe mutfak duvarına fırlattım.

Ne Hawk ne de Niko şaşırmış görünüyordu ama Niko kaşlarını kaldırdı ve ayağa kalktı. "Öfkeyle başa çıkmanın bir yolu da bu. Ama kızlar eve geliyor, o yüzden bunu bir an önce atlatsan iyi olur kardeşim. İleriye dönük olarak ne kadar kararlı olduğunu göstermen gerekecek, o yüzden işte bu. İçini dök ve sonra da bir kenara koy."

"Haklı," dedi Hawk, ayağa kalkıp dolaba doğru ilerledi ve bir süpürge ve faraşla geri döndü. "Oyun zamanı kardeşim. Hayatını geri almak istiyorsan deli gibi savaşmalısın."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Tüm bu saçmalıkları unutmak ve kızlarıma karşı cesur bir yüz takınmak için bir saatim vardı.

"Ver şunu bana," dedim süpürgeye uzanarak. "Bu benim pisliğim. Ben temizlerim."

"Anladım. Bu konuda yalnız değilsin Jace. Sadece şu anda öyle hissediyorsun." Hawk eğildi ve küçük parçalar kalmadığından emin olmak için süpürgeye gitmeden önce hepsini toplamaya başladı.

Niko bana bir bira daha uzattı ve yüzüme bakacak şekilde oturdu. "Bunu tekrar yapalım. Bir bira içelim. Biraz rahatla. Sonra yarın kavga başlar. Senin bekar olmanı istedi. Şimdi bunun onun için ne kadar kötü sonuçlanacağıyla uğraşabilir. Sen burada o bebekleri büyütüyorsun ve rock yıldızı bir baba oluyorsun. Senin hakkında dadınla çıkmaktan başka bir şey bilmiyor. Davası başladığı gibi çabuk bitecek."

"Umarım haklısındır," dedim, şişemi kaldırıp onunkiyi tokuşturarak. "Çünkü onları kaybedemem."

Ashlan'ı çoktan kaybetmiştim. Kalbim zar zor atıyormuş gibi hissediyordum. Ama yaptığı fedakârlığı biliyordum ve bunun boşa gitmesine izin veremezdim.

Karla hayatının mücadelesini verecekti.

Bana sevdiğim kadına çoktan mal olmuştu - benden daha fazla bir şey alamazdı.

yirmi beş

...

OceanofPDF.com

Ashlan

Onunla eve gelmem için çok ısrar ettikten sonra Charlotte'un evinde kalmaya **karar verdim**. Dylan da geceyi bizimle geçirecekti ve Vivian ile Everly'yi birkaç düzine kez kucakladıktan sonra sonunda kocalarının yanına gitmeleri için ısrar ettim.

Akşam yemeği istemedim. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordum. Sadece Charlotte'un yatağına tırmanmak ve uzaklaşmak istiyordum. Tabii ki Thomas'ın kızları söz konusu olduğunda mahremiyet diye bir şey yoktu ve Charlotte ile Dylan yanımdaki rahat kral yatağına tırmanmışlardı. Dylan kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı.

"Sen doğru olanı yaptın. Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

Tamamen ağladığımı düşünmeme rağmen gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. Kızları görmeye gittiğimde cesur bir yüz ifadesi takınmışım. Paisley ve Hadley'i bunaltmak istemediğim için kız kardeşlerime arabada kalmaları konusunda ısrar etmişim. Onlara bunun korkunç bir şey olmadığını hissettirmeye çalıştım. Jace'in annesiyle son birkaç saattir olup bitenler hakkında konuştuğum için aceleyle kızların olduğunu bildiğim King'lerin evine gittim. Onlara en azından bir veda borçluydum. Bugün eve geldiklerinde neden orada olamayacağıma dair uyduruk bir mazeret.

"Artık New York'a gitmiyor muyuz?" Paisley yüzünü okşarken sordu.

"Hayır, sanırım işim yalnız gelmemi istiyor. Sanırım artık katılmam gereken bir sürü toplantı var, bu yüzden sizin için pek eğlenceli olmaz." Boğazımdaki yumru sesimi dengede tutmamı zorlaştırıyordu ama kararlıyım. Ne olduğu konusunda onları telaşlandırmak istemiyordum.

annelerine olanları. Taşınmaya ve şu anda neredeyse hiç tanımadıkları bir kadın ve adamla yaşamaya zorlanabilecekleri gerçeği hakkında.

"Ve yolculuk için şimdi mi ayrılmak zorundasın?"

"Çok yakında. Tüm eşyalarımı aldım çünkü önümüzdeki birkaç ay boyunca çok meşgul olacağımı düşünüyorum ve bu yüzden sizi bir süre çok fazla göremeyebilirim." Onları korkutmamanın bir yolunu bulmalıydım ama yine de Karla'nın hukuk ekibinin sorgulama ihtimaline karşı orada yaşamadığımı açıkça belirtmeliydim.

"Yani artık bizimle yaşamıyor musun?"

"Şu an değil, bebeğim. Ama hâlâ burada olduğumu biliyorsun, değil mi? Seni çok seviyorum." Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve onun önünde ağlamamak için elimden geleni yaparak gözlerimi kaçırdım ve birkaç kez göz kırptım. Bakışlarım Jace'in annesiyle kilitlendi ve onun da gözyaşlarına karşı koyduğunu gördüm.

"Wuvie güle güle mi gidiyor?" Ben güzel Noel ağacının önünde yere otururken Hadley yanıma gelip başını omzuma yaslayarak sordu.

"Bir süreliğine, evet. Ama siz ikiniz babanıza iyi bakmalısınız." Hadley'i kucağıma çektim ve Paisley neler olduğunu anlamaya çalışır gibi dikkatle beni izlerken kollarımı ona doladım.

Jace'in evinden ayrıldığımda kalbim çoktan paramparça olmuştu ve parçalanmış parçalar şimdi beni derinden yaralıyordu.

"Peki ya Noel?" Paisley sordu ve ben de onu kucağıma, kız kardeşinin yanına çekerek kendime yaklaştırdım.

"Tüm hediyeleriniz ağacın altında, en kısa zamanda gelip sizi göreceğim, tamam mı? Sanırım New York'ta planladığımdan biraz daha uzun kalmam gerekebilir."

"Paten kaymak yok mu?" Hadley küçük elini uzatıp yanağımı okşarken sordu. Rockefeller Center'da buz pateni yapmak için büyük planlarımız vardı.

"Bu sefer değil, ama bir gün geri döneceğiz, tamam mı?"

"Yapacağımızı biliyorum Ash. Çünkü bütün anneler gitmez, değil mi?" Paisley ayağa kalktı. "Bence bizim için geri geleceksin."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve dudagım kontrolsüzce titremeye başladı. Onları ne kadar sevdiğimi göstermek için her şeyi yapardım. Onlara herkesin gitmediğini göstermek için. Bana sahip olurlarsa sonsuza dek yanlarında olacağımı.

Ancak bu kez maliyet çok yüksekti.

"Umarım öyledir," diye fısıldadım ayağa kalkıp Hadley'i önüme yatırırken. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Havaya ihtiyacım vardı.

Sanki büyükanneleri aklımı okumuş gibi aceleyle yanıma geldi. "Tamam, Ashlan'ın yolculuk için hazırlanmasına izin vermeliyiz ve zencefilli kurabiyelerin hepsi buzlanmaya hazır."

Hadley aşağı yukarı zıpladı ve alkışladı. "Yakında dönecek misin?"

Başımı salladım ve birkaç kez burnumu çektim. Duygularımı daha fazla içimde tutmakta zorlandığım için sel kapıları açılmakla tehdit ediyordu.

Paisley bana doğru koşup kollarını bacaklarıma doladığında, "Gitmeni istemiyorum," dedi. "Seni sonsuza dek seviyorum Ashlan."

Ve dayanabileceğim tek şey de buydu. Hemen eğildim ve Hadley'nin küçük elini sıkmadan önce başının üstünü öptüm. Beni şaşkınlıkla izliyordu, çünkü neler olduğunu anlamamıştı. Jace'in babası beni dışarıda takip ederken aceleyle kapıya yöneldim.

Koluma uzandı ve beni kucakladı. "Zor olduğunu biliyorum, tatlım. Ama gerçek sevgi böyle bir şey işte. Onları şimdilik doğru olanı yapacak kadar sevdiğin için teşekkür ederim. Unutma, hayatın bir yolu vardır. Bu sonsuza kadar süreceği anlamına gelmez."

Geri çekilmeden önce ona sarıldım ve parmak uçlarımda yükselip yanağından öptüm. Ona aynı fikirde olduğumu söylemek istedim. Ama haklı olup olmadığını bilmiyordum. Herkes annemin kanseri yeneceğini düşünmüştü ama o asla yenemedi. Savaşını kaybetti ve bir daha asla geri dönmedi. Yani işlerin her zaman yolunda gitmeyeceğini bilecek kadar saf değildim.

Çoğu zaman yapmadılar.

Arabanın arka koltuğuna tırmandığımda, eve kadar hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştım ve kız kardeşlerim de benimle birlikte ağlamışlardı çünkü beni acı çekerken görmeye dayanamıyorlardı. Biz hep böyleydik. Birbirimizin acısını hissederdik.

Uyuyana kadar ağlamıştım ve bu sabah uyandığımda Charlotte'un yatağında yalnızdım ve dün olan her şeyi hatırlamak için bir dakikamı ayırdım. Parmaklarım çatlamış dudaklarımı buldu, gözlerim gece geç saatlere kadar ağlamaktan ağırlaşmış ve şişmişti ve karnım ağrıyordu.

Fiziksel olarak hastaydım.

Jace ve kızlar için acı çekiyordum. Onlar benim değişmezim olmuştu. Ve şimdi onlarsız uyanacaktım. Paisley ve Hadley ile sabah sarılmaları, Jace'ten çalınan öpücükler olmayacaktı.

Tamamen tek başımaydım.

Elbette kız kardeşlerim ve babam vardı ve onları çok seviyordum.

Ama hissettiğim acı. Yalnızlık. Göğsümün ortasındaki boşluğu Jace, Paisley ve Hadley'den başka kimse dolduramazdı.

Küçük bir kızken annemi kaybettiğimde de aynı boşluğu hissetmişim. Ama o zaman bunu anlamamıştım. Sizin için çok şey ifade eden ve artık yanınızda olmayan biri için yas tutmanın ve yas tutmanın ne anlama geldiğini kavrayamayacak kadar gençtim.

Kafamı toparlamak zordu. Kimse ölmemiştir. Ama onlara sarılamazdım. Günleri hakkında soru soramazdım. Winston, Jace'in telefonu davada kanıt olarak kullanılabileceği için tüm iletişimi kesmemi önermişti. Yaralarını saramaz ya da onlara iyi geceler masalları okuyamazdım. Her zaman benden önce uyanan ve sabah gözlerim açılır açılmaz bana gülümseyen Jace'in yanında uyuyamazdım. Açık mavi gözlerini bulduğumda nasıl parıldadığını hatırlıyordum. Nerede olursak olalım bana odadaki tek kız benmişim gibi bakmasını. Kelimeler olmadan, sadece bir bakış ya da dokunuşla iletişim kurabilmemizi.

Hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

Hayatımda hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim.

Home.

Jace, Paisley ve Hadley benim evimdi ve artık yoklardı.

Göğsüm zonkluyordu ve dizlerimi yukarı çekip kollarımı onlara dolayarak kendimi rahatlatmaya çalıştım. Olanların gerçekliği ortaya çıktıkça boğazımdan yüksek sesli bir hıçkırık kaçtı. Uykuya geri dönebilmeyi diledim. Keşke unutabilseydim.

Charlotte aceleyle odaya girdi, yatakta yanıma oturdu ve saçlarımı okşadı. "İyisin Ash. Her geçen gün biraz daha iyi olacaksın."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken başımı salladım. "Bu şekilde acı çekmek istemiyorum."

Dylan kapıdan içeri girdi ve yatağın diğer tarafına geçerek yanıma tırmandı ve elime uzandı.

"Her seferinde bir gün Ash," diye fısıldadı.

Her iki kız kardeşim de ben tekrar uyuyana kadar yanımda kalırken ben orada ağlayarak yattım.

Uyku, kendimi huzurlu hissettiğim tek yerdi.

"Tamam, bu kadar. Yine bütün bir gün boyunca uyudun. Kalkma vakti geldi Ash," dedi Charlotte bana bir bardak su uzatırken.

Everly içeri girdi, göbeği önden gidiyordu. "Ashlan, gidelim."

Yatağın yanında durdu ve elimi uzattı. Dediğini yaptım ve ayağa kalkmadan önce oturdum. Beni Charlotte'un banyosuna götürdü ve duşu açtı.

Uzun bir süre ona baktım. Duş almaya hazır değildim. Hiçbir şeye hazır değildim. Midem bulanıyordu ve uyanık olmak bana neleri kaçırdığımı hatırlatıyordu.

"Dışarıda kar yağıyor. Yarın Noel arifesi ve sen gelecek hafta New York'a gidiyorsun. Büyük kız külotunu yukarı çekmenin ve ilerlemenin zamanı geldi." Duvara yaslandım ve gözlerimden yaşlar boşandı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken bu kez ağzımdan hiçbir ses çıkmadı çünkü içimde hiçbir şey kalmamıştı. "New York'a gitmek istemiyorum. "New York'a gitmek istemiyorum.

yeniden planlayın."

Dylan üzerinde siyah balıkçı yaka bir kazakla, uzun sarı saçları omuzlarına dökülmüş bir halde banyoya daldı ve bana bir kahve fincanı uzattı. "Hayır, hanımefendi. Böyle bir şey olmayacak. Sadece bir menajer değil, hikayenizi isteyen bir yayıncı bulmanın ne kadar nadir olduğunu biliyor musunuz? Ben de sizinle geliyorum. Kız kıza bir gezi yaparız. Şehirde yeni yıl. Holla," diye şarkı söyledi.

"Ben de geliyorum," dedi Charlotte kapıda belirdiğinde, kahverengi saçlarını yüksek bir at kuyruğuyla toplamış ve empatik bir gülümsemeye. "Hadi Ash. New York'ta Yeni Yıl'ı birlikte kutlarız. Seni neşelendirir ve yayıncınla buluşursun. Şu anda öyle hissetmesen de hâlâ dört gözle bekleyeceğin şeyler var."

"Kahretsin. Çok şey kaçırıyormuşum gibi hissediyorum ama bebek birkaç hafta içinde doğacakken seyahat etmemin imkanı yok."

Yanaklarımı kaydurdum ve gülümsemeye zorladım. Aynaya bakmak için durdum ve şişkin gözlerimin altındaki koyu halkalar hikayeyi anlattı.

"Alo?" Vivian seslendi ve Charlotte banyoda olduğumuzu haykırdı. Kucağında küçük Bee'yle göründü ve küçük alana girerek durumu değerlendirdi. "Burada neler oluyor?"

"Ash'e duş aldıracağız ve New York'a gitmesi için ısrar edeceğiz."

"New York'a gidiyorsun. Üzgün olduğunu biliyorum ama bunu yapabilirsin Ash. Acı çektiğini biliyorum ama yaşamayı bırakamazsın. Niko, Jace'in yanındaydı ve o da senin gibi hissediyor. Ama tahmin et ne oldu? Siz ikiniz o küçük kızlar için en iyisini yapıyorsunuz. Şimdi duşa girin ve onları gururlandırın."

"Evet, sen bir domatessin Rock," diye bağırdı Dylan Rocky Balboa konuşmasını yaparken ben de elimi kaldırdım.

"Konuşmayı kesersen duş alacağım. Şu anda bununla başa çıkamam. Temizlenmem için bana bir dakika izin ver, tamam mı?"

Everly beni inceledi ve sonra başını salladı. "On beş dakika içinde geri döneceğiz, o yüzden acele edin."

Onlar banyodan çıkarken Dylan, "Çok otoriter bir anne olacaksın," diye mız mızlandı ve ben de arkalarından kapıyı kapattım.

Su akmaya devam ettikçe boşluk buharla doluyordu ve tişörtümü ve taytımı çıkarıp duşa girdim. Sıcak su şişmiş yüzümü yaktı, ama üzerime vurmasına izin verdim. En son neredeyse bir hafta önce duş almıştım. Kızlar uyumuştı ve Jace'le birlikte gizlice duşa girmiştik. Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü bacaklarımın arasına gömüğünü hatırlayarak duvara yaslandım. Çok iyi hissettirdiği için adını haykırmamı sağlamasını. Beni bir havluya sarıp yatak odasına taşımadan önce saçlarımı nazikçe yıkayışını.

Yatak odamıza.

Suyun altında durdum ve gözyaşlarımın yüzümden akıp gittiğinden mi yoksa sadece suyun verdiği histen mi emin değildim ama tüm o hüznü hissetmeme izin verdim.

Tüm o kayıplar.

Sonra Paisley ve Hadley'i ve itfaiyeden eve döndüğünde babalarının üzerine nasıl atladıklarını düşündüm. Her gece onları üst kata taşıyıp yatağa yatırışını.

Suyu kapattım ve yüzümü temizledim.

Artık bencil olmak ve kendim için üzölmek yok.

Kızlarım güvende olacaktı. Jace onları kaybetmeyecekti. Ve en önemli şey de buydu.

yirmi altı

...

OceanofPDF.com

Jace

Son birkaç günün cehennem gibi geçtiğini **söylemek** hafif kalır. Bebeklerim üzgündü çünkü Ashlan'ı çok özleyordlardı. Karla bir buçuk yıl önce gittikten sonra bile bu konuda hiç üzüntü duymamışlardı. Onun yokluğuna, varlığından daha çok alışmış görünüyorlardı. Ama Ashlan'ın yokluğu hepimizi etkilemişti.

Pişirdiğim yemekleri beğenmediler. Saçlarını yapma şeklimi beğenmediler. Evin görünüşünü beğenmediler. Yatağı yapma şeklimi beğenmediler. Seçtiğim kıyafetleri beğenmediler. İzlediğimiz TV programlarını beğenmediler, Ashlan buradayken izlediğimiz programların aynısı olmasına rağmen.

Ve anladım.

Çünkü ben de mutsuzdum.

Kayboldum.

Kırılmış.

Yataktan kalkıp ilerlememin tek nedeni Paisley ve Hadley'nin bana ihtiyacı olmasıydı. İşleri yoluna koyabilmek için tatil sonrasına kadar işten izin almıştım. Winston davamızla ilgili son gelişmeleri konuşmak için buraya geliyordu ve Ashlan'la paylaştıkları yüzünden ondan memnun değildim ama yine de adamla uğraşmak zorundaydım. Kızgın olsam da olmasam da bu boktan durum devam ediyordu. Üstelik Noel arifesinden bir gün önceydi.

"Sence Ashlan burada olmasa bile Noel Baba yine de gelecek mi?" Paisley sordu ve sanki tüm bunlar benim suçummuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Benim de acı çektiğimi anlamıyorlar mıydı?

Tabii ki bilmiyorlardı. Ashlan ve benim onları korumak için ne kadar ileri gidebileceğimizi bilmeyen küçük kızlardı.

"Noel Baba geliyor. Ama babanla kaba konuşmayı bıraksan iyi olur çünkü Noel Baba bundan kesinlikle hoşlanmaz." Kapı zili çaldığında kaşlarımı kaldırdım ve ayağa kalktım.

Hadley kollarını dizlerime dolayarak ve kotun üzerinden bacağımı öperek, "Babama bir şey demek yok," dedi.

"Teşekkür ederim, Tatlı Bezelye. Babanın da şu anda biraz sevgiye ihtiyacı var. Bu işte beraberiz, tamam mı?" Bana gözlerini deviren büyük kızıma baktım.

Her savaşı kazanamazdım. En azından Hadley şu anda benden nefret etmiyordu. İkisine de oyun odasına gitmelerini, böylece Winston'la konuşabileceğimi söyledim.

Kapıya doğru ilerledim ve onu içeri davet ettim. "Selam. Geldiğin için teşekkürler. Kızlar zor zamanlar geçiriyor, bu yüzden onları şu anda ailemin evine götürmek istemedim."

"Anlıyorum. Sorun değil," dedi beni mutfığa kadar takip edip benimkinin karşısındaki sandalyeye otururken.

"Noel'den iki gün önce burada olduğunuza göre bir şey olmuştur diye düşündüm."

"Şey, evet. Bana kızgın olduğunu biliyorum Jace ama gerçeği öğrenmek istedi ve onu diğer toplantıya da getirdiğin için tüm gerçekleri bilmesi gerektiğini düşündüm."

Uzun bir nefes aldım. Ondan nefret etmek istiyordum ama kızdığım kişi o değildi. "Sadece kızlarımı korumama yardım et, Winston. Bunu yapabilir misin?" Sesimi alçalttım, küçük kulakların duymadığından emin olmak için merdivenleri kontrol ettim.

"Elimden geleni yapacağım. Bu sabah Carl Hubbard'la konuştum. Karla bugün ilk uyuşturucu testine girmeye zorlandı ve o da kabul etti. Bu da bir başlangıç," dedi ve çantasından bir not defteri çıkardı. "Ama hoşunuza gitmeyecek bir talepte bulundu."

"Pekala, bir bakalım. Geri döndü ve hayatımızı alt üst etti. Ashlan artık burada yaşamıyor. Kızlar harap oldu. Berbat durumdayım. Şimdi başka ne isteyebilir ki?"

"Kızlarla birlikte, refakatsiz bir şekilde yatıya kalmak istiyorlar. İyi niyet istiyorlar."

"İyi niyet mi?" Ayağa kalkarken tısladım. "Hayatta olmaz. Onlarla ne yapacağını bile bilemezdi."

"Jace, beni dinle. Mahkemeye başvurabilirler ve muhtemelen kazanırlar. Ama yarın Noel arifesi ve kızlarla biraz zaman geçirmek istiyorlar. Carl Hubbard ve ben şimdilik aranızda arabuluculuk yapmak için elimizden geleni yapacağız. Uyuşturucu testini kabul ettiler. Ashlan'ın artık burada yaşamadığını ve kızların etrafında olmadığını biliyorlar. Bu şimdilik onları yatıştırmışa benziyor. Masaya geri götürmem için bana bir şeyler vermelisiniz."

"Ne istiyorsun, Winston? Bir uzuv mu? Kalbimden geriye ne kaldı? Çocuklarına asla öncelik vermeyen bir kadına daha ne kadar vermem gerekiyor? Sevdiğim tek kadın bu bok yüzünden beni terk etti - kızlarım acı çekiyor, geceyi yabancılarla geçirmelerini bekleyemem. Gitmek *istemeyeceklerdir*. Paisley ondan hoşlanmıyor. Biri bizim için masaya bir şeyler getirse nasıl olur?"

Bir elini yüzünde gezdirdi ve inledi. "Haklı olduğunu biliyorum ve bu konuda hiçbir şey kolay değil. Noel arifesinde birkaç saate ne dersin? Gelip kızları alabilecekleri konusunda anlaştık. Calvin de oğlu gibi Karla'yla birlikte olacak. Hamburger ya da dondurma yemeye gidebilirler. Onunla çalışmaya çalıştığını göstermiş olursun."

"Ama ben değilim," dedim kuru bir sesle.

"Büyük resim, Jace. Sonunda o da çekip gidebilir. Senin ve kızlar için biraz huzur bulmaya çalışalım."

"Öğle yemeği. İki saat. Ve onları halka açık bir yere götüreceğim. Ve ben de orada olacağım, Winston. Kendi masamda oturacağım. Başlarına bir şey gelmesi riskini göze alamam. Evimde yaptığı patlamadan sonra, onları benden almaya çalışmayacağına inanmıyorum. Ayık olup olmadığını bile bilmediğimiz bir zamanda onları sürmesini istemiyorum."

"Bu işi halledebilirim," dedi ayağa kalkarken. "Bir telefon edeyim."

Winston mutfaktan çıktı ve ben de Karla'nın avukatını aradığını sandım. Orada oturup kahvemi yudumlarken bir yandan da paketlerle dolu Noel ağacına baktım. Daha bir hafta önce, hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum.

Noel'i dört gözle bekliyorduk. New York'ta yeni yılı.

Bir aile olmuştuk.

Ve şimdi burada oturmuş, Noel arifesinde bebeklerimin öğle yemeğini nerede yiyeceğini müzakere ediyordum.

"Tamam. Bunu kabul etmeniz çok nazik bir davranış olduğunu düşündü ve kızları oraya sizin götürmenizde bir sakınca görmedi. Restoranın yerini bizzat ayarlayacağını ve geçişi daha sorunsuz hale getirmek için ilk seferde kendisinin de orada olacağını söyledi. Noel arifesi olduğu için yarın şehre dönmek üzere ayrılması gerekiyor, bu yüzden öğle yemeğinin talep ettiğiniz iki saatten uzun olmamasını sağlayacak."

"Ne kadar da büyük," diye homurdandım.

"Aslında kötü bir adam değil, Jace. Bu duruma aracılık etmek ve kızlar için en iyi olanı yapmak istiyor gibi görünüyor."

"O yüklü bir maaş çeki alıyor, Winston. Kızlarım için en iyisini isteseydi, onları hiç umursamayan bir kadını savunmazdı," diye fısıldadım. Bu toplantıyı kızlara satmak zorunda kalacaktım ve Paisley bundan hiç memnun olmayacaktı.

"Geri adım atıyor gibi görünüyorlar, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayabiliriz. Artık tek başına velayetten bahsetmiyorlar, bu yüzden onlara bu ziyareti yapalım ve belki Noel'den sonra şehre geri dönerler."

"İnsan umut edebilir. Peki, velayet için baskı yapmazlarsa bu ne anlama geliyor? Hayatımıza devam edebilir miyiz? Yoksa Karla'nın bir günden diğerine ne yapmak istediğini görmek için beklemeye mi geçeceğiz?"

"Şu anda sana verecek bir cevabım yok Jace. Tek bildiğim bugün ziyaret etmek istedikleri. Bu, birkaç gün önce söylediklerinden çok daha yumuşak. Ama yarın değişebilir."

"Yani bu şekilde yaşayıp sürekli çocuklarımı benden alacağından mı endişe edeceğim?"

"Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Bu konuda bir çözüme ulaşacağız. Bunu onlar da en az bizim kadar istiyorlar," dedi ayağa kalkarak. "Mutlu Noeller, Jace."

"Evet. Mutlu Noeller, Winston. Veronica ve çocuklara iyi dileklerimi ilet." Samimi olmaya çalıştım. Hayatımın mahvolmuş olması, başkalarının tatilini mahvetmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Kızlarla ben Noel sabahı ailemin evinde olacaktık. Ashlan brunch yapmayı planladığı için buraya gelmeleri gerekiyordu ama her şey değişmişti ve benim Annem ev sahipliği yapacağını söyledi çünkü şu anda buna hazır olmadığımdan emindim.

Winston kapıya doğru yürürken kardeşim de garaj yolundan yukarı çıkıyordu. Kar yağıyordu ve Travis'in üzerinde bir kazak ve kot pantolondan başka bir şey yoktu.

O ve Winston içeri girmeden önce selamlaşırken, "Annem paltosuz dışarıda olduğunu bilse canına okur," diye bağırdım.

"Kahretsin, dışarısı çok soğuk," dedi ellerini birbirine sŸrterek. "Kar fırtınası havanın soğuk olacağına dair sağlam bir ipucu değil miydi?" diye sordum.

"Bakıyorum da birileri tatil havasına girmiş." Beni mutfağa kadar takip etti. "Senin için boktan bir zaman olduğunu biliyorum, bu yŸzden gelip seninle ve kızlarla takılabileceğimi dŸřŸndŸm."

"Hayden dŸn buradaydı. Sanırım annem herkese vardiya yaptırıyor?"

"Onun gibi bir şey. Peki, bu neyle ilgiliydi?" diye sordu, başparmağını Winston'ın az Ÿnce çıktığı kapıya doğru sallayarak.

"Karla yarın kızları gŸrmek istiyor. şu anda tek başına velayetten bahsetmiyor, bu yŸzden onu yatıştırmamız gerektiğini dŸřŸnŸyor. Geceyi orada geçirmelerine hayır dedim ama Ÿėle yemeği için halka açık bir restorana gitmelerine izin verdim. İki saat. Ben de başka bir masada olacağım. Ayrıca bugŸn uyusşturucu testi yapıldı, yani en azından buna uyuyor."

"O bir şeytan," diye fısıldadı ŸnkŸ kızların ŸnŸnde onun hakkında kŸtŸ konuşması hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Kapının yanında, duyamayacağımız bir yerde duruyorduk. "Prezervatife delik açmış amına koyayım. Kadın sapık. Yaptığı tek iyi şey sana o iki meleği vermek oldu."

"Anlaştık."

"Ash'ten haber var mı?"

"Hayır. Bitti diyebilirim. Eşyalarını taşıdı. Uzak duracağını açıkça belirtti." Paisley'nin bana seslendiğini duydum ve ona konuyu kapatmamız gerektiğini belirten bir bakış attım. "Yarınki Ÿėle yemeğine gitmeleri gerektiğini onlara bildirmem gerekiyor, o yŸzden bana yardım et. Durumu olduğundan daha kŸtŸ hale getirmeyin."

"Seni anladım. Yeğenlerimle herkesten daha iyi tatlı dille konuşabilirim." Beni iterek yoldan çekti ve oyun odasına doğru koşarak merdivenleri ıktı.

"Trav Amca," dedi Paisley ve bu Ashlan gittiğinden beri gŸsterdiėi en bŸyŸk coşkuydu. "Burada ne yapıyorsun?"

"En sevdiğim kızları gŸrmeye geldim."

"Ya Buddy?" Hadley, yarı narkoleptik olduğuna yemin ettiğim yavrusunu okşamaya devam ederken sordu ŸnkŸ adam uyumayı seviyordu.

"Evet. Tabii ki." Her ikisini de kucağına alıp kendi etrafında dŸndŸrdŸkten sonra tekrar yere bıraktı ve yere oturdu.

"Az önce Bay Hastings'le konuştum ve bana annenizin yarın ikinizi özel bir öğle yemeğine ve belki biraz dondurmaya götürmek istediğini söyledi."

"Karla mı? Hayır. Onunla gitmek istemiyorum." Paisley ofladı, tam da tahmin ettiğim gibi.

"Dondurma mı? Mmmmmmm," dedi Hadley karnını ovuştururken.

"Noel'de olduğumuz için iyi olur diye düşünüyorum. Ben de orada olacağım ve başka bir masada oturacağım. O ve Calvin artık evliler ve Calvin'in bir oğlu var ve sanırım hepinizin birlikte yemek yemenizi istiyor. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Ashlan'ı göremeyeceğim ama Karla ile öğle yemeği yemek zorunda mıyım?" Paisley hışımla odasına koşup kapıyı çarparak çıkmadan önce bağırdı.

"Lanet olsun. Bu hiç iyi gitmedi kardeşim. O kız ergenlik çağına geldiğinde çok fena olacaksın," dedi Travis gülerek.

"Kapa çeneni," diye hırladım ve Hadley'nin yanına, yere oturup Buddy'yi sevmeye başladım. Onun hayatına hayrandım. Hiç kalp ağrısı yoktu. Kızgın çocukları yoktu. Çılgın eski karısı yoktu. Stres yoktu. Sadece yemek yer, sıçar ve uyurdu.

Kulağa cennet gibi geliyordu.

"Sakinleşmesi için ona biraz zaman vereceğiz. İyi olacaktır." Gerçek şu ki, onun öfkesini anlıyordum çünkü ben de hissediyordum. Sürekli olarak yanında olan Ashlan'ı istiyordu. Tekrar tekrar gelmişti. Oysa ben onu, yanında olmayan bir kadınla birkaç saat geçirmeye zorluyordum. Hepsi onları kaybetmekten korktuğum içindi. Ama bazen istediğinizi elde etmek için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydınız.

Ve onları korumak en önemlisiydi.

Ashlan'ın gitmesinin sebebi de buydu, değil mi?

Kardeşim ve Hadley birbirlerine ileri geri konuşurken gözlerimi kapattım. Kızımı çok özlemiştim ve New York'a yalnız gideceği için gergin olup olmadığını merak ediyordum. Onun da acı çektiğini biliyordum ve başardığı her şey için kutlanmayı hak ediyordu. Parmaklarım ona mesaj atmak için kaşınıyordu, ama Winston bana bu iş mahkemeye giderse telefon kayıtlarımın mahkeme tarafından kolayca istenebileceğini söylemişti, bu yüzden bunu beklemem gerekiyordu.

Ve ondan uzakta olmanın ne kadar berbat olduğunu ona söyleyebileceğim günün gelmesini umuyordum.

Kalbimi tek parça halinde geri alacağım bir gün olacaktı.

Noel arifesinin büyülu olması gerekiyordu. Dışarıda kar yağıyordu, sabahın geç saatleri olmasına rağmen ağaç fişe takılmıştı çünkü kızlarımın bu günü atlatması için elimden geleni yapıyordum. Travis geceyi misafir odasında geçirmişti. Sanırım bugünün benim söylediğimden daha zor geçeceğini biliyordu. Hadley'nin hiçbir şeyden haberi yoktu ama bugün benimle evde kalmak istediğine dair birkaç yorum yapmıştı. Paisley dün odasından çıkmıştı ama yine de gitmek istememekte ısrar ediyordu. Ve midemde iştahımı kaçıran ve beni gerginleştiren bir çukur vardı.

Winston beni arayıp Carl Hubbard, Karla, Calvin ve Dawson'ın saat on bir buçukta Honey Mountain Café'de buluşacaklarını söyledi.

Onları giydirdim ama Paisley onun için hazırladığım şeyi giymeyi reddetti ve odasından siyah tayt, siyah kazak ve siyah botlarıyla çıktı.

Travis bir avuç dolusu antep fıstığını yüksek sesle çiğnerken kulağıma "Bugün Noel ölüm meleği gibi görünüyor," diye fısıldadı ve suratına yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. "Sanırım bir açıklama yapıyor."

"Farkındayım. Ama bazen savaşlarınızı seçmeniz gerekir," dedim Hadley pembe bir tütü, kırmızı ve beyaz taytlar ve turuncu bir kazak giyerek yanımızdan zıplayarak geçerken.

"Tanrım, bugün birden fazla savaş kaybetmişsin gibi görünüyor. Bu kız o kıyafeti ve paytak yürüyüşüyle rüzgâra karşı üç yaprak gibi duruyor."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?"

"Bu işi benim halletmeme ne dersin? Çok duygusalsın," dedi Travis, sehpanın üzerindeki kâsedden biraz daha fındık almak için uzandığında eline bir şaplak attım ve fındıklar havada uçuştı.

"Dostum!" diye bağırdı.

"Konuşmayı kes. Çiğnemeyi kes. Dur" -elimi salladım- "tüm o."

"Evet. Kesinlikle kaybediyorum," diye fısıldadı kimseye.

"Pekâlâ, paltolarınızı giyin kızlar. Gitme vakti geldi." Hadley'nin mor ceketine uzandım.

Ceket, sadece kıyafetiyle daha da çatıştı. Onu kışa hazırlamanın daha kolay olacağını biliyordum.

Biri kapıyı çaldı ve Travis açmaya gitti. Niko ve Hawk içeri girdiler.

"Dışarısı soğuk. Sıkı giyinin kızlar." Niko ellerini birbirine sürtüyordu.

"Bu bir şey değil. Buzlu ortamlarda çok başarılı olurum," diye alay etti Hawk.

"Ne yapıyorsun burada?" Hadley'nin paltosunun fermuarını çekip şapkasını başına geçirdikten ve ellerine takması için kardeşime eldivenleri uzattıktan sonra sordum.

"Desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Hawk omuz silkti. "Ever şu anda son dakika hediyelerini paketliyor, ben de gelip seni kontrol edeyim dedim."

"Vivi ve Bee babasının evindeler, ben de bir uğrayayım dedim. Ayrıca karnımız da aç. Sizinle geliyoruz."

Bugün neler olduğunu biliyorlardı. Benim ve kızların iyi olduğundan emin olmak için buradaydılar. Onlara minnettardım.

"Hadi, Buttercup. Paltonu giyelim."

Paisley bana doğru yürüdü, bebek mavisii gözyaşlarıyla doluydu. "Gitmek istemiyorum baba."

"Biliyorum bebeğim. Ama denemeliyiz. Bunu benim için yapabilir misin?" Diye sordum ve sesim çatallaşarak beni ve Paisley'i irkiltti çünkü gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Artık dayanma gücümün sonuna gelmiştim. Onu bunu yapmaya zorlamak istemiyordum ama başka seçeneğim de yoktu, değil mi?

Kolunu kaldırdı ve ceketini giydi. "Tamam."

Travis bana empati dolu bir bakış attı. O çok iyi bir kızdı ve şu anda onunla gurur duyuyordum. "Teşekkür ederim." Yanağından öptüm.

Hawk şapkasını kafasına geçirdi ve histerik bir şekilde gülmeye başlayana kadar yüzünü örtmek için aşağı çekti.

Bu konuda yardım etmek için geldikleri için mutluydum. Çünkü hiçbir şey kolay değildi.

Kızlarım benim kamyonetime bindiler ve Travis de ön yolcu tarafına geçti. Hawk ve Niko da Hawk'ın cipiyle arkamızdan geldiler.

Hadley'i Honey Mountain Café'nin içine taşıdım, Travis de Paisley'nin elini tuttu. Niko ve Hawk arkamızda kaldı.

Takım elbiseli bir adam hostes standının yanında durdu ve elini uzattı. "Ben Carl Hubbard. Bunu kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Karla'nın bir kabinde oturduğunu görmek için baktım ve yanında başka kimseyi göremedim.

"Calvin ve Dawson nerede?"

"Onlar gelmiyor. Bugün sadece Karla olacak." Bana söylemediği bir şey vardı.

"Sizce de buraya gelip bu küçük kızları selamlaması gerekmez mi? Bu onlar için çok fazla ve sizi tanımıyorlar."

"Anlaştık." Kabine geri döndü ve ne dediğini anlayamadım, ama bana baktığında bariz bir orospu suratıyla bize doğru yürümeden önce tartışıyorlarmış gibi geliyordu.

"Bebek bakıcısına ihtiyacımız olmadığı için gözümüzün önünde oturmayacağınızı umuyorum. Carl zaten bize katılıyor, bu yüzden iyi olduğumuzu söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum" dedi. "Aç mısınız kızlar?"

Paisley sessizce, "Aç değilim," dedi ve Karla'nın bakışlarından kaçınmak için amcasına baktı.

"O zaman yemek zorunda değilsin," diye tısladı Karla.

İşte orada. Gerçek yüzünü göstermeye devam et.

"Tamam. Hadi masamıza gidelim," dedi Carl.

"Birazdan görüşürüz ve Noel Baba için hazırlanacağız, tamam mı?" Hadley'i öptüm ve onu yere bıraktım. Önce Karla'ya, sonra Carl'a ve tekrar bana baktı. Tek kelime etmedi. Gözleri kocaman açılmıştı, ellerini oynatıyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

"Kız kardeşine iyi bak, tamam mı?" Eğilip onu kollarımın arasına almadan önce Paisley'e söyledim. "Sadece öğle yemeği, Buttercup. Seni seviyorum."

Geri çekildi ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve yemin ederim kalbimin pamuk ipliğine bağlı olan son parçası da kırıldı.

"Yapacağım, baba." Kız kardeşinin eline uzanmadan önce bana bir kez daha sarıldı ve Karla'yı masaya kadar takip ettiler.

Hawk boğazını temizleyip bize arka tarafta bir masa bulunduğunu söylemeden önce dördümüz orada durmuş onları izliyorduk. Kızları görebilecektim ama bana doğru koşmayacakları kadar uzaktaydık.

Başımı salladım.

Boğazımdaki yumru yutkunmamı zorlaştırdı.

"İyi misin?" Yanındaki kabinde geçerken Travis sordu. "Hayır."

Ve muhtemelen uzun bir süre de olamayacağım.

yirmi yedi

...

OceanofPDF.com

Ashlan

"MERRY CHRISTMAS," dedi Charlotte kollarımı gerip gözlerimi açtığımda. İçimde bir parça tatil ruhu bulmak için çok uğraştım ama bu bir mücadeleydi. Midemde sürekli bir bulantı hissi vardı. Bedenim Jace ve kızlar için fiziksel olarak ağrıyordu. Her zaman bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordum.

Hissettiğim tek huzur uyuduğum zamanlardı. Kaybettiğim onca şeyi düşünmek zorunda olmadığım o kısacık saatler.

Dylan birkaç ay içinde hukuk fakültesinden mezun olacağı için benimle tüm olası sonuçlar hakkında konuşmuştu ve her şeyin nasıl işlediğini benden çok daha iyi biliyordu. Ama velayet savaşlarının karmaşık olduğunu, bu yüzden onlara savaş dendiğini söyledi.

Kesin ve kuru değillerdi. Taşınmamın ve Jace, Paisley ve Hadley'den uzaklaşmamın onun davası için yararlı olacağına inanıyordu. Winston muhtemelen bunu bir tür kaçamak olarak yazacak ya da sadece orada çalıştığımı ve aslında birlikte olmadığımızı söyleyecekti. Bunu nasıl çevireceklerini bilmiyordum, ama hepsi canımı yakıyordu. Paylaştığımız şeyleri, benim için anlamlarını azaltmak doğru görünmüyordu. Ama Dylan doğru şeyi yaptığım konusunda ısrar etti ve kızların Jace'le kalacağı anlamına gelse her şeyi tekrar yapardım.

"Evet. Mutlu Noeller." Boğazımdaki yumru kalınlaşmıştı.

Elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Tatili bu şekilde geçirmeyi düşünmediğini biliyorum. Ama evden ve bu yataktan çıkmak..." dedi, kaşlarını kaldırarak çünkü son birkaç gündür uyumaktan başka bir şey yapmak istemiyordum. "Bu iyi olacak

senin için. Güzel bir yemek yiyecek, birkaç hediye açacak, hatta belki Vivi'nin kurabiyelerinden birkaç tane yiyeceksiniz."

Her zaman tatlıya düşkündüm ama Jace'in evinden taşındığımdan beri hiç iştahım yoktu.

"Biliyorum. Bunu yapacağım. Kimse acı çektiğimi bile bilmeyecek, söz veriyorum," dedim, doğruldum ve bir nefes verdim.

"Bu umurumda değil Ash. Kalbinin kırık olduğunu biliyorum. Her şey çok üzücü, o yüzden anlıyorum. Ama senin için endişeleniyorum. Winston'a göre bu aylarca, hatta yıllarca sürebilir. O yüzden yoluna devam etmelisin."

Başımı salladım ve içimde hâlâ gözyaşı kalmasına sinirlenerek yanaklarımı temizledim.

"Ve birkaç gün içinde Everly'nin bebek partisi var. Hâlâ dört gözle bekleyeceğimiz şeyler var."

"Şu anda nereye uygun olduğumu bilmiyorum. Ben de hep bununla mücadele ettim. Ne olmak istediğimi ya da üniversiteden sonra ne yapmak istediğimi hiç bilmiyordum ve sonra her şey çok doğru geldi, anlıyor musunuz?"

"Bunu anlıyorum. Ama kariyerin yükselişe geçti Ash. New York'taki en iyi beş yayıncıdan biriyle anlaştın. Çok yeteneklisin. İstedğin her şeyi yapabilirsin."

Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu. İstedğim tek şeye sahip olamıyordum.

"Evet. Bir yolunu bulacağım. Muhtemelen babamın yanına taşınmalıyım. Sonsuza kadar senin yatağında uyuyamam." Kıkırdadım ve günler sonra ilk kez gülümsedim.

Başımı omzuna yaslamak için aşağı çekti. "Burada istediğin kadar kalabileceğini biliyorsun. Burada olmanı seviyorum."

"Teşekkürler. Ve bebek partisini dört gözle bekliyorum."

"İşte geldi. Sen duşa gir, ben de kahve yapayım ve Vivi'nin dün gece getirdiği kruvasanları ısıtayım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Mutlu yüzümü takınmanın ve denemenin zamanının geldiğini biliyordum. Ne de olsa Noel'di. Kızların bu sabah ne yaptığını merak ediyordum. Çantayı dolabımızın içine saklamıştım ve Jace'in her şeyi çözmüş olmasını ve büyülü bir sabah geçirmelerini umuyordum.

Bugün Karla'yı görüp görmediklerini merak ettim. Vivian ve Everly'den küçük haberler aldım, Hawk ve Niko da Karla'yı görmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Jace'e destek olmak için. Dün anneleriyle yemeğe gittiklerini biliyordum ama başka bir şey bilmiyordum.

Üzgün ve kalbi kırık olmaktan çok daha fazlası olduğumu söylemekten utanıyordum. Kıskanmışım. Onların hediyelerini açmalarını ve Noel Baba'nın onlara getirdiklerini gördüklerinde yüzlerindeki gülümsemeyi görmesini kıskanıyordum.

Onları, onlara aldığımız sevimli Noel elbiseleri içinde gördü.

Onlara sarılmalıydı. Onları öptü. Onları içeri soktu.

Duş duvarına yaslandım ve kendimi Noel için iyi bir ruh halinde olmaya zorlamadan önce özel olarak dağılmak için kendime birkaç dakika izin verdim.

Su üzerime yağarken yere oturdum ve dizlerime sarılıp ağladım.

Kaçırdıklarım için ağladım.

Kaybettiklerim için ağladım.

Asla olmayacaklar için ağladım.

Sonra ayağa kalktım, saçımı yıkadım ve duştan çıktım.

Kendimi toparlamaya ve bu özel günde üzüntümün diğer herkesi boğmasına izin vermemeye kararlıyım.

Küçük Bee'nin ilk Noel'iydi.

Everly doğum yapmak üzereydi.

Hawk kazanan bir sezonun ortasındaydı.

Niko ve Jace satın aldıkları devasa ev üzerinde çalışmaya başlamışlardı ve herkes bu konuda heyecanlıydı. Tüm kaplamaları seçmek için onlarla birlikte gitmişim ve muhteşem olacağını biliyordum. Şimdi gidip görebilecek miyim diye merak ediyordum. Mesafemi korumam gerektiğini biliyordum ama bu ne kadar sürecekti? Bu velayet savaşı bitene kadar mı? Hiçbirini görmeme izin verilmeyecek miydi?

Aynaya bakarken etrafıma bir havlu sardım ve saçlarımı fırçaladım ve o anda annemi özlediğimi hissettim. Yıllar boyunca bu bana sık sık oldu. Mezuniyetlerimde, okul danslarımda ve görünüşe göre ilk kalp kırıklığımda.

"Keşke burada olsaydın anne," diye fısıldadım. "Kendimi çok kaybettim." Ellerimle yüzümü kapattım ve başımı salladım.

Artık ağlamayacağım.

Kendini toparlama zamanı.

Ve bir anda annemin sözleri aklıma doldu.

Annem bana hasta olduğunu ve kemoterapinin işe yaramadığını söylediğinde ağladıktan sonra, "Bir şeyler hissetmek sorun değil bebeğim," dedi. "Bu duyguları kendinden uzaklaştırma. Birini sevdiğinde ve onu kaybetmekten korktuğunda böyle olur."

Beni kucağına çekti ve ben de yüzümü boynuna gömdüm. En sevdiği çiçek olan taze gardenya gibi kokuyordu.

"Ama iyileşmezsen ne olacak?" Mırıldandım.

"Her şekilde yaşamaya devam edeceksin, aşkım. Ben hep seninle olacağım. Aşk böyle işler. Gerçek olduğunda... asla terk etmez. Ve ben seni son nefesini verene kadar seveceğim."

"Ben de seni seviyorum anne."

"Bunun korkutucu olduğunu biliyorum. Kayıp zordur ve şu anda üstesinden gelmeniz gereken çok şey var. Bu kadar genç yaşta bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Ama şunu unutma Ashlan May... Seninle geçireceğim birkaç yıl bile olsa her şeyi yine yapardım. Çünkü aşk bir hediyedir. Kaybettiklerimiz için üzülme, sahip olduklarımız için mutlu ol. Çünkü senin annen olmak benim en büyük hediyem oldu."

Banyo tezgahını kavradım ve gözlerimi sıkarak kapattım. Jace, Paisley ve Hadley'i sevmek benim en büyük hediyem olmuştu.

Kaybettiklerimiz için üzölmeyecektim. Sahip olduklarımızı hatırlayacaktım.

Uzun bir nefes aldım ve saçlarımı havluyla kuruladıktan sonra Dylan'ın bugün giymemiz için her birimize aldığı siyah taytı ve ona uygun kapüşonlu tişörtü giydim. Ortasında bir çift siyah gözlük takmış Noel Baba'nın fotoğrafı vardı ve üzerinde şöyle yazıyordu: Bunu HO'lar için yapıyorum. Bana verdiğinde gülmemiştim ama şimdi başıma geçirirken güldüm.

Saçımı fön makinesiyle kuruttum ve biraz nemlendirici, dudak parlaticısı ve maskara sürdüm.

Kapıyı açtığımda Dylan ve Charlotte mutfak tezgahının başında oturmuş, büyük olasılıkla dedikodu yapıyorlardı.

"Şuraya bakın. Evde bir HO var." Dylan ayağa fırladı ve bana sarıldı. "Ve bu sabah ölü gibi görünmüyor, bu yüzden buna bir kazanç diyebilirim."

Kendimi geri çektim ve gözlerimi devirdim ama küçük bir gülümsemenin ortaya çıkmaya çalıştığını hissedebiliyordum. "Bunun için teşekkürler."

"Tabii ki. Kız kardeşler ne içindir?"

"Ummm... şey, duygusal destek. Starbucks koşuları. Saçını ve makyajını yapmak. Kıyafet paylaşımı. Harika Noel ve doğum günü hediyeleri, sadece birkaç isim." Charlotte bana içinde kruvasan ve yanında biraz reçel olan bir tabak uzattı.

Dylan'ın yanındaki bar taburesine doğru ilerledim ve kahvemi yudumladım. "Teşekkür ederim."

Dylan telefonuna baktı ve sonra onu tezgâhın üzerine koydu. "Vivi ve Ev babamın evine doğru yola çıktılar. Hediyeleri açma zamanı."

"Küçük Bee'yi bekletemeyiz. Bu onun ilk Noel'i," dedim ve kruvasanımdan bir ısırık alıp ayağa kalktım. Hızlıca çiğnedim ve zorla yutmaya çalıştım. Yemek yiyemiyordum. Midem hâlâ dönüp duruyordu ve yemek düşüncesi şu anda hiç çekici gelmiyordu.

"Lütfen. Küçük Arı bir Cheerio tarafından büyülendi, bu Noel'i zor hatırlayacak." Ceketlerimizi giyip kapıdan çıkarken Dylan homurdandı.

Babamın evine vardığımızda, ailemizin evindeki surround ses hoparlörlerinden Noel müziği çalıyordu. Everly mutfakta fırına iki güveç koyarken Vivian da mutfak adasına bir tabak hamur işi koymuştu.

Noel sabahı sadece bizim ailemiz içindi. Babam, Everly, Hawk, Vivian, Niko, Bee, Dylan, Charlotte ve ben. Jace, Paisley ve Hadley'nin de burada olması gerektiğini düşündükçe göğsüm sıkıştıyordu. Hawk beni kucaklayıp Niko, Vivi ve Everly'nin sırasına geçirirken bu düşüncüyü bir kenara ittim. Babam kahve fincanını yere bıraktı ve bana doğru yürüdü.

"Nasılsın bebeğim?" diye sordu. Bana velayet savaşıyla ilgili olanları anlattığı günden beri onu görmemiştim. Ama neredeyse her gün konuşuyorduk. Babam ağlamayı pek sevmezdi, bu yüzden ihtiyacımız olduğunda bizi yalnız bırakırdı. Ama konuşmaya hazır olduğumuzda hep yanımızdaydı.

"Ben iyiyim. Mutlu Noeller," dedim ve ona daha sıkı sarıldım.

Ağacın etrafında oturmaya başladık ve her zamanki gibi Dylan hediyeleri dağıttı. Noel sabahı hiç sabırlı olmamıştı, bu yüzden bu hep onun işi olmuştu. Her seferinde bir tane olmak üzere sayısız hediye açtık. Paylaştık, güldük ve minnettar olduk. Niko ayağa kalktı ve bana doğru gelip iki paket uzatmadan önce girişe doğru ilerledi.

"Jace bunları sana getirmemi istedi."

Oda sessizliğe gömüldü ve ben boğazımı temizledim. "Konuşmayı kesmene gerek yok. Ben iyiyim. Ona ve kızlara hediye bıraktım, o da tabii ki bunları vermek istedi."

Küçük boyuttaki ilk paketi çevirdim ve üzerinde küçük kızakların olduğu kırmızı bir kâğıda sarılmıştı. Onunla birlikte hediye paketi almak için koştüğümüz ve ben arabaya beş rulo yüklemişken onun bir rulo paket kâğıdı seçmek için sonsuza kadar uğraştığı anıyı hatırlayarak gülümsedim. Küçük kızakların ona kızakla kaydığımız günü hatırlattığını söyledi.

Gümüş rengi muhteşem bir çerçeve çıkardım ve çevirdiğimde Jace'in yerde yüzüstü yattığı, Buddy'nin de yanında olduğu, benim Jace'in üstünde, karnımı sırtına bastırdığım, Paisley'nin benim üstümde yattığı ve küçük Hadley'nin de kız kardeşinin üstünde olduğu bir fotoğraf gördüm. Fotoğrafta hepimiz gülüyorduk ve fotoğrafa bakarken gözlerim doldu. Paisley bizden bir piramit fotoğrafı çekmemizi istemişti ve Jace telefonu yere koyup zamanlayıcıyı ayarlamıştı ve zamanlayıcı bitmeden Hadley'i tepeye çıkarmak için bir düzineden fazla deneme yapmıştı. En tatlı fotoğrafı çünkü mutlu görünüyorduk.

Bir aile gibi görünüyorduk.

Charlotte, "Bir bakayım," deyince çerçeveyi ona uzattım ve bir sonraki pakete odaklanmaya çalıştım.

Everly fotoğrafa bakıp kıkırdarken, "Küçük Hadley devrilmek üzere gibi görünüyor," dedi.

"Evet. Herkesin içinde olduğu bir fotoğraf çektirene kadar pek çok kez düştü."

Herkes elden ele dolaştırmaya ve baktıkça gülümsemeye devam etti. Bir sonraki paketin üzerindeki hediye paketini yırttım ve ağzım açık kaldı. Beyaz bir Apple kutusuydu ve kapağı kaldırıp içindeki pembe altın renkli dizüstü bilgisayar gördüm. Başımı salladım ve gözyaşlarımı uzak tutmak için elimden geleni yaptım. Jace artık tam zamanlı yazmaya başladığım için yeni bir dizüstü bilgisayar almak istediğimi biliyordu.

Vivian bana doğru eğilip kolunu omzuma doladığında, "Çok düşüncelisin," dedi.

Yanağımdan süzülen tek damla gözyaşını sildim ve başımı salladım. "Tamam, hadi yiyelim," dedim, dikkati üzerimden çekmek istiyordum.

Dizüstü bilgisayar daha önce açtığım hediye yığınının yanına koyarken Niko ayağa kalkmama yardım etti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Ama olacağım, değil mi? Zamanın iyileştirici bir yönü var."

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, o da perişan halde." Niko omzuyla bana vurdu ve gülümsedi.

"Şu anda ona mesaj atamam, bu yüzden benim için dizüstü bilgisayar ve sevimli fotoğraf için ona teşekkür eder misin?"

"Elbette, yapacağım."

Niko'dan Jace ve kızlara onları sevdiğimi söylemesini istedim. Ama onlar bunu zaten biliyordu.

Onları sevmek bizim sorunumuz değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

OceanofPDF.com

yirmi sekiz

...

OceanofPDF.com

Jace

"Yargıcın beni neden görmek istediğini **ANLAMİYORUM**. Seninle normal bir şekilde iletişim kurmuyor mu?" Siyah trençkotumu çıkarırken Winston'a sordum. Hava çok soğuktu ve Noel sabahından bu yana geçen hafta boyunca kar yağmıştı.

"Bilmiyorum, Jace. Yargıç Flores'ten bir telefon aldım ve ikimizle de konuşmak istedi. Carl Hubbard'a ulaştım ve bizimle burada buluşacağını söyledi ama bana başka bir şey söylemedi. Karla ile hiçbir iletişimimiz olmadı, bu yüzden neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Lanet olsun. Kim bilir şimdi ne isteyecek? Paisley, Karla'nın geçen hafta öğle yemeğinde onlarla neredeyse hiç konuşmadığını söyledi ve ben de onun sürekli telefonla konuştuğunu gördüm. Carl'ın onlarla annelerinden daha çok konuştuğunu söyledi. Artık son oyununun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bu konuda yalnız değilsin. Bu kadını bir türlü anlayamıyorum," dedi Winston, Yargıç Flores'in ofisine yaklaşıp resepsiyonistiyle görüşürken.

Bizi bir koridordan geçirdikten sonra ofisin kapısını çaldı ve iterek açtı. Carl Hubbard zaten oradaydı ve derin bir sohbeta dalmış görünüyorlardı.

"Geç mi kaldık?" Winston sordu ve sesindeki kızgınlığı fark etmedim.

"Hayır. Siz gelmeden önce birkaç şey konuşmak istedik," dedi Carl, Winston onun yanına, ben de avukatımın diğer tarafındaki sandalyeye otururken başıyla beni işaret ederek. Yargıç Flores ellerini bir kez çırttı.

"Buradaki amacımız iki küçük kızınız Paisley ve Hadley King'in menfaatlerini gözetmektir."

Karla'nın hayatlarına girip çıkmasına izin vermeleriyle beni kandırabilirdiniz ama bu konuda çenemi kapalı tutardım. Karla'nın velayetini bana verdiğini söylemek için mi burada olduğunu merak ederek karnıma ağırlar girdi.

Winston birkaç kez boğazını temizlerken bana bakarak, "Hepimizin amacının bu olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim," dedi.

Çok gergindi, bu yüzden Yargıç Flores'in devam etmesini beklerken sandalyemde öne doğru oturdum ve dirseklerimi dizlerime dayadım.

"Sana birkaç sorum var ve senden tek istediğim bana karşı dürüst olman." Karanlık bakışları benimkilere kilitlendi ve ben de başımı salladım.

"Annelerinin yokluğunda çocuklarınız için güvenli bir yuva sağladığınızı düşünüyor musunuz?"

"Kesinlikle." Bu konuda hiç şüphe yoktu. Kızlarım mutluydu, onlara iyi bakılıyordu ve kelimelerin ötesinde seviliyorlardı.

"Peki çocuklarınızın dadısıyla bir ilişki yaşadığınız doğru mu?" diye sordu beni hazırlıksız yakalayarak. Winston yanıt vermeye başladı, ama ben elimi kaldırdım.

"Bu bir ilişki değildi. Ashlan Thomas'ı uzun yıllardır tanıyorum, bu yüzden onu kızlara dadılık yapması için işe almıştım. Çünkü o harika bir kadın ve bunu onu işe almadan önce de biliyordum."

"Ve elimdeki notlara göre genç bir kız." Çenesini birbirine kenetlediği ellerinin üzerine koydu.

"Yirmi üç yaşında. Üniversiteden mezun oldu. Bebeklerime daha önce hiç kimsenin bakmadığı kadar iyi baktı. Bilge, nazik ve zeki biri. Harika bir yazar ve kızlarım onu çok seviyor."

"Yalnızca onlar değilmiş gibi görünüyor?" diye kuşkuyla sordu ve Winston bana bir bakış fırlattı. Ama yalanlarla işim bitmişti. Utanacak hiçbir şeyim yoktu.

"Size karşı dürüst olacağım, Yargıç Flores," dedim, öne doğru oturdum ve bir nefes verdim.

"Lütfen." Başını salladı.

"Ashlan Thomas ve ben onu işe aldığımızda aile arkadaşydık. Yolun bir yerinde birbirimize aşık olduk ve onu şiddetle seviyorum. Kızlarım için annelerinin asla yapmadığı bir şekilde adım attı. Birlikte bir aile kurduk,

ve bundan utanmıyorum. Bu çok güzel bir şeydi çünkü o harika bir insan ve kızlarım da benim gibi onun için deli oluyorlar."

Bakışları daraldı ve notlarını gözden geçirdi. "Artık hiçbirinizle görüşmediğini sanıyordum."

"O değil. Evimizden taşındı ve gittiğinden beri onunla hiçbir temasımız olmadı. Karla tek başına velayet için dava açtığında Ashlan'a ikimizin birlikte olmasının mahkeme tarafından hoş karşılanmayacağı söylenmiş. Kızlarımı kaybetmekten ve onların yararına olmayan bir eve yerleştirilmekten çok korkuyordu. Hemen taşındı."

Başını biraz yana eğdi, belki dürüstlüğüme karşısında şaşırmıştı, belki de paylaştığım hikâyeden etkilenmişti, emin değildim.

"Bu onun açısından çok olgun bir karardı."

"Öyleydi." Ben de aynı fikirdeydim ve Winston'ın sandalyeyi kavrayan ellerini gördüm, parmak eklemleri bembeyazdı, sanki tam bir panik atak geçirmeye hazırdı.

"Dürüstüğünüz için teşekkür ederim. Bugünlerde bunun çok sık olduğunu söyleyemem ama takdir ediyorum. Ne yazık ki benim işimde her zaman gerçeği öğrenemiyorum. Her zaman resmin tamamını da göremiyorum, çünkü karşı tarafın avukatından *reşit* olmayan bir *kızın evde çocuklarla birlikte yaşadığı* gibi şeyler *duyuyorum*," dedi ve omuz silkmiş olan Carl Hubbard'a baktı.

"Bu benim işim."

"Yirmi üç yaşında, üniversiteden mezun olmuş ve anneleri tarafından terk edilmiş iki küçük çocuğa kol kanat geren bir kadın, çizilen tabloya pek uymuyor. Sevdiğiniz kadın ve iki küçük kızınız arasında seçim yapmak zorunda kaldığınız için üzgünüm Bay King; ancak sizi ve Bayan Thomas'ı çocuklarınızı ön planda tuttuğunuz için takdir ediyorum. Bunu artık çok az insan yapıyor."

Winston bana baktı, gözleri genişti ve elleri gevşeyip kucağına giderken yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Teşekkür ederim. Ona sırtımı dönmedim çünkü bunu yapmaya yüreğim el vermedi. Son kararı o verdi." Başımı salladım ve omuz silktim. "Gerçek şu ki, sayın yargıç, kızlarımı hayattan daha çok seviyorum. Ashlan Thomas'ı da seviyorum ve bu beni kötü bir baba yapmaz. Ben sadece burada çok çalışan, kızlarım için elinden gelenin en iyisini yapan bir adamım. Ve anneleri her gezintiye çıktığında bunu kanıtlamak zorunda olmamın doğru olduğunu düşünmüyorum."

kasabaya geri dönüp onlara en ufak bir ilgi gösteriyor. Ben her gün buradayım ve doğdukları günden beri buradayım."

Sandalyesine geri oturdu ve Karla'nın avukatına baktı. "Neden bu anı değerlendirip onları mevcut durum hakkında bilgilendirmiyorsunuz?"

"Bu sabah Yargıç Flores ile görüşüm ve kendisine velayet dilekçesini işleme koymayacağımızı bildirdim."

Az önce söylediği sözleri düşünerek onu inceledim. "Artık velayet istemiyor mu?"

"Dinleyin Bay King, bu benim işim ama elimden geldiğince müvekkilimi temsil etmeye çalışıyorum. Bu davanın arkasındaki asıl motivasyonun ne olduğunu bilmiyorum ama kızlarınızla pek bir ilgisi olduğundan şüpheliyim." Masanın üzerinde duran su şişesine uzandı ve tekrar yerine koymadan önce uzun bir yudum aldı. "Calvin evliliği sona erdirmek için evrak işlerine başladı bile. Bunda rol oynayan pek çok faktör olduğuna inanıyorum, ama günün sonunda, geçen hafta uyuşturucu testini geçemedi ve ona karşı dürüst olmadı. Birkaç ay önce evlendiklerinde bir evlilik sözleşmesi imzalamıştı, bu yüzden daha fazla bir şey yapacak kaynaklara sahip olduğunu sanmıyorum."

Yargıç Flores, Karla'nın avukatına sert bir bakış atarken, "Ona verdiğimiz ilk uyuşturucu testini geçemediğine göre, odaklanması gereken başka şeyler var," dedi.

"Yani bitti mi?" diye sordum.

Carl ayağa kalkarak, "Dava düşmüştür," dedi. "Tatil boyunca size bu kadar çok şey yaşattığım için özür dilerim. Eğer teselli olacaksa, Calvin hakime kızların zaten onlara en iyi bakacak ebeveynin yanında olduğunu düşündüğünü anlatan bir mektup yazdı ve ben de bu mektubu bu sabah Yargıç Flores'e sundum."

"Vay canına, çok rahatladım. Biraz şaşırdım ama çok memnun oldum," dedim ayağa kalkmaya çalışarak. "Ama Karla'nın ortadan kaybolma ve taleplerle yeniden ortaya çıkma alışkanlığı olduğuna göre, bu aslında ne anlama geliyor?"

"Tüm bunlar, ilk ayrılışıyla birlikte belgelendi. Sanırım gelecekte tekrar ortaya çıkıp sizi tehdit etmekte zorlanacağını söylemek yanlış olmaz. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, uyuşturucu testini geçse bile velayeti ona vermezdim. Ona biraz ziyaret izni verirdim ve önümüzdeki birkaç ay içinde hayatında gerçek bir değişiklik yaptığını kanıtlaması konusunda ısrar ederdim. Sürekli onların hayatına girip çıkamaz ve taleplerde bulunamaz." Yargıç Flores her iki avukata da baktı ve onlar da başlarıyla onayladılar. "Bu kadar uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Başından beri işinizi yaptığınızı kanıtlamak için. Sistem her zaman mükemmel değildir Bay King, ancak amacımız çocuklarınıza en iyi şekilde bakıldığından emin olmaktır. Ve görünüşe göre kesinlikle de öyleler," dedi Yargıç Flores.

"Teşekkür ederim. Bunu nasıl soracağımdan emin değilim ama Karla birkaç yıl içinde tekrar ortaya çıkmaya karar verirse sevdiğim kadınla çıkmam benim için bir sorun yaratır mı?"

Yargıç Flores evrak işlerinden başını kaldırdı, ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "Hayır. Mahkeme, çocukların hayatlarını zenginleştiren sağlıklı ilişkileri hoş karşılamaz. Başka bir deyişle, aynı anda hem mutlu olup hem de iyi bir baba olmanıza izin veriliyor."

Başımı salladım ve elini sıkmak için ilerledim. "Teşekkür ederim, efendim."

"Yaptığınız şeyi yapmaya devam edin. Çocukları için mücadele edecek daha fazla babaya ihtiyacımız var."

Başımı salladım. "Yapacağım."

Carl, Winston ve ben asansöre binmeden önce ofisten çıktık.

"Karla onun kapısına gelmeyecek, değil mi?" Winston sordu. "Kayıt dışı yanıt verebilirsin. Sadece neyle karşı karşıya olduğumuzu söyle."

"O gitti. Eski bir erkek arkadaşıyla kaçtı." Carl omuz silkti.

Ben homurdandım. "Sanırım Zee'den bahsediyoruz."

"Evet ama bunu burada duymadın," dedi Carl.

"Zavallı Calvin. Dik duran bir adama benziyordu."

"Öyle. Size selamlarını iletmemi ve bu olayda oynadığı rol için özür dilememi istedi. Aşk bazen kör olabiliyor." Asansörün kapıları açılıp kendisi inerken kıkırdadı.

"Benim için bir zevkti Carl. Ama umarım yakın zamanda bir daha karşılaşmayız," dedi Winston lobide yürürken.

Carl bir kahkaha attı ve onu selamladı. "Bu sözleri ne kadar sık duyduğumu tahmin bile edemezsin. Normalde kazanmayı severim ama bu sefer sonuçtan memnunum. Yargıç Flores haklı. Tüm bunlar başarısız uyuşturucu testiyle birlikte belgelendi. Potansiyel olarak, gelecekte kızların velayetini tekrar almak için size geri dönerse, mahkemeler onun davranışını hoş karşılamayacaktır. Dengesizliğini pek çok kez kanıtladı ama eminim siz bunu çoktan anlamışsınızdır. Kendinize iyi bakın, beyler."

Winston'la birlikte arabamın yanında durduk ve o da kolunu uzattı. "Senin adına mutluyum, Jace. Bunu hak ediyorsun. Sen harika bir baba ve iyi bir

Adamım. Bu konuda sana yardım edebileceğim konusunda bana güvendiğin için teşekkür ederim." "Teşekkür ederim. Bittiği için mutluyum."

"Sanırım gidip şu senin kızı bulacaksın, ha?" Göz kırptı. "O türünün tek örneği, senin, Paisley ve Hadley için doğru olanı yapmak için kendi mutluluğunu bir an bile düşünmeden feda etti."

"Koroya vaaz veriyorsun, dostum." Arabama binip kızları almak için doğruca annemin evine giderken güldüm.

Ailemi selamladım ve Paisley ile Hadley'i görmek için aceleyle yanlarına gittim.

Onları kucakladım ve daha sıkı sarıldım. Annemle babama olanları kısaca anlattım ve annemin yüzünden yaşlar süzülürken babam da gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Hadi," dedim Hadley'i tutup Paisley'nin eline uzanarak. "Nereye kaçırıyorsun?" diye bağırdı annem.

"New York'a uçuşlarımızı ayarlamamız gerekiyor. Git kızımızı bul," diye bağırdım aceleyle arabama giderken.

"Baba, New York'a mı gidiyoruz?" Paisley sordu.

"Evet." Kemerini bağladıktan sonra Hadley'nin alnına bir öpücük kondurdum. "Wuvie'yi almaya gidelim mi?" diye sordu.

"Aynen öyle," dedim sürücü koltuğuna tırmanırken.

"Baba," diye bağırdı Paisley. "Bu senin için bir mola. Lanet kötü bir kelime."

"Uçağa bindiğimizde beni zaman aşımına uğratabilirsin." Kıkırdadım. Ve birkaç haftadır ilk kez her şeyin yoluna gireceğini hissettim.

yirmi dokuz

...

OceanofPDF.com

Ashlan

Yayıncıyla toplantımızı yaptığımız yüksek binanın alt katındaki şirin kafede kahvelerimizi yudumlarken Willow, "**ÇOK İYİ GİTTİ,**" dedi.

"Öyle oldu. Çok harikalar. Onlar için bütün bir seriyi yazmamı istediklerine inanamıyorum." Başımı salladım. "Gerçek gibi bile görünmüyor."

Toplantı inanılmazdı. Diğer kitapları henüz yazmamıştım ama serinin taslağını beğenmişler ve hepsiyle sözleşme yapmak isteyecek kadar beğenmişlerdi. Yayıncı sesimi sevdiğini söyledi ve bu benim için dünyalara bedel olmalıydı. Ve iki haftadır ilk kez o an için gerçekten mutlu olarak gülümsedim. Ama bu kalbimin hâlâ paramparça olmadığı anlamına gelmiyordu. Dylan ve Charlotte benimle New York'a gelmişti çünkü otel odamdaki yatağıma girip bir daha çıkmayacağımdan endişe ettiklerini düşünüyordum.

Ama Jace'in bunu başardığım için benimle gurur duyacağını biliyordum.

Sözleşmeyi imzaladığım günün hayatımda coşkulu bir an olacağını düşünmüştüm ve bir bakıma öyleydi de. Gurur duyduğum bir şeyi başarmıştım. Ama buruk bir tatlıydı çünkü bunu sevdiğim adamla paylaşamıyordum. Paisley ve Hadley'e tanıştığım Cruella de Vil gibi giyinmiş kadın hakkında her şeyi anlatabilmeyi isterdim.

Şimdi kitapları yazmam gerekiyordu ve kalbim bok çukurundayken romantizm yazmak hayatımın en büyük girişimi olacaktı. Anıların derinliklerine inip o hikâyeleri, o anları bulmam gerekecekti ve bu canımı acıtacaktı.

"Yarın yılbaşı gecesi ve kutlama yapmak için dünyanın en iyi şehrindeyiz. Ne yapacaksınız?" Willow sordu. Sarı kıvrıkcık saçları ve güzel yeşil gözleri vardı. Kış kreminde takım elbisesi içinde son derece şık giyinmişti ve uzun bir arkadaşlığımız olacağını hemen anladığım biriydi.

Omuz silktim. "Dylan üçümüzün akşam yemeği yemesi için rezervasyon yaptırdı, sonra da muhtemelen yatağa girip film izleyeceğim. Biliyorum... Dışarıdaki en ezik yirmi üç yaşındayım. Ama yılbaşı gecesi dışarı çıkmayı hiç sevmemiştir."

Jace ve ben kızlarla birlikte otel odamızdan havai fişekleri izlemeyi ve oda servisi sipariş etmeyi planlamıştık. Bu benim yeni yılı karşılamak için mükemmel bir yoldu.

"Ah kızım, bana söylemene gerek yok. Nate ile kanepede kıvrılmış olacağım, Winston ve Rowen, iki yavrum, bize sarılmış olacaklar." Kıkırdadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu fincanını yere bırakırken. "Taşındığından beri senin için zor olduğunu biliyorum. Onları çok özlediğini biliyorum."

Bakışlarında gördüğüm şefkat gözlerimi yaşarttı. Willow ve ben, ilk kez yüz yüze görüşmemize rağmen yakınlaşmıştık. Beni her gün kontrol ediyordu ve hatta Everly'nin bebek partisi için ona bir bebek hediyesi bile göndermişti. Çok güzel bir gündü, ama ben son iki haftadır yaptığım gibi sadece işimi yapmıştım.

"Dayanmaya çalışıyorum. Her seferinde bir gün, değil mi?"

"Biliyor musun, eğer yeni bir başlangıca ihtiyacın varsa, seni burada, şehirde yaşarken kesinlikle görebilirim. Ne de olsa burası yayıncılık dünyasının merkezi." Gülümsedi ve şekerli kurabiyesinden bir parça koparıp ağzına attı. "Ayrıca, her zaman birlikte takılabiliriz, bu da en iyisi olur."

Gülümsedim. Temsilcimde böylesine özel bir dost bulmuş olmam benim için çok şey ifade ediyordu. "Teşekkür ederim. Bunu çok isterdim. Ama Bal Dağı benim evim. Kendimi hep orada yaşarken gördüm. Kelimelerin benim için geldiği ve kalbimin olduğu yer."

Jace. Paisley. Hadley.

Yanağından süzülen gözyaşlarını sildi. "İşte bu yüzden kendini New York Times Bestseller listesinin başında bulacaksın. Kendin olmaya devam et Ashlan Thomas."

"Yapacağım."

"Affedersiniz, siz ünlü aşk romanı yazarı Ashlan Thomas mısınız?" dedi arkamdan tanıdık bir ses ve Willow'un gözleri irileşti. Jace'in orada durduğunu görmek için arkamı döndüm. Siyah kazak, koyu renk kot pantolon, botlar ve siyah bir trençkot. *GQ* fotoğraf çekiminden yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Ayağa fırladım. "Ne yapıyorsun burada?"

"Yeni yıla sevgilimle birlikte girmeye geldim." Beni kendine doğru çekti.

"Sanırım sen Jace'sin? Yoksa bu sadece onun yazdığı bir sonraki aşk kitabı mı olacak?" Willow ayağa kalktı, bakışları benden ona doğru kayarken ağzı açık kalmıştı.

"Ben Jace. Sen de meşhur Willow Cowles olmalısın." Adam elini uzattı ve Willow da elini tuttu.

"Kesinlikle öyleyim. Tamam o zaman. İkinize biraz zaman vereceğim." Kıkırdadı ve sonra onun arkasında durduğunda ve onu sadece ben görebildiğimde *aman tanrım* diye mırıldandı.

Güldüm ve el salladım. "Seni sonra ararım."

"Aceleye gerek yok, kızım. Yeni yılın kutlu olsun. Ve tebrikler. İleride senin için sadece iyi şeyler olacak Ashlan. Memnun oldum Jace."

Gülümsedi ve ona teşekkür etti ama az önce boşalttığım sandalyeye oturup beni kucağına çekerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Burada ne yapıyorsunuz? Birlikte görülmeye iznimiz var mı?"

Kıkırdadı. "Bitti, Günişığı. O gitti. Uyuşturucu testini geçemedi. Zee ile kaçtı ve Calvin boşanma davası açtı." Homurdandı.

"Aman Tanrım, ciddi misin?" Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken mırıldandım. "Bu bizim için ne anlama geliyor? Ya geri gelirse?"

"Her şey belgelendi. Yargıç Flores, Winston ve Carl onun mahkemede dayanacak bir ayağı olmayacağı konusunda hemfikir. Artık bize zarar veremez." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve yanağımla okşadı.

Karla'nın öldüğünü bile bilmeden önce yargıca bizden nasıl bahsettiğini anlattı. Gerçeğin ortaya çıkmasını istediğini söyledi. Çünkü hayatını bensiz düşünemiyordu ve yargıcın üçümüzü de sevdiğini bilmesini istiyordu.

"Buna inanamıyorum." Başımı salladım. "Siz olmadan gerçekten çok zor oldu."

"Biliyorum bebeğim. Sadece var olduk. Tüm bu güneş ışığına sahip olduktan sonra onu elinden almanız çok zor."

"Kızlar nerede?"

"Charlotte ve Dylan'la birlikte at arabasıyla gezintiye çıktılar."

"Buradalar mı?" Ayağa fırladım. "Gidip onları görelim. Onları terk ettiğimi düşünecekler diye çok endişelendim."

"Bunu hiç düşünmediler. Seni tanıyor olmalılar çünkü Paisley bana onları asla terk etmeyeceğini bildiğini söyledi. Pek sayılmaz. Bu yüzden her gece onu yatırdığımda seninle konuşurdu. Hadley de 'Seni seviyoruz, Wuvie' diye bağırırdı." Homurdandı. "Sana olan inançlarını hiç kaybetmediler. Bize olan inançlarını. Ailemize. Çünkü birinin ne zaman iyi olduğunu anlayabiliyorlar. Saf tatlılık."

"Oh, öyle mi? Benim saf tatlılık olduğumu mu düşünüyorsun?" Alay ettim, dudaklarım onun.

"Her santiminin saf tatlılık olduğunu biliyorum. Ve seni özledim çok fazla." Ağzı benimkini kapladı ve ben de ona sokuldum. Kalabalık bir New York kafesinin ortasında öpüşürken kolları beni sardı.

Geri çekildiğimde, yüzlerinde kocaman gülümsemelerle bizi izleyen iki yaşlı kadına bakarken yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

"Hadi gidip kızları bulalım."

Elimi tuttu. "Pekâlâ. Onlarla yemek yiyeceğiz ama bu gece benimsin. Seninkiyle aynı otelde bir oda tuttum ve Charlotte ile Dylan bebek bakıcılığı yapmayı kabul ettiler. Onlara oda servisi ve Disney filmleri rüşveti verdim."

"Ah, bir Thomas kızının kalbine giden yolu biliyorsun, değil mi?"

"Bilmek istediğim tek kalp seninki." Elimini dudaklarına götürdü ve öptü. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Kız kardeşlerime mesaj attım ve onlar da otelin önüne gelmişlerdi. Uzaktan at arabasını gördüğümde Paisley ayağa kalkıp gözlerini siper etti ve ben de ona el salladım. Bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı ve ben kendimi durduramadan Charlotte Paisley'i arabadan indirdiği anda tam bir depar attım. Bana doğru havalandı ve kollarıma atıldı.

Ona sıkıca sarıldım çünkü ikisini de çok özlemiştim.

"Seni özledim Ash." Geri çekildi ve gözyaşları yüzünden aşağı aktı. Paisley'i daha önce hiç ağlarken görmemişim. Babası gibi soğukkanlıydı ve ondan bu duyguyu görmek kalbimi patlamaya hazır hale getirmişti.

"Ben de seni özledim, tatlı kız."

"Kalmak için mi buradasın?" diye mırıldandı ve boğazım düğümleniyormuş gibi hissettim.

"Sonsuza kadar."

"Wuvie." Hadley Dylan'ın elini tutuyordu ve çok fazla ilerleme kaydetmese de küçük bacakları bana doğru koşuyordu. Paisley'i yere bıraktım ve Hadley kollarıma atlarken eğilmeden önce ona gülümsedim.

"Kızım nasıl?" diye

sordum. "Ben ve Buddy

seni özledik."

"Ben de seni özledim." Burnunun ucunu öptüm ve o da kıkırdadı.

"Artık bu üzgün çuvalla uğraşmak zorunda olmadığımız için çok mutluyum. Demek istediğim, iç karartıcı bir durumdan bahsetmek istiyorsanız, o tam bir karmaşaydı," dedi Dylan.

"Bunu belirttiğin için teşekkürler." Kıkırdadım.

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım ve Jace arkamdan gelip kollarını bana doladı, sırtımı göğsüne yasladım. Paisley elimi buldu ve Charlotte Hadley'i kucağına aldı.

"Artık üzölmek yok, bebeğim." Eğildi ve yanağımdan öptü. "Bu bana iyi geldi."

"Pekâlâ. Bugün birinin kitap anlaşmasını imzalamasını kutlayalım. Akşam yemeğı benden," dedi.

"Bu gece kutlanacak çok şey var," dedim, elimi tutup bizi otele götürürken ona gülümseyerek.

Her şeyi hak ediyorsun tatlı kızım, annemin sesi aklıma girdi. Evet, belki de hak etmişimdir.

Sonraki birkaç hafta tam bir kasırgaydı. Hadley anaokuluna başlamıştı ve çok başarılıydı. Kız fırtına gibi konuşuyordu. Hatta anaokulu öğretmeni onun sınıfın en gevezesi olduğunu söyledi. Serimin ikinci kitabını yazmaya başlamıştım. Bu bir kardeşin en iyi arkadaşı, düşmandan aşığı romantizmimdi - bu yüzden bununla çok eğleniyordum. Serinin ilk kitabı şu anda düzenleme aşamasındaydı. Tüm süreç heyecan vericiydi ve çoğı gün bunun gerçek olduğuna inanmak için kendimi çimdiklemem gerekiyordu.

"Bu eski çiftlik evini hep sevmişimdir. Yenileyeceğiniz bir sonraki ev bu mu?" Jace, Niko ve Hawk'ın üzerinde çalıştıkları evin önüne geldiğimizde önüme baktım. O itfaiyede değilken, ben yazmıyorken ve kızlar okuldayken, çoğu günü birlikte geçirmek için zaman ayırırdık.

"Evet. Yani, diğer evle ilgili kat etmemiz gereken daha çok yol var ama bu evde bir şeyler vardı." Elimi tuttu ve beni büyük ön verandanın merdivenlerinden yukarı çıkardı.

"Oh, vay canına. Şu doğal ışığa bak. Bu pencereler inanılmaz." Parmaklarımı pencerelerdeki siyah camlarda gezdirdim.

"Öyle mi? İyi kemikleri var, değil mi? Bunun için de kaplama seçiminde bana yardımcı olabilir misin? Az önce bir emlakçı diğer projeyi ziyaret etti ve bitişler hakkında yorum yaptı. Ona kız arkadaşımın bu işlerden anladığını söyledim."

"Belki de kız arkadaşın yakışıklı erkeklerden çok hoşlanıyordur," dedim ve ayağa kalkıp dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdum.

"Buna itiraz edemem," diye alay etti. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev. Kaplamaları seçmenize yardım etmek isterim. Bunu çok hızlı satacaksınız. Bence evi mobilyalarla donatmak, yani alıcının kendisini burada yaşarken görmesini sağlamak buna değebilir."

"Gerçekten mi? Fena fikir değil. Bana buraya ne koyacağını söyle."

"Buraya açık renkler ve büyük bir halı ile büyük bir sekiyonel koltuk yapardım. Bu büyük yemek odasına şimdiki gibi bir çiftlik masası ve mutfaka da gömme bir ziyafet masası yapardım" dedim.

"Evet. Bu bir plana benziyor. Gerçekten hızlı gideceğini düşünüyor musun?" "Kesinlikle. Havalı aydınlatma armatürleri, biraz çiçek, yastıklar,

Perdeler. Görebiliyorum," dedim odada yavaşça dönüp eşyaları koyduğum yeri işaret ederken.

"Ben de görebiliyorum. Ama burada ne görüyorum biliyor musun?" Mutfak adasına doğru yürüdü.

"Ne?"

"Seni ve beni burada yemek yaparken görüyorum. Hadley ve Paisley'i burada, adada oturmuş kahvaltı ederken görüyorum. Buddy'nin o büyük bahçede koştuğunu görüyorum," dedi beni kendine çekerek. "Ve bahsettiğin ziyafetin yanında bir ya da iki mama sandalyesi görüyorum."

Gözlerim iki kat büyüdü. "Oh, gerçekten mi? Şimdi anladın mı?" "Görüyor musun, Güneşli?"

İstesem de gülümsememi gizleyemezdim. "Sanırım bunu hep sende gördüm."

"Bunu bizim için istiyorum. Birkaç gün önce bir teklif sundum ve kabul ettiler. Niko, ona bedava bira sağladığım sürece tüm tadilat işlerinde bana yardım etmeyi kabul etti. Hawk sezonu bittiğinde bizimle çalışacağını söyledi. Bu bizim yeni başlangıcımız, bebeğim."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Beni aile odasına doğru çevirdi ve ön ofisi işaret etti. "Bence orası senin yazı odan olmalı. Duvarlar boyunca kitap rafları ve Fransız kapıları koyabiliriz, böylece çalışman gerektiğinde beni ve çocukları dışarıda tutabilirsin."

"Kapı yok. Dikkatimin dağılmasını seviyorum."

"Oh, evet. İstedğin zaman dikkatini dağıtmaktan mutluluk duyarım."

"Bana masanın yanında gördüğün mama sandalyelerinden bahset," diye takıldım onu kendime çekip ellerimi saçlarına doladığımda.

"Her şeyi bugün yapmamız gerektiğini söylemiyorum. Şu anda seninle ve kızlarla birlikte olmak ve hayatımızı birlikte yaşamaya başlamak istiyorum. Ama ben her şeyi seninle görüyorum Ashlan. Bebeklerle dolu bir ev, evlilik ve verandada oturup birlikte geçireceğimiz uzun bir hayat. Beyaz bir çit yapmak için bir ton odun sipariş ettim. Ben varım."

"Ben de varım. Hadley'i alıp kutlamadan önce eve gitmeye ne dersin?" Alt dudağını ısırarak sordum.

Elleri kalçalarımın altına indi ve beni yukarı kaldırmadan önce kırıma yerleşti ve bacaklarım beline dolandı. "Benim dilimi konuşuyorsun, bebeğim."

Evin içinde ilerlerken ağzı benimkini buldu ve beni ön kapıdan arabaya kadar taşıdı.

"Sonsuzluğa hazır mısınız, Güneşli?"

"Seninle olduğum sürece, Jace King." Bu adam benim sonsuzluğumdu.

Kendi sonsuza dek mutlu sonum. Benim her şeyim.

Epilog

...

OceanofPDF.com

Ashlan

Dylan'ın kafasının bir odadan çıktığını görüp adımı söyleyene kadar hastanenin uzun doğumhane koridorunda **KOŞTUM**. "Kendini hazırla. Everly'nin daha önce hiç görmediğiniz kısımlarını görmeye hazır değilseniz başının yanında kalmak isteyebilirsiniz." Dramatik bir şekilde ürperdi.

Homurdandım. "Çok kabasın."

"Neden? Vajina bile demedim çünkü Charlotte bana doğum yapan birine vajina demenin uygunsuz olduğunu söyledi. Hepinize haberlerim var... Burada vajina kuralları geçerli. Burası doğumhane. Vajina onların baş tacıdır."

"Ve işte yine başlıyor. Bir şekilde bunu söylemeye devam etmeyi başarıyorsun," diye tısladı Charlotte.

"İffetli olmayı bırak. Bebekler vajinalardan çıkar. Bu bir sır değil. Hawky oyuncusu, bu kelime seni rahatsız mı etti?" Dylan, Everly'nin yanındaki masada duran suya uzanıp uzun bir yudum alırken sordu. Vivian gözlerini devirdi ve bardağı Dylan'ın elinden çekip aldı ve Everly'nin yanındaki masaya geri koymadan önce yeniden doldurdu.

"Vajinaları severim." Hawk omuz silkti. "Özellikle Ever'inkileri."

"Ben oğlumuzu doğururken böyle konuşursan canını yakarım." Everly Hawk'a bir bakış fırlattı.

"Bebeğim. Soruyu o sordu. Ve söylemeliyim ki, sihirli bir vajinan var."

Everly inledi. "Neden hepinizi buraya davet ettim ki? Onun üzerinde kötü bir etkiniz var."

"Sen davet etmedin. Vivian'ı davet ettin. Seni şaibeli olmakla suçladım çünkü onu zaten bir bebeği olduğu için davet ettiğin çok açıktı. Sence bu geri kalanımızı nasıl hissettiriyor?" Dylan, Hawk'tan fıstıklı bonibonları aldı ve ağzına birkaç tane atmadan önce eline bir demet döktü.

"Umurumda değil. Vivian'ı bebeği olduğu için davet ettim. Sakin olacağını ve rahatlamama yardımcı olacağını biliyordum çünkü o da bunları yaşıyor."

"Everly. Bunun bir bakıma kendi kız kardeşlerinin annelik profilini çıkarmak gibi bir şey olduğunu anlıyorsun. Yani Charlotte bebek sahibi olmadığı için rahatlamana yardımcı olamaz. Yani, ağzından çıkanı kulağın duysun." Dylan şekeri mideye indirdi ve Hawk'a çantayı geri verdi.

"Charlotte senin aksine doğası gereği rahatlatıcı bir insan. Ashlan da öyle. Ama üçünü de davet edip seni davet etmezsem, bu çok kaba bir davranış olur, haksız mıyım?"

"Çok kaba. Ben burada bebeğinin babasıyla vajinandan bahsediyorum, sen ise boş boş konuşuyorsun. İçeride devasa bir insan olduğu ve tüm bu gösterinin tahmin ettiğim gibi bir oda dolusu insan için asla sergilenmemesi gereken yerlerden çıkmakla tehdit ettiği için seni rahat bırakacağım. Merak etme, Sissy. Ben yanıdayım."

Hawk ve ben bir kahkaha krizine girdik. Vivian gözlerini devirdi ve gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yaptı. Everly sinirli bir şekilde başını salladı ve Hawk'ın eline uzandı. Charlotte ise odanın bir köşesinde duran telefonuna bakmakla meşguldü ve ona mesaj atan her kimse tamamen onun etkisindeydi.

Ona doğru ilerledim. "Burada ne yapıyorsun?"

İrkildi ve telefonunu arka cebine soktu. "Yok bir şey. Sadece Jilly'ye bebek hakkında bilgi veriyordum."

"O nasıl? Sonunda düğün mekanını seçti. Heyecanlı mı?"

"Evet. Ledger'ın buraya gelmesi ve seçtiği her şeyi görmesi için çok heyecanlı. Görünüşe göre Garrett ondan düğünde sağdııcı olmasını istemiş, yani koridorda birlikte yürüyeceğiz."

"Ahhh... peki bu konuda ne hissediyorsun?"

"Ben mi? Neden umurumda olsun ki? O Jilly'nin kardeşi. Eve gelmesini düşünmedim bile," dedi hışımlla, ellerini sallayarak ve Charlotte'un normalde olduğundan çok daha dramatik bir şekilde.

"Okaaaaay. Bu konuda biraz gergin olduğunu kabul etmek kötü bir şey değil. Demek istediğim, şehre her gelişinde, karşılaşmalarınızın kısa sürdüğünden emin oluyorsun gibi görünüyor. Ama bu sefer onu çok sık göreceksin."

"Evet. Ne olmuş yani? Bu neden önemli olsun ki?" diye sordu savunmacı bir tavırla.

"Sadece bunca yıldan sonra onun etrafında bu kadar çok bulunmaktan biraz gergin olabileceğini kastetmiştim."

"Umurumda değil Ash. Evde olması, ne yaptığı ya da düğüne bir eş getirip getirmemesi umurumda değil. Koridorda onunla yürüyecek olmam umurumda değil. Bunların hiçbirini düşünmedim. Ben Jilly'nin düğününü önemsiyorum," diye homurdandı.

Tabii ki biliyordu. Bu yüzden tam bir deli gibi davranıyordu.

Çünkü Ledger Dane eve geliyordu ve o çok gergindi.

İster kabul etsin ister etmesin. "Tamam.

Anladım. Anladım."

"Aman Tanrım, Hawk. Ohhhhhh," diye bağırdı Everly ve hepimiz dikkat kesildik. Elini tutmak için aceleyle yanına gittim. Dylan diğer tarafa geçip onun boştaki elini tutmadan önce biraz daha su içti. Hawk bacaklarının yanında durmuş, baldırlarına masaj yapıyor ve onu ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Vivian hemşireyi çağırmak için koştu ve Charlotte bir el bezini sıkıp Everly'nin alnına koydu.

"Dostum. Daha otuz saniyemiz var. Neredeyse hiç terlemiyor," dedi Dylan ikizine.

"*Dostum.* Ben doğum yaparken ses tonunu değiştirmezsene seni öldüreceğim," diye bağırdı Everly hemşire kapıdan içeri girerken.

Everly doğal bir doğum yapmak istiyordu, bu yüzden Vivian'ın ısrarlarına rağmen epiduralden vazgeçmişti.

"Nasıl hissediyorsun tatlım?" diye sordu hemşire, tam doktor kapıdan içeri girerken.

"Oh, Dr. Cabot, burada olmanıza çok sevindim. Sanırım epidural almak istiyorum," dedi Everly ve hepimizin sinirlerini geren kan dondurucu bir çılgılık attı.

"Ona lanet olası epiduralı getirin!" Hawk bağırdı. Tüm bu heyecan yeni bebeklerinin beklentisini artırıyordu ve benim tek düşünebildiğim kendi bebeğime sahip olmak için sabırsızlandığımdı. Sol elimi karnımın üzerine koyup bu anı düşündüm.

Dr. Cabot'un sesi ürkütücü derecede sakindi ve aşağıya bakıp bir tür inceleme yapmadan önce kadının bacaklarını nazikçe ayırdı

Ben bakmamaya çalışırken.

"Vay canına, gerçekten de hemen oraya giriyorsun, ha?" Dylan onun neye baktığını görmek için boynunu bükerek sordu.

"Epidural alma zamanını çoktan geçtin Everly. Zamanı geldi," dedi.

Everly'nin kocasının elini sıkıp iyi olacağını işaret etmesini izledim. Hawk'ın çıldırmaya hazır olduğunu görebiliyordum.

Odaya iki hemşire daha girdi ve herkes büyük ana hazırlanmak için etrafta dolaşmakla meşgul görünüyordu.

En azından ben öyle olduğunu varsayıyordum. Daha önce hiç biri bebek doğururken odada bulunmamıştım.

"Bebeğim, bunu başarabilirsin," dedi Hawk, Dylan'ın elini tutup alnından öpmeden önce ona yaklaşarak.

Manik çılgınlık yeniden başlamadan önce Everly, "Seni çok seviyorum," diye haykırdı.

Charlotte soğuk el bezini başında tutmaya devam etti. Dylan sanki ona yardım etmek için oradaymış gibi Dr. Cabot'la birlikte onun ayaklarının dibine kadar ilerlemişti.

"Beni nerede istediğini söyle Ever," dedi Hawk, sesi tamamen sakin ve sevgi doluydu. "Beni burada mı yoksa aşağıda bebeğin yanında mı istiyorsun?"

"Burada kal," dedi acı içinde bağırırken ve onun elini sıktı. "Bunu atlatmam için sana ihtiyacım var."

"Lütfen bana bunun gördüğüm bir kafa olmadığını söyle. Tanrım. Bu şey onun içinden nasıl çıkacak-" Dylan durup Everly'ye baktı ve sonra gülümsedi. "Onun yooohoo'su. Vajina kelimesine karşı bir şeyi var."

Dr. Cabot kıkırdadı ama yanıt vermedi. "Everly, ıkınma zamanı. Üçe kadar sayacağım ve sonra olabildiğince sert ıkınacaksın, tamam mı?"

"Yapabilirsin bebeğim. Bunu başarabilirsin," dedi Hawk onun yüzünü okşarken ve onu ne kadar çok sevdiğini söylemeye devam ederken.

"Yardıma ihtiyacınız var mı? Kafası oldukça devasa görünüyor. Belli ki bunu babasından almış. Alınma Hawk," dedi Dylan, Dr. Cabot'a yaklaşarak.

"Sanırım buldum." Kafasını kaldırdı ve Dylan'a şaşkın bir bakış attı. "İşte başlıyoruz, Everly. Bir. İki. *İt.*"

Everly korku filmlerinden fırlamış gibi bir çılgılık attı ve parmaklarımı kırdığına yemin edebilirdim ama orada öylece durup hayranlıkla onu izledim.

Kız kardeşim bir rock yıldızıydı.

Cesur, güçlü ve korkusuz.

"Bunu başarabilirsin, Ev," diye ağladım. "En iyi anne sen olacaksın. Küçük oğlun seninle tanışmaya hazır."

"Aman Tanrım. Hawk, buraya gelmen gerek. O geliyor." Dylan başını kaldırdı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Git bebeğim. Dylan, gel elimi tut," diye bağırdı Ever.

"Bir kez daha it, Everly. Harika gidiyorsun. Hadi bakalım. Bir. İki."

Dylan elini tuttuğu anda Everly bağırdı. Çığlığı sonsuza dek sürmüş gibi hissetti çünkü devam ediyordu. Yüzü kıpkırmızıydı. Saçları sıırılsıklamdı ve yüzü ter içindeydi.

Hawk gözyaşları içinde Dr. Cabot'un yanında duruyordu. "Başardın, bebeğim."

Bacaklarının arasından küçük bir çığlık geldiği sırada Everly nefes nefese geriye düştü.

Hemşire "Kordonu kesmek ister misiniz?" diye sordu ve Hawk başıyla onayladı.

Hepimiz aileye yeni katılan bu çocuğa bakıp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, en tatlı küçük melek kız kardeşimin kollarına bırakıldı.

Everly onu içine çekerken bir yandan ağlıyor bir yandan da gülüyordu ve Hawk onun yanına gidip alnından öptü. "O mükemmel biri."

"Sonunda bize onun adını söyleyecek misin?" Dylan sordu.

Kayınbiraderim oğluna bakmadan önce Hawk ve Ever birbirlerine baktılar. "Dünyaya hoş geldin, Jackson Dune Madden."

Ona her iki babalarının adını vermişlerdi ve hepimiz bayılmıştık.

Hemşireler yeğenimin hayati değerlerini kontrol etmek ve onu temizlemek için hızla uzaklaştırırken, Hawk kollarını kız kardeşime doladı ve ona sarıldı.

Sonraki birkaç dakika çılgınlıktı. Hawk, babama ve ailesine her şeyin yolunda gittiğini haber vermek için aceleyle dışarı çıktı.

Hemşire küçük Jackson'ı birkaç dakikalığına kız kardeşimin yanına getirdi ve beşimiz de orada ağlıyor, gülüyor ve az önce tanık olduğumuz mucizeyi kabul ediyorduk.

"Bunun için burada olmanıza sevindim. Dilly tüm vajina konuşmalarıyla ekstra sinir bozucu olsa bile," dedi Everly.

"Hey. Vajazzle'ımla gurur duyuyorum. Dev kafalı bir insanı oradan dışarı itmiş olsaydım ne kadar gurur duyacağımı hayal bile edemiyorum. Harikası, Sissy."

Everly güldü. "Sizi seviyorum çocuklar. Onu dünyaya getiren teyzeleri burada olduğu için çok şanslı bir çocuk."

"Biz şanslı olanlarız," dedim. Çünkü öyleydik.
Hepimiz inişler ve çıkışlar yaşadık ama sonunda hepimiz iyiydik.
Birbirimize sahiptik. Ve hayat bundan ibaretti.

Aile.

Jackson'ı temizlemek için kreşe götürdüler ve Everly bir odaya götürülüyordu.

Vivian, Charlotte ve Dylan'la birlikte bekleme odasına doğru ilerledim.

Jace, Niko ve babamın yanında duruyordu ve Paisley, Hadley'nin peşinden bana doğru koşuyordu.

"Yeni bir kuzenimiz oldu," dedi Paisley gururla. "Kesinlikle öyle."

Jace bana doğru yaklaştı ve beni kollarına çekti. Bekleme odası gürültülüydü ve aile ve arkadaşlarla doluydu.

"Pekâlâ. Yemeğe ihtiyacım var. Birinin doğum yapmasını izlemek hem yorucu hem de duygusal. Kim pizza ister?" Dylan sordu.

"Mükemmel. Önce gidip Bee'ye bakmam gerek. Onu alıp evime gelmeye ne dersin?" Vivian kız bebeğini Niko'nun elinden alarak, "Arı'yı emzirmeye gitmeliyim."

Babam, "Önce torunumla tanışmak istiyorum, sonra uğrarım," dedi.

Hepimiz birbirimize sarılıp vedalaşırken, "Birazdan geleceğiz," dedim.

Jace ve ben arabaya doğru ilerledik, Hadley onun kollarında, Paisley'nin eli de benimkindeydi.

"Pizza ister misiniz? Uzun bir gün olduğunu biliyorum."

"Evet." Paisley yumruğunu gökyüzüne doğru kaldırdı. "Hep birlikte olduğumuz zamanları seviyorum."

"Ben de," dedim.

Çünkü daha iyi bir şey yoktu.

SON

Charlotte Thomas çocukluk aşkı Ledger Dane ile yüz yüze geldiğinde neler olacağını görmek ister misiniz!

INDIR SADECE BENİM (KITAP 4)

İŞTE <https://geni.us/SimplyMine>

Ash ve Jace'i daha fazla görmek ister misiniz? Çok özel bir randevu gecesini paylaştıklarını görmek için buraya tıklayın...

<https://dl.bookfunnel.com/nk30cj63gz>

Diziyi buradan takip edebilirsiniz:

[Hep Benim Hep](#)

[Benim](#)

[Make You](#)

[Mine Simply](#)

[Mine Only](#)

[Mine](#)

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

TEŞEKKÜRLER

Greg, Chase & Hannah... Her gün hayallerimin peşinden koşmaya devam etmemin sebebi sizlersiniz. Sizi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Beni her zaman desteklediğiniz ve bana inandığınız için teşekkür ederim. Sizi sonsuza dek seviyorum!

Willow, hayatımda böylesine parlak bir ışık olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az! Sözlerimi okuduğun, benimle birlikte koştuğun, beni güldürdüğün ve her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Bu yolculukta seninle birlikte olduğum için çok minnettarım. Seni seviyorum!

Catherine, sana çok minnettarım! Benimle her şey hakkında konuştuğun, beni güldürdüğün ve "sarmal anlarda" yanımda olduğun için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum!!!

Nina, senden önce nasıl çalıştığımı bilmiyorum ve bu yolculukta seninle birlikte olduğum için sonsuza dek minnettarım! Rehberliğiniz, teşvikiniz ve dostluğunuz için teşekkür ederim! Bu benim için dünyalara bedel!

Christine Miller, benim için yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Size çok minnettarım!

Kim Cermak, Sizin için bunu kolaylaştırmadığımdan emin olduğumda her şeyi düzenli tuttuğunuz için teşekkür ederim!!! Tüm tarihleri düzenli tuttuğun ve gerektiğinde benimle kaldığın için teşekkür ederim!!! Sana minnettarım!

Sarah Norris, Muhteşem grafikler ve bültenlerimi ekstra özel kılmak için yaptığınız her şey için teşekkür ederim! Bu benim için dünyalara bedel!

Megan Corbett, Kitaplarımın TikTok'ta yayınlanmasına yardımcı olduğunuz ve bu kadar destekleyici ve sabırlı olduğunuz için çok teşekkür ederim! Çok minnettarım!

Kelley Beckham, Kitaplarımı duyurmama yardımcı olmak için yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim! Gerçekten çok minnettarım!

Valentine Grinstead, sana kesinlikle tapıyorum! Sizinle bu yolculukta olduğum için çok mutluyum! Uzun yıllar birlikte çalışmanın şerefine!

Doo, Annette, Abi, Pathi, Natalie, Caroline, Jennifer ve Lara, şimdiye kadarki EN İYİ beta okuyucular olduğunuz için teşekkür ederim! Geri bildirimleriniz benim için dünyalara bedel. Size çok minnettarım!!!

Hang Le, Jace ve Ashlan'ın hikâyesini hayata geçirdiğin için teşekkür ederim. Bu kapak onları çok iyi yansıtıyor ve sana minnettarım!

Sue Grimshaw (Edits by Sue), sizinle bu yolculukta olmayı seviyorum. Sensiz tamamen kaybolurdum. Geri bildirimlerini ve her şeyi seninle konuşmayı seviyorum! Desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için çok minnettarım.

Ellie (Editör Kardeşim), senin için çok minnettarım!!! Seninle bu yolculukta olmayı seviyorum ve benim için yaptığın her şey için çok minnettarım. Seni seviyorum!

Christine Estevez, beni desteklemek için yaptığınız her şey için teşekkür ederim! Bu benim için gerçekten dünyalara bedel! Seni seviyorum!

Anne, sevginiz, desteğiniz ve tüm yazdıklarımı okuduğunuz için teşekkür ederim! Sür ya da öl!! Seni seviyorum!

Baba, sen gerçekten hayallerimin peşinden koşmamın sebebisin! Bana asla vazgeçmemeyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Sandy, bu yolculuk boyunca beni okuduğun ve desteklediğin için teşekkür ederim! Seni seviyorum!

Pathi, senin için çok minnettarım! Bu yolculuğa başlamamın sebebi sensin. Bana inandığın için teşekkür ederim! Seni çok seviyor ve takdir ediyorum! Arkadaşlığın için teşekkür ederim! Seni seviyorum!

Natalie (Head in the Clouds, Nose in a Book), Tüm bu süreçte beni desteklediğin için teşekkür ederim! Beta okumadan haber bültenine ve kesinlikle en destekleyici arkadaş olmaya kadar benim için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum!!! Senin için çok minnettarım!!! Seni seviyorum!

Sammi, desteğin ve dostluğun için çok minnettarım!!! Seni seviyorum!

Marni, seni sonsuza kadar seviyorum ve arkadaşlığın için sonsuz minnettarım!!! Xo

Jenn, seni ne kadar takdir ettiğimi kelimelerle ifade edemem! Her şeyi düzgün tutmama yardımcı olan muhteşem kitap İnciller için teşekkür ederim!!! Sorunlar hakkında konuştuğun ve sana ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim! Bu benim için dünyalara bedel! Seni seviyorum! Xo

JKL WILLOWS'a... Desteğiniz ve cesaretlendirmeniz için size sonsuza dek minnettarım! Arkadaşlığınıza değer veriyorum ve hepimizi çok seviyorum!!! Xo

Beni gönderen, paylaşan ve destekleyen tüm blog yazarlarına ve bookstagrammer'lara... Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Seviyorum

yaptığınız grafikleri ve paylaştığınız muhteşem gönderileri görüyorum.
Desteginiz için sonsuza dek minnettarım!

Kitaplarımı almak için zaman ayıran ve kelimelerime bir şans veren tüm okuyuculara... Hayallerimin gerçekleşmesine yardımcı olduğunuz için
TEŞEKKÜR EDERİM!!!

OceanofPDF.com

yenİ çıkanları takip edin

[Linktree](#)
[Haber](#)
[Bülteni](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

laura pavlov'un diğ er k itaplari

Laura Pavlov tarafından yazılan tüm

kitapları [BURADA](#) bulabilirsiniz Bal

Dağı Serisi

[Hep Benim](#)
[Hep Benim](#)
[Make You Mine](#)
[Simply Mine](#)
[Only Mine](#)

Willow Springs Serisi

[Yıpranmış](#)
[Karışık](#)
[Büyülenmiş](#)
[Mühürlenmiş](#)
[Sahiplenilmiş](#)

Montgomery Kardeşler Serisi

[Eski Barış](#)
[Muhafızı Asi](#)

Seni Daha Çok Seviyorum Rock Yıldızı Romantizmi

[Daha Fazla](#)
[Yeşim Daha](#)
[Fazla Siz](#)
[Daha Fazla](#)
[Biz](#)

Shine Tasarım Serisi

Güzel [Hasarlı](#) Güzel
[Kusurlu](#)

Willow Aster ile G.D. Taylors Serisi

[Evli ya da Canlı Aranıyor](#)
[Cesur ve Dik Kafalı Bir Başka](#)
[Anaç](#)
[Ağlama Dökülen MILF](#)
[Hayırseverlerle Arkadaşlar](#)

Beni takip et.

[Web sitesi](#)

[Goodreads](#)

[Instagram](#)

[Facebook](#)

[Pav-Love'un Okurları](#)

[Amazon](#)

[BookBub](#)

[TikTok](#)

[*OceanofPDF.com*](#)